

LEDEN

MATKA MILOSRDENSTVÍ

Vstupujeme do dalšího kalendářního L. P. 2016. Jeho začátek je spojen se slavností Panny Marie Matky Boží. Před několika týdny jsme stáli na prahu nového liturgického roku, prožívali jsme adventní dobu, během níž jsme 8. prosince slavili s Pannou Marií její Neposkvrněné početí. V ten den byl zahájen Svatý rok Milosrdenství. V papežské bule *Misericordiae vultus* vyhlásující tento rok nemůže být opomenuta Panna Maria a její vynikající místo v díle Božího milosrdenství.

Ve 24. článku této buly se o ní papež František zmiňuje těmito slovy:

„Nyní se obraťme k Matce Milosrdenství. Něha jejího pohledu ať nás v tomto Svatém roce provází, abychom všichni znovu objevili radost Boží něhy. Nikdo nepoznal hloubku tajemství Boha, který se stal člověkem, tak jako Maria. Všechno je v jejím životě utvořeno přítomností milosrdenství učiněného tělem. Matka Ukřižovaného a Vzkříšeného vstoupila do svatyně božského milosrdenství, protože se niterně podílela na tajemství Jeho lásky.“

Je velmi potřebné vnímat pohled milujícího člověka. Přispívá to k zdravému růstu lidské osobnosti. Je to pohled, který přináší nejen útěchu v nesnázích, ale i důležitou sílu a odhodlání jít dál, i když je cesta náročná a vyžaduje sebezpřemáhání. Jsi-li milován, dokážeš třeba velké věci a maličkosti vykonávat s radostí a nadšením. Žádná oběť ti není protivná. Panna Maria je milostiplná Matka Boží. Její láska k nám je nejvíce utvářena láskou Boží, a proto můžeme v jejím něžném pohledu zakusit odlesk Boží něhy. Tajemství vtěleného Boha v Ježíši Kristu je nesmírné, ohromující a zároveň oblažující. Jak mocně proniká srdcem Svaté Bohorodičky? Jakou radostí a pokojem je uchválena nyní v nebeské slávě? To je nad naši představivost a chápání. Skutečně nikdo nepoznal hloubku tohoto tajemství. Bůh sám o sobě, ze své podstaty je Pravdou, Spravedlností, Věrností, Láskou, Svatostí a také Milosrdenstvím, které se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Kristem – vtěleným milosrdenstvím – je určen celý život panenské Matky. Ona to dobře ví a dává to najevo ve svém Magnificat: „neboť shlédli na svou nepatrnou služebnici“....“veliké věci mi učinil ten, který je mocný“. Milosrdenství je zde vnímáno jako projev dobroty Nejvyššího, nestvořeného Boha vůči nepatrnému člověku. Čím je kdo pokornější, tím víc je schopen vnímat velikost tohoto milosrdenství. Pyšný pro to nemá smysl. Je vůči tomu naprosto otupělý. Proto někteří filosofové moderního věku považují milosrdenství za projev slabosti a příjemce tohoto projevu za poníženého.

Maria pochopila, jak se vrcholným způsobem ukázalo Boží milosrdenství vtěleného Božího Syna v Jeho ukřižování a vzkříšení. Tím „vstoupila do svatyně božského milosrdenství, protože se niterně podílela na tajemství Jeho lásky“. Byla totiž nejbližším svědkem a také účastníkem tohoto úžasného díla Boží lásky.

Čl. 24. pak pokračuje pohledem na Pannu Marii:

„Maria byla vybrána za Matku Božího Syna a od věků byla Otcovou láskou připravována stát se *Archou Úmluvy* mezi Bohem a lidmi. Střežila ve svém srdci božské milosrdenství v dokonalém souladu se svým Synem Ježíšem. Její chvalozpěv na prahu Alžbětina domu byl věnován milosrdenství, které sahá „od pokolení do pokolení“ (Lk 1,50). Také my jsme byli zahrnuti do oněch prorockých slov Panny Marie. To nám bude útěchou a oporou, až budeme procházet Svatou branou, abychom zakusili plody božského milosrdenství“.

Vyvolení Panny Marie za Matku Božího Syna je naprosto jedinečné. Žádný jiný člověk nebyl takto obdarován. Bůh se ve svém věčném úradku rozhodl jedinečně a právě pro tuto ženu, aby se tímto způsobem stala jeho příbytkem – *Archou Úmluvy*. Tímto spojením vzýváme Matku Boží v Loretánských

litaniích. Je v něm odkaz na starozákonní archu, která představovala nejposvátnější předmět v bohoslužbě, jakési palladium izraelského národa. Její původ sahá k Mojžíšovi, jenž přijímal od Hospodina na hoře Sinaji různá nařízení týkající se bohoslužby: „Ať mně zbudují svatyni a budu přebývat mezi vámi“ Ex 25,8). Archa, jejíž popis je podán, měla židům zvláště připomínat, že Bůh je stále se svým národem. V arše sice byly chovány desky přikázání, ale to bylo méně důležité. Hlavní byla přítomnost Boží, připoutaná takřka k hmotnému bytí archy.

Analogie vzhledem k Marii je zde naprosto zřejmá. Ona je novozákonní Archou Úmluvy, v níž Bůh našel místo opravdu, skutečně a podstatně (vere, realiter et substantialiter), podobně jako později v eucharistii. Tím umožnila naprosto nové spojení člověka s Bohem a spoluvytváří základ nové a věčné smlouvy mezi Bohem a lidmi. Nebyla však jen fyzickou Matkou Božího Syna, ale je s ním také niterně spojena, takže ve svém srdci „střežila božské milosrdenství v dokonalém souladu se svým Synem Ježíšem“. Tím představuje vzor pro všechny děti Boží, které přijímají Krista nejen v eucharistii, ale i v Jeho slově nebo v ostatních lidech. Proto jsme i my zahrnuti do oněch prorockých slov Panny Marie: „jeho milosrdenství sahá od pokolení do pokolení“ (Lk 1,50).

24. článek buly pojednávající o Matce Boží v souvislosti s milosrdenstvím končí těmito slovy: „Pod křížem Maria společně s Janem, učeníkem lásky, dosvědčuje slova odpuštění na Ježíšových rtech. Vrcholné odpuštění tomu, kdo jej ukřižoval, nám ukazuje, kam až může sahát Boží milosrdenství. Maria osvědčuje, že milosrdenství Božího Syna nezná mezí a dosahuje ke všem, aniž by někoho vylučovalo. Obrátíme se k ní starobyloou a stále novou modlitbou Salve Regina, aby k nám nikdy nepřestala obracet své milosrdné oči a učinila nás hodnými kontemplovat tvář milosrdenství, svého Syna Ježíše. Naše modlitba ať se rozšíří také na mnohé svaté a blahoslavené, kteří své životní poslání naplňovali milosrdenstvím. Zvláště myslím na velkou apoštolku milosrdenství, svatou Faustýnu Kowalskou, která byla povolána vstoupit do hlubin božského milosrdenství. Ať se za nás přimlouvá a vyprosí nám, abychom žili a putovali ve stálém Božím odpuštění a neochvějně důvěře v Jeho lásku“.

P. L.

Liturgický kalendář

leden 2016

1. pátek	Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE – zasvěcený svátek
2. sobota	Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve
3. NEDĚLE	2. neděle po Narození Páně
6. středa	Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ - doporučený svátek
10. NEDĚLE	Svátek Křtu Páně
13. středa	Sv. Hilaria, biskupa a učitele církve
17. NEDĚLE	2. neděle v mezidobí
18. pondělí	Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů
20. středa	Sv. Fabiána, papeže a mučedníka, Sv. Šebastiána, mučedníka
21. čtvrtek	Památka sv. Anežky, panny a mučednice

22. pátek	Sv. Vincence, jáhna a mučedníka
24. NEDĚLE	3. neděle v mezidobí
25. pondělí	Svátek Obrácení svatého Pavla, apoštola
26. úterý	Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů
27. středa	Sv. Anděly Mericiové, panny
28. čtvrtek	Památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve
31. NEDĚLE	4. neděle v mezidobí

Oznámení

Biblické katecheze

Další biblické katecheze s výkladem Janova evangelia budou následovat v sobotu 2. a 16. ledna po večerních bohoslužbách ve farním sále sv. Jana Nep.

Schůze farní rady

Schůze farní rady bude v pátek 8. ledna po večerních bohoslužbách v domečku u kostela Nejsvětější Trojice.

NOVOROČNÍ GLOSA KE SLUŽBĚ KOSTELNÍKA

Kostelník je blízkým spolupracovníkem kněze. Je mu svěřena péče o celý kostel i jeho nejbližší okolí. Zodpovídá za jeho čistotu a zajištění, i když právní odpovědnost je svěřena duchovnímu správci, který však spoléhá v tomto směru i na pomoc kostelníka.

Kněz i kostelník by měli mít naprostý přehled o inventáři kostela, znát jeho celkové vybavení, všechny předměty liturgické i neliturgické, které jsou v jeho prostorách. Nikomu jinému nepřísluší cokoli doplňovat a umisťovat v kostele bez jejich vědomí a souhlasu. Týká se to nejen soch nebo obrazů, ale i tiskovin nebo výzdoby kostela.

Kostelník má mít přehled o liturgických knihách a nádobách. Má dbát o jejich čistotu a pořádek. Je mu svěřena materiální příprava bohoslužeb. Sleduje předepsané instrukce pro jednotlivé liturgické dny a v případě nejasností se radí s knězem o tom, co je třeba připravit. Po skončení bohoslužeb vše uklidí a uloží na určená místa.

Vnímá také teplotu kostela, stará se o jeho případné větrání nebo zateplení. Odmyká a zamyká kostel a přístupové branky.

Velké díky Pánu Bohu patří za naše košířské kostelníky, kteří tak věrně a svědomitě konají tuto službu dobrovolně a s ochotou! Ať jim Pán žehná do nového roku!

P. L.

Úmysly Apoštolátu modlitby na leden

1. Aby upřímný **dialog žen a mužů odlišných náboženství** přinášel ovoce míru a spravedlnosti.
2. Aby se prostřednictvím dialogu a bratrské lásky s přispěním Ducha svatého překonala **rozdělení mezi křesťany**.
3. Ať se ve Svatém roce milosrdenství umíme **společně modlit s nekatolickými křesťany** a naslouchat slovu Božímu s vědomím vlastních chyb a hříchů a s lítostí nad nimi.

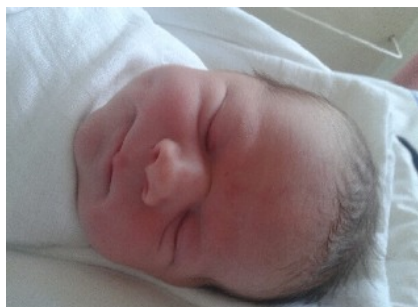
ZPRÁVY Z FARNOSTI

Narozeniny a jmeniny

Obé slaví náš duchovní správce **P.Lohelius Zdeněk Klindera ThD. O.PRAEM** v lednu (15. a 23.). Přejeme a vyprošujeme mu „ všechny milosti, potřebné k jeho i našemu posvěcení“. A samozřejmě zdraví těla i duše, aby mohl dále vykonávat svou těžkou kněžskou službu nejen, ale především v naší farnosti. K tomu potřebuje velkou dávku trpělivosti, lásky a pochopení i trochu nadhledu okořeněného humorem, který ovládá a používá mistrně.

Za vše má náš velký dík a modlitby, aby nejen nás, ale i naše děti dovedl tam, kam všichni směřujeme. Bůh mu žehnej!

Radostná zpráva! V adventu 2015 se v našich rodinách narodily 3 (slovy tři) holčičky!!

Rodiče

Kristina a Jan Hellerovi

hlásí narození druhé dcerušky
Jitušky. Jituška se narodila

28. 11. 2015.

Parametry: 3.370g, 49 cm. Doma
má sestřičku, čtyř a půl letou
Magdalenku.

Autoři obrázků Malého oslíka,
rodiče

Jana a Jakub Kupkovi

hlásí narození dcerušky **Gréty**.
Gretka, jak jí říkají, se narodila

30.11.2015.

Parametry: 3.060 g, 48 cm.

Do rodiny

Aničky a Petra Křížovských

přibyla k malému Toničkovi

14.12.2015

sestřička **Kristýnka**.

Parametry: 3.520 g, 50 cm.

Všem rodičům upřímně blahopřejeme a přejeme jim i jejich novorozeným dětem hojnost zdraví a Božího požehnání. Velmi se těšíme, až je budeme moci spolu s celou církví přivítat v našem farním společenství.

Zápis z Farní rady 11.12.2015

Přítomni: P.Lohel, Stanislav Hojek, Vít Bobysud, Václav Dráb, Petr Zborník

- Zástupci ministerstva kultury provedli kontrolu a prohlídku opravené západní stěny u kostela sv.Jana N. – hodnocení kladné, bez připomínek
- Úprava splachování u záchodu v kostele sv. Jana N. - prověří Vít Bobysud
- Oprava střechy u kapličky Nanebevzetí P. Marie na Klamovce (pád větví na střechu) - možnost úhrady přes pojišťovnu.
- Možnost pronájmu místnosti v domečku u kostela Nejsv. Trojice pro studenty, kteří opravují jednotlivé náhroby na Malostranském hřbitově.
- Umístění vývěsky u kostela Nesvětější Trojice – dohodu se stavební firmou zajistí Václav Dráb, stejně tak klíče k otevření branky k bočnímu vchodu.

- V termínu od 3.1. - 10.1.2016 se uskuteční Tříkrálová sbírka, koledníci se můžou hlásit u Václava Drába.
- Poděkování občanskému sdružení Cibulačka za adventní zastavení v kostele sv.Jana N., zvláště za krásný zpěv a hudební doprovod
- Poděkování P. Karlovi za krásné a hluboké exercicie, které se uskutečnily v kostele sv.Václava na Smíchově za účasti mnoha košířských farníků

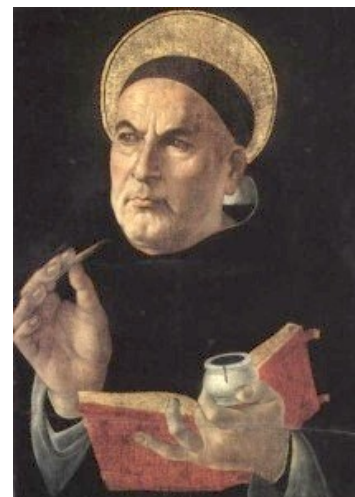
Zapsal Petr Zborník

Svatý Tomáš Akvinský, kněz a učitel Církve – památka 28. ledna

Svatý Tomáš se narodil kolem roku 1225. Přesné místo a datum narození nejsou s určitostí známy. Jméno je odvozeno od města Aquino, které leží severně od Neapole. Tomáš měl více bratrů a sester. Otec se rozhodl dát malého Tomáše už v pěti letech na výchovu do blízkého benediktinského opatství Montecassino.

Kolem r. 1239 je mladý Tomáš v Neapoli, kde začal studovat filozofii na univerzitě. Tam poznal i dominikánskou řeholi a rozhodl se do ní vstoupit. Kolem roku 1243 požádal o přijetí. Ale musel o své povolání od začátku tvrdě bojovat. Se strany řehole nebyly žádné těžkosti, ale rodina této volbě nepřála. Aby ulehčili Tomášovi situaci poslali ho představení nejdříve do Říma a pak do Bologne. Na cestě ho však přepadli jeho starší bratři, odvěkli do domácího vězení. Přes rok se ho snažili odvést od řeholního povolání. Požádali při tom o spolupráci jednu z mladších sester Tomáše, ale ten i ji získal pro řeholní povolání. Bratřím se nepodařil ani pokus s ženou, která měla Tomáše svést a zlomit.

Nakonec však rodina propustila Tomáše na svobodu. Jeho spolubratři ho doprovodili do kláštera v Neapoli, pak do Říma a nakonec do Kolína nad Rýnem, kde byl Tomáš v letech 1248 až 1252 žákem významného dominikána sv. Alberta Velikého. Filozofii studoval Tomáš ještě před vstupem do řádu v Neapoli, ale až studium pod vedením Alberta mu umožnilo plně uplatnit jeho filozoficko-teologické schopnosti. Ze začátku byl nesmělý a mlčenlivý, ale postupně se jeho vnitřní bohatství projevilo i navenek. Jeho genialitu postřehl i jeho učitel a přibíral ho ke spolupráci. Albert pak generálnímu představenému dominikánů navrhl, aby Tomáše poslal na katedru na pařížské univerzitě.

V Paříži učil Tomáš Akvinský v letech 1252 - 1259. Všichni uznávali jeho vynikající schopnosti. Ale byly i těžkosti. Na univerzitě panovalo napětí mezi světskými duchovními a žebravými řády (františkáni a dominikáni) a byly i problémy s Aristotelovou filozofií, kterou dominikáni přijali do svého teologicko-filozofického systému. Tomáš se však prosadil. Velmi působila i jeho skromnost a bezúhonnost života. Začali ho nazývat Doctor angelicus (andělský učitel). Z té doby pocházejí i Tomášovy spisy Contra impugnantes Dei cultum (Obrana mnišských řádů), De veritate (O pravdě) a další.

Roku 1259 povolali představení úspěšného pařížského profesora do Itálie. Tam se stal "generálním kazatelem". Šlo sice více o čestný titul, ale Tomáš se kazatelství velmi úspěšně opravdu věnoval, zejména v Neapoli. Působil tři roky v Orvietu (tam tehdy sídlil papež Urban IV.) a ve Viterbu. Vedl také řádové studium v Římě. Celkem byl v Itálii osm let, během nichž napsal řadu teologických spisů. Je to zejména Summa contra gentiles (Suma proti pohanům), dále De potentia (O boží moci) a De spiritualibus creaturis (O duchovních stvořeních). Začal tehdy psát i své největší dílo Teologickou sumu – Summa theologiae.

Roku 1268 odešel znovu učit do Paříže. Tam byla situace velmi bouřlivá. Dominikánská teologie, která se opírala o Aristotelovu filozofii, byla z různých stran napadána. Tomáš ale situaci obdivuhodně zvládl. Ideál žebravých řádů obrátil dvěma spisy a napsal i další spisy. Nej dramatičtější byl jeho spor s františkánem Johnem Peckhamem. Střetli se ve veřejné disputaci. Klidný a věcný tón Tomášova výkladu zvítězil. Sám Peckham ho pak s uznáním nazval Doctor humilis (ponížený učitel). A v Paříži Tomáš dále pokračoval v psaní Teologické sumy.

Po velikonocích roku 1272 vypukla na pařížské univerzitě stávka a představení povolali Tomáše do Itálie, aby tam vybudoval ústřední teologické učiliště řádu dominikánů. Tomáš odešel do Neapole, ale r. 1273 ho tam zastihlo pozvání papeže Řehoře X. na Lyonský církevní sněm, který byl svolán na květen 1274. Tomáš ale tehdy začal pociťovat, že se jeho životní energie ztrácí. Od 6. prosince 1273 už nechtěl pokračovat v psaní a diktování teologických spisů. Jeho Theologická suma zůstala nedokončena. Soustředil se zejména na modlitbu a rozjímání. V prosinci toho roku navštívil svou rodnou sestru poblíž Salerna. Vrátil se do Neapole a v klášteře byl nějaký čas upoután na lůžko.

Přes špatný zdravotní stav chtěl splnit papežův rozkaz a v polovině ledna 1274 se spolu s ostatními vydal na cestu do Lyonu. Ale na cestě z Neapole do Říma znovu onemocněl. Když se trochu zotavil, odešel do blízkého cisterciáckého opatství Fossanova. Mniši ho přijali s úctou. Tam Tomáš prožil v modlitbě a soustředění své poslední dny. Zemřel 7. března 1274. V opatství Fossanova byl také pochován.

Po delší době - roku 1389 - převzal jeho ostatky dominikánský řád a uložil je v novém hrobě ve francouzském Toulouse. Už předtím byl Tomáš r. 1323 papežem Janem XXII. svatořečen. Jeho památka se dnes slaví 28. ledna, v den uložení jeho ostatků v Toulouse.

Papež Pius V. prohlásil sv. Tomáše r. 1567 za Učitele církve, papež Lev XIII r. 1880 za patrona všech katolických škol. Sv. Tomáš je považován za největšího teologa v dosavadních dějinách Církve. Zemřel v necelých 50 letech a jeho dílo má kolem 40 významných spisů.

Papež Urban IV. ustanovil v r. 1294 pro celou církev svátek Božího Těla. Na jeho žádost složil Tomáš pro tento svátek liturgii. Zvláště nádherná je mešní sekvence Lauda Sion Salvatorem (Chval Sione Spasitele) a hymny Pange lingua (Chvalte ústa), Panis angelicus (Andělský chléb) i jiné další.

Tomuto velkému světcovi věnoval v r. 2010 papež Benedikt XVI. homilii, která je na internetové adrese Radia Vatikán <http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=12897>.

Podle R.Ondruše: Blízki Bohu i luďom, a internetu (Santiebeati aj.)

MP

„Děkujte Hospodinu, neboť je dobrý, Jeho milosrdenství trvá navěky.“ (Žalm 117)

Tolik děkuji Pánu Bohu za mnoho milostí, kdy jsem mohla týden strávit v Římě. Pro mne to byl svatý týden. Z Prahy jsme vyjely velkým autem 4. 12. v 19:00 hodin a na druhý den v 11:00 jsme šťastně dojezdy do Nepomucena v Římě k našim sestrám, kde jsme byly ubytovány. Ve 12:30 jsme byly na mši svaté a po obědě jsme putovaly po krásných bazilikách a kostelích. Mezi prvními byla bazilika sv. Jana v Lateráně, Panna Maria Maggiore a kostel sv. Praxedy. V neděli jsme vyrazily na náměstí sv. Petra na společnou modlitbu Anděl Páně se Sv. Otcem. Byl to zážitek, stát pod okny papeže Františka. Hlavní myšlenka papeže Františka byla: **„Stále potřebujeme obrácení, potřebujeme Ježíšovo smýšlení. Kéž nám pomůže Panna Maria, která je matkou a ví, jak to učinit, aby padly bariéry a překážky, které brání našemu obrácení, tedy našemu vykročení vstříc k setkání s Pánem. Jedině on, Ježíš, může dát naplnění všem lidským nadějím.“**

V pondělí jsem mohla strávit tři hodiny u mé patronky sv. Anežky, včetně mše svaté. V bazilice na Via Nomentana je pochováno její tělo. Na Piazza Navona je vystavena její lebka. Tam jsem šla v jiný den. Modlila jsem se i u hrobu sv. Ignáce z Loyoly, sv. Františka Xaverského a sv. Filipa Neri. Navštívila jsem i místo, kde byl sv. Pavel vězněn a zabit.

U kostela sv. Sabiny natáčeli film se dvěma řeholnicemi. Byl vidět úlek na kameramanovi, když viděl mne a sestru Judith v hábitě, nevěděl, koho má filmovat.

V úterý 8. 12. byl velký den. Nedá se říct slovy, co jsem prožila. Být přítomná a prožít vyhlášení Svatého roku milosrdenství, vidět otevírání Svaté brány, pozdravení Svatého otce Františka s emeritním papežem Benediktem...Klidně jsem nechala stékat slzy po tváři. Po skončení slavnosti jsem nebyla schopna hned odejít, kvůli silnému zážitku!

Ve čtvrtek jsme vstávaly už v 4:50, abychom se dostaly do baziliky sv. Petra v 7:00 hodin na mši svatou, kterou sloužili polští kněží na hrobu sv. Jana Pavla II. To byly také silné chvíle. Před touto mší svatou jsem procházela Svatou branou. Užila jsem si to, protože před touto velkou chvílí jsem přijala svátost smíření a před projitím branou jsem se mohla před ní ještě modlit.

V bazilice byla u každého oltáře mše svatá, jak skupinky lidí přicházely. Když jsem 45 minut procházela kryptou v bazilice sv. Petra, tak jsem tam stihla 5x proměňování v různých jazycích a dala tam na patěnu i Košířskou farnost.

Potom jsme se chvíli modlily v kostelíčku sv. Benedikta u Tiberského ostrova, kde žil se svými příbuznými. V sobotu ráno jsme se stavily v Assisi. Toto setkání se sv. Františkem a sv. Klárou také nemělo chybu. V 16:00 hodin jsme vyrazily k Praze. Na hranici Itálie s Rakouskem spolusestře vypadl nevědomky mobil. Zjistily jsme to několik kilometrů za hranicemi, kdy celník našel mobil a telefonoval na některá čísla z mobilu. Vrátily jsme se pro něj a došlo k úsměvným setkáním s celníkem a s policistou. Naštěstí jedna sestra uměla

italsky. Šťastně jsme se vrátily 13. 12. V 7:00 do Prahy.

Několik myšlenek ze setkání se Svatým otcem.

„Je nezbytné uznávat, že jsme hříšníci, abychom v sobě posílili jistotu božského milosrdenství. Pane, jsem hříšník, Pane, jsem hříšnice, přijď se svým milosrdenstvím. To je krásná modlitba, snadná modlitba, kterou lze říkat denně.“

„Drazí bratři a sestry, rád bych aby v tomto Svatém roce každý z nás udělal zkušenost s Božím milosrdenstvím, abychom byli svědky toho, co se Bohu nejvíc líbí. Je naivní myslet si, že to může změnit svět? Ano, lidsky řečeno je to bláznovství, ale „pošetilá Boží věc je moudřejší než lidé a slabá Boží věc je silnější než lidé.“ (1 Kor. 1,25)

„Odložme strach a obavy, protože to nesvědčí ženám a mužům, kteří jsou milováni. Místo toho, zakusme radost ze setkání s milostí, která vše přetváří:“

Z modlitby před Svatou bránou

„Bože, který zjevuješ svou všemohoucnost především svým milosrdenstvím a odpuštěním, dej nám prožít rok milosti, čas příhodný pro milování Tebe a bratří v radosti evangelia. Vylévej na nás nepřetržitě svého Svatého Ducha, abychom neúnavně a s důvěrou obraceli svůj pohled na Toho, kterého jsme probodli, Tvého Syna, který se stal člověkem, na Jeho Tvář zářící Tvým nekonečným milosrdenstvím! On je bezpečným útočištěm pro nás hříšníky, kteří jsme potřební odpuštění a pokoje, pravdy, která osvobozuje a zachraňuje. On je brána, skrze kterou přicházíme k Tobě, nevyčerpatelný pramen útěchy pro všechny, krása, která nezná západu, dokonalá radost v životě bez konce. Kéž se za nás přimlouvá Neposkvrněná Panna Maria“

S. M. Agnes SCB

Děkujeme S. Agnes za to, že se s námi jako přímá účastnice podělila o zážitky při vyhlásování Svatého roku milosrdenství a otevírání Svaté brány papežem Františkem v prosinci 2015. Bůh jí žehnej ve všech jejích dalších činnostech.

Za košířské farníky redakční rada KFL.

Pražští biskupové - 19. část

Zbyněk Zajíc z Házmburka (narozen okolo roku 1376, umírá 28. září 1411 v Prešpurku).

Narodil se do šlechtické rodiny Zajíců z Házmburka, Vilémovi Zajícovi a Anně ze Slavětína a Libochovic. Jeho otec byl zemský úředník a zasedal na zemském soudu. Zbyněk měl pět dalších bratrů a čtyři sestry. Nejstarší bratr Oldřich Zajíc byl dvorním radou krále Václava IV. Po vzoru staršího bratra nastupuje Zbyněk kariéru u dvora. V roce 1390 se stává proboštem na Mělníku a jeho kariéra se začíná

slibně rozvíjet. Krátce nato se stává svatovítským kanovníkem. Král jej velmi obdivuje díky jeho vojenským vlastnostem a úspěchům. Zbyňkovi Zajícovi svěřil vojenskou výpravu do Bavorska, která byla velmi úspěšná. Díky jeho bezúhonnému životu jej král Václav IV. doporučuje na arcibiskupský stolec. Roku 1403 tak Zbyněk Zajíc z Házmburka dosedá na pražský stolec jako pátý arcibiskup. Od svých předchůdců se velmi liší hlavně ve vzdělání, nemá žádné teologické a jen minimální obecné vzdělání a ke všemu mu chybí i diplomatická zdatnost. Tehdejší kronikáři mu proto přezdívali "biskup abeceda". I přes chybějící teologické vzdělání dává na rady zkušených teologů, diplomatický a politický um ale nahradit nedokázal. Arcibiskupský úřad zastává Zbyněk Zajíc v obzvláště těžké době. Církev řeší papežské schizma, které se poté rozvine až v trojpapežství. Na neutěšenou situaci církve se snaží řada církevních myslitelů upozornit a zároveň ji řešit. Bohužel do tohoto do této neutěšené doby se nejvíce zapsali Viklef a Hus. Zbyněk Zajíc stojí zpočátku za Husem. Nařídil mu, aby hlásil nedostatky a odchylky od práva. Již v roce 1407 ale Husovi vyčítá, že "lenivé a hříšné kněze nechává a pilné pastýře od stáda vyhání". Zároveň odsoudil i spisy Viklefa a nařídil je spálit. Jeho vojácká příměst a naprostý nedostatek diplomatického umu jej v roce 1409 přivádí do velkých potíží. Po koncilu v Pise vzniká trojpapežství a král Václav IV. hodlá být nadále neutrální. Zbyněk Zajíc se nakonec přiklonil k papeži Alexandrovi V. Ve chvíli, kdy král zůstává neutrální, vyhlásuje papež nad Prahou a králem interdict. Tím si velice pohněval jak krále, tak Husovy přívržence. Král arcibiskupovi nařizuje, aby nahradil spálené Viklefovy spisy a veřejně vyhlásil že v Čechách nejsou kacíři. Zbyněk toto odmítl a raději prchá z Prahy, načež mu král obstavuje všechny příjmy. Do Prahy se vrací až po přímlově Václavova bratra Zikmunda. Zbyněk se skutečně vrátil, ale po krátké době Prahu opětovně opouští, jelikož se zde necítí bezpečně. Cestuje do Uher, kde v Prešpurku dne 28. září roku 1411 umírá. Jeho ostatky byly později převezeny do Prahy a uloženy ve svatovítské katedrále.

Zdroje: <https://cs.wikipedia.org>, <http://www.e-stredovek.cz> J. Vaš.

ŠTASTNÝ A ÚSPĚŠNÝ ROK 2016 S PŘÍMLUVOU LÁSKYPLNÉ MATKY PANNY MARIE
PŘEJE VŠEM LIDEM DOBRÉ VŮLE
REDAKCE KOŠÍŘSKÉHO FARNÍHO LISTU.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátosti Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

ÚNOR

POSTNÍ DOBA V JUBILEJNÍM ROCE MILOSRDENSTVÍ

V minulém farním listě jsme věnovali pozornost Jubilejnímu roku milosrdenství ve vztahu k Matce Boží, která je matkou milosrdenství. Nechali jsme se zaujmout jejím láskyplným pohledem na každého z nás a jistotou, že se můžeme spolehnout na její stálou ochranu na cestě k nebeské radosti. Podnětem k těmto úvahám je bula vyhlášující mimořádný Svatý rok Milosrdenství Misericordiae Vultus.

V 17. článku této buly jsou další užitečné podněty, které se týkají postní doby v prožívání Božího milosrdenství.

„Postní doba tohoto Jubilejního roku ať je žita intenzivněji jako velká příležitost ke slavení a zakoušení Božího milosrdenství. Kolik stránek Písma lze meditovat během postní doby, abychom objevili milosrdnou Otcovu tvář! Slovy proroka Micheáše můžeme také opakovat: Ty, Pane, jsi Bůh, který odpouštíš nepravost a promíjíš hřích, netrváš na svém hněvu, ale máš zálibu v milosrdenství. Ty, Pane, se vrátíš a smiluješ se nad svým lidem. Nebudeš dbát na naše viny a svrhneš do mořských propastí všechny naše hříchy (Mich 7,18-19).

V kajícím zaměření během postní doby bychom neměli zůstat strnule v pohledu na vlastní slabost, ale měli bychom být naplněni hřejivou útěchou v myšlenkách na Toho, který má zálibu v milosrdenství a tím překonává veškerou naši ubohost. Měli bychom také sami v sobě rozvinout a pěstovat tuto zálibu. Kolika různými zálibami oplývá naše osoba, ale záliba v milosrdenství zůstává často zanedbanou Popelkou. Nesetrvávejme v hněvu vůči jakémukoliv člověku, odpouštějme pohotově, ochotně a velkoryse. Slunce ať nezapadá nad naším hněvem!

Obraz mořských propastí, do kterých Bůh shrne všechny naše hříchy, nás vede k radostné naději, odpoutává nás také od trýznivých výčitek svědomí, když věříme, že nám Bůh odpustil naši vinu.

„V čase modlitby, půstu a dobročinnosti lze rozjímat konkrétněji o těchto slovech proroka Izaiáše: „Není půstem, který chci spíše toto: rozvaž nespravedlivá pouta, uvolni uzly jha, utiskované propust' na svobodu, zlom každé jařmo! Lámej svůj chléb hladovému, popřej pohostinství bloudícím ubožákům; když vidíš nahého, obleč ho, neodmítej pomoc svému bližnímu. Tehdy vyrazí tvé světlo jako zora, tvá jizva se brzy zacelí. Před tebou půjde tvá spravedlnost a za tebou Boží sláva. Tehdy budeš volat, a Hospodin ti odpoví, křičet o pomoc, a on řekne: „Zde jsem!“ Přestaneš-li utlačovat, ukazovat prstem, křivě mluvit, nasytíš-li svým chlebem hladového, ukojíš-li lačného, tehdy v temnotě vzejde tvé světlo, tvůj soumrak se stane poledním jasnem, Hospodin tě stále povede, v nedostatku ukojí tvou touhu, posílí tvé údy. Budeš jako zavlažovaná zahrada, jako živé zřídlo, jehož voda nevysychá“ (Iz 58,6-11).

V první části této Izaiášovy výzvy k pravému pokání jsme nabádání, abychom druhým uvolnili cestu ke svobodě. Nejde zdaleka jen o politickou svobodu občanů, za níž nesou odpovědnost státní činitelé. Každý žijeme ve vztazích ke konkrétním lidem v našem okolí. Dopřáváme jim svobodu? Nevývíváme na ně nevhodný tlak v podobě našich přehnaných požadavků? Nejsou obětí našich sobeckých přání a tužeb? Respektujeme jejich soukromí? Nejsou terčem naší nemístné zvědavosti?

Neobtěžujeme je zbytečnými a zdoluhavými řečmi? Pomáháme jim vymanit se z vnitřního vězení sobectví, sebestřednosti, samolibosti, předsudků a mylných názorů? Jsme jim nablízku v jejich bolestech, abychom je vysvobodili ze smutku a beznaděje? Pomáháme jim najít cestu z přemíry starostí a bezradnosti?

V druhé části nás Izaiáš varuje před arogantním postojem vůči bližnímu. Odsuzování, pomluvy, přezírání a lhostejnost se s milosrdenstvím neslučuje. Hlad je přítomný nejen v tělesné oblasti. Člověk lační především po lásce, po vlídném slovu a něžném pohledu.

Milosrdnému je dán příslib, že bude jako „zavlažovaná zahrada, jako živé zřídlo, jehož voda nevysychá“.

17. článek buly *Misericordiae Vultus* je ve svém závěru věnován zpovědní praxi v postní době:

„V diecézích ať se šíří iniciativa *24 hodin pro Pána*, která se koná v pátek a sobotu čtvrtého postního týdne. Mnozí lidé začínají přistupovat ke svátosti smíření a jsou mezi nimi četní mladí, kteří v této zkušenosti často nacházejí cestu zpět k Pánu, prožívají intenzivní chvíli modlitby a objevují znovu smysl svého života. Kladme zřetelně opět do středu svátost smíření, protože umožňuje hmatatelně se dotýkat milosrdenství. Pro každého penitenta tak bude zdrojem opravdového vnitřního pokoje.

Nikdy nepřestanu zdůrazňovat, aby zpovědníci byli opravdovým znamením Otcova milosrdenství. Zpovědníkem se nelze stát jen tak. Lze se jím stát především, když my sami jsme kajícími žádajícími o odpuštění jako první. Nezapomínejme, že být zpovědníky znamená podílet se na samotném Ježíšově poslání a být konkrétním znamením kontinuity božské lásky, která odpouští a zachraňuje. Každý z nás obdržel dar Ducha svatého na odpuštění hříchů, za něj jsme odpovědní. Nikdo z nás není pánem svátosti, nýbrž věrným služebníkem Božího odpuštění. Každý zpovědník má přijímat věřící jako otec z podobenství o marnotratném synovi. Vyšel synovi vstříc, třebaže promarnil jeho majetek. Zpovědníci jsou povoláni obejmout kajícího syna, který se vrací domů, a projevit radost z jeho návratu. Ať také neúnavně vycházejí vstříc druhému synovi, který zůstal venku a není schopen se radovat, a vysvětlí mu, že jeho přísný soud je nespravedlivý a vzhledem k bezmeznému Otcovu milosrdenství nemá smysl. Ať nekladou impertinentní otázky, ale jako otec z onoho podobenství přerušují připravenou promluvu ztraceného syna, a umějí v srdci každého penitenta zachytit prosbu o pomoc a odpuštění. Zpovědníci jsou zkrátka povoláni vždy, všude, v každé situaci a navzdory všemu být znamením primátu milosrdenství.“

Závěrečné pokyny jsou sice zaměřeny na samotné zpovědníky, je však užitečné, když si jich všimnou a budou s nimi počítat i ostatní věřící. Mohou tak bez zbytečných obav a s radostným očekáváním vcházet do zpovědnice a hlouběji chápat podstatu svátosti smíření v nekonečné síle Božího milosrdenství.

P.L.

Liturgický kalendář

únor 2016

2. úterý	Svátek Uvedení Páně do chrámu
3. středa	Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka
5. pátek	Sv. Agáty, panny a mučednice
6. sobota	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
7. neděle	5. neděle v mezidobí
8. pondělí	Sv. Jeronýma Emilianiho
	Sv. Josefiny Bakhity, panny
10. středa	POPELEČNÍ STŘEDA
11. čtvrtek	Panny Marie Lurdské – Světový den nemocných
14. neděle	1. NEDĚLE POSTNÍ
21. neděle	2. NEDĚLE POSTNÍ
22. pondělí	Svátek Stolce svatého apoštola Petra
28. neděle	3. NEDĚLE POSTNÍ

Oznámení

Biblické katecheze

Další biblické katecheze s výkladem Janova evangelia budou následovat v sobotu 6. a 20. února po mši sv. ve farním sále sv. Jana Nep.

Schůze farní rady

Schůze farní rady bude v pátek 12. února.

Křížová cesta

Během postní doby bude od 12. února pobožnost křížové cesty vždy v pátek v kostele Nejsvětější Trojice a v sobotu u sv. Jana od 17.00hod.

Svátnost nemocných

Ve čtvrtek 11. února na Světový den nemocných připomínku Panny Marie Lurdské bude při mši sv. v 17.30 udělována svátnost nemocných v zimní kapli sv. Václava. Žadatelé o tuto svátnost se mohou přihlásit v sakristii.

Postní duchovní obnova

Postní duchovní obnova se uskuteční v sobotu 27. 2. 2016 pod vedením převora Břevnovského kláštera P. Prokopa Petra Siostrzonka. Program obnovy bude jako obvykle začínat promluvou v 15.00 v zimní kapli sv. Václava, potom bude příležitost k svátosti smíření, od 17.00 hod. následuje pobožnost křížové cesty a vyvrcholení rekolekce bude při slavení eucharistie s druhou rekolekční promluvou.

K SVATOPOSTNÍMU ROZJÍMÁNÍ

Královská cesta svatého kříže.

1. Mnohým lidem se zdá, že jsou tvrdá slova: Zapři sebe sám, vezmi svůj kříž a následuj Ježíše! (Mt 16,24).

Ale mnohem tvrdší bude jednou muset slyšet poslední slova: Odejďte ode mne, zlořečení, do věčného ohně!(Mt 25,41).

Kdo nyní o kříži rád slyší a podle toho si i počíná, nebude se pak strachovat rozsudku, že je věčně zavržen.

To znamení bude na nebi, když Pán přijde k soudu (Mt 24,30).

Pak předstoupí před Krista Soudce s velikou důvěrou všichni přátelé kříže, kteří se během života připodobnili Ukřižovanému (Řím 8, 29).

2. Co se tedy bojíš vzít na sebe kříž, když jenom cestou kříže se vchází do království?

V kříži je spása, v kříži život, v kříži ochrana proti nepříteli.

V kříži je zdroj nebeské slasti, v kříži posila mysli, v kříži radost ducha.

V kříži je vrchol ctnosti, v kříži dokonalost svatosti.

Pro duši není jiné spásy ani naděje v život věčný než v kříži.

Vezmi tedy svůj kříž na sebe a následuj Ježíše; pak jsi na pravé cestě do života věčného (Mt 25,46).

Tomáš Kempenský: Následování Krista

Úmysly Apoštolátu modlitby na únor

1. Aby přibývaly příležitosti pro dialog a **setkávání mezi křesťanskou vírou a asijskými národy**.

2. Abychom **pečovali o stvořený svět**, který jsme dostali jako nezasloužený dar, a rozvíjeli jej a ochraňovali pro budoucí pokolení.

3. **At' nemocné, seniory a trpící přijímáme** v našich farnostech a společenstvích s úctou a láskou a umíme jim citlivě dát najevo svou vděčnost za jejich modlitby, oběti a životní moudrost.

GLOSA KE SLUŽBĚ VARHANÍKŮ

Naše katolické kostely bývají v drtivé většině opatřeny snad nejvznešenějším a vskutku královským hudebním nástrojem s nejširší škálou zvukových možností, jimiž jsou beze sporu varhany.

Strahovský varhaník V. Roubal byl nedávno pozván panem prezidentem do Lán, aby tam v kostele Jména Ježíš zahrál Tokátu a fugu d-moll od J.S. Bacha. Když mu potom pan prezident děkoval, pronesl svůj komentář: „Hrajte, pane Roubal, stále hrajte! Tam, kde hrajete, nemůže ďábel“.

Svou velebnou hrou varhany nádherně oslavují Boha, pozvedají k Němu srdce přítomných věřících, a tak je člověk osvobozován od zlých sil a zakouší radost a pokoj v Boží blízkosti.

Varhaníci mají náročnou službu. Musí se vyrovnávat s technickým stavem svého nástroje, který nebývá vždy bez problému. Musí být se svým nástrojem natolik spojeni, že odpovídají na jeho momentální možnosti. Jejich ovládání se týká nejen doprovodu kostelních písní, ale také příležitostných meziher, improvizací, které mají mít svou vyváženost a míru v souladu s aktuální bohoslužbou. Doprovod nemá být ani rozvláčný, ani uspěchaný. Intenzita zvuku nesmí přehlušit zpěv lidu. Ještě na řadu dalších věcí musí každý varhaník pečlivě dbát. Záleží také na dobré spolupráci s celebrujícím knězem. Mají spolu domlouvat výběr mešních písní, připravit se na liturgické zvláštnosti některých bohoslužeb, které vybočují z běžného schématu. Varhaník by také měl uplatnit liturgické znalosti a svoji osobní zbožnost. Víra a prohlubování duchovního života jsou mocnou oporou pro jeho hru.

Velkou výhodou je pro varhaníka také zpěv, který může uplatnit během hraní. Jde tedy o náročnou službu, která vyžaduje důkladnou průpravu.

V naší farnosti máme dva zdatné varhaníky: pana Jana Plíška a paní Dr. Annu Vašíčkovou. Velice si ceníme jejich nasazení, jejich vzájemné spolupráce a přejeme jim hodně síly a radosti v této jejich službě Bohu i nám!

ZPRÁVY Z FARNOSTI

DVOJÍ DOMOV

Na pozvání herečky a scénaristky *Lucie Trmíkové*, naší farnice, se na experimentální scénu divadla v klubu Roxy vypravilo pod vedením P.Lohela 21.1.2016 „sedm statečných“. Představení podle textu katolicky orientovaného prozaika a esejisty *Jana Čepa* režíroval *Jan Nebeský*. Umělecký soubor tvořili 2 další herci *Alois Švehlík* a *David Prachař*, malíř *Igor Korpaczewski* a hudebník *Martin Dohnal*. Jan Čep (31.12.1902 – 25.1.1974) je označován jako spisovatel a překladatel (5

světových jazyků), který byl silně ovlivněn katolickým intelektuálním prostředím u J. Floriana v Nové Říši, kde často pobýval a setkával se s řadou spisovatelů a myslitelů.. V únoru 1948 byl J. Čep vyloučen ze Syndikátu českých spisovatelů, v srpnu 1948 emigroval do Paříže, kde v r. 1974 zemřel a byl také pochován. Do rodné vlasti, kterou tolik miloval, se již nikdy nevrátil!. Teprve v r. 1991 vyšlo u nás posmrtně souborné vydání jeho spisů. Inscenace Dvojí domov plně vystihla Čepovo dvojí vidění světa, tak jak je často popisoval a popisuje i ve Dvojím domově, který vlastně i prakticky žil ve svém celoživotním exilu, s touhou po domově. Režisér, herci, scéna i hudební doprovod- vše se podřizuje základní Čepově myšlence a perfektně ji interpretuje!

Ze srdce děkujeme paní Lucii Nebeské-Trmíkové za pozvání na toto neobvyklé představení, gratulujeme jí i celému souboru k perfektnímu výkonu a věříme, že na nás nezapomene ani při svých dalších originálních pracích a počinech. A URČITĚ NÁS PŘIJDE VÍCI!

NAROZENÍ A KŘTINY

Dne 10.11.2015 přišla na svět Marie Barbora Klváčová. Ke křestnímu prameni v kostele Nejsvětější Trojice ji rodiče Jana a Jan přinesli v neděli 10.1.2016 na Svátek Křtu Páně. Celé rodině vyprošujeme hojnost Boží milosti!

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Letos nás bylo méně než jindy, ale i tak jsme vybrali přes 10.000Kč. Koledování zachránilo pět statečných králů, kteří v neděli po mši svaté vyrazili k Andělu. Byli to Vít Bobysud, Václav Dráb, Liduška Zborníková, a sestry Peterkovy – Saly a Tonička.

TÍMTO JIM DĚKUJI, A TAKÉ VŠEM DÁRCŮM, KTEŘÍ TAK PODPOŘILI PROJEKTY TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRKY.

V. Dráb

ZÁPIS ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY 8.1.2016

Přítomni: P.Lohel, V. Bobysud, V. Dráb, V. Funda, S. Hojek, E. Horáková

- Za opravu západní stěny kostela sv. Jana Nep. bylo zapláceno dalších 50.000 Kč. Díky všem, kdo přispěli a pomáhají se splácením dluhu. Zbývá ještě dluh 150.000Kč. Na magistrát byla podána žádost o grant na doplatek opravy.
- V. Bobysud sdělil podrobnosti o kontrole plnění grantu z Ministerstva kultury. Proběhla bez závad, grant byl vyúčtován.
- WC u sv. Jana bylo opraveno, kompletní oprava bude provedena společně s rekonstrukcí vody v sakristii. Ta bude provedena až skončí životnost železné trubky, která přivádí vodu do sakristie.
 - Bylo diskutováno zavedení číselníku do kostela sv. Jana – v mezidobě se ozvala firma, čeká se na návštěvu v kostele.
- Byla opravena karma v sakristii kostela sv. Jana a revize plynových topidel. Totéž bude provedeno u Nejsvětější Trojice.
- Byly projednány organizační podrobnosti Tříkrálové sbírky v naší farnosti.

Zapsal Vít Bobysud

SVATÝ BEDŘICH – PAMÁTKA V ŘÁDU PREMONSTRÁTŮ 4. ÚNORA

Bedřich (pro rozlišení od ostatních světců stejného jména nazývaný též sv. Bedřich z Hallum nebo z Mariengarde, celým jménem v nizozemštině: Frederik Feikone) se narodil v Hallum ve Frísku (v severní části dnešního Nizozemska) začátkem dvanáctého století. Byl synem chudé vdovy, která ho v dětství posílala pást ovce. Během dlouhých hodin, které trávil sám na poli, nacházel Bedřich zálibu v modlitbách. Přitom poznal své povolání ke kněžství, ale jeho matka kvůli jejich chudobě váhala. Chlapcův zájem podchytil farář z místní farnosti, učil ho latinu a připravil ho pro kněžská studia.

sv. Bedřich, vitráž v sakristii ve Sneeku
v nizozemském Frísku

Potom Bedřich studoval svobodná umění (to byl název pro středověké všeobecné vzdělání) a Písmo svaté v Münsteru.

Bedřich uctíval obzvláště tři světce. Projevoval synovskou oddanost Blahoslavené Panně, prožíval duchovní společenství s Janem Evangelistou a uctíval sv. Cecílii – mučednici prvotních křesťanů, která hrdinsky přijala smrt jako záruku své čistoty. Po dokončení studia v Münsteru se stal učitelem a když dosáhl předepsaného věku byl vysvěcen na kněze. Stal se pomocníkem faráře v Hallum, později jeho nástupcem. ale neustále se cítil volán k řeholnímu způsobu života.

Bedřich si přál postavit lazaret a po smrti své matky žádal biskupa Godfreye z Utrechtu o povolení zřídit klášter kanovníků.

Proto odešel do premonstrátského opatství v Marienweerd, aby se jako novic naučil klášternímu životu. Pak putoval po městech a vesnicích, aby získal společníky. V r. 1163 postavil klášterní kostel zasvěcený Blahoslavené Matce a nazval ho Mariengarde – Mariina zahrada. Ze začátku zde byl klášter společný pro kněze i řádové sestry, ale sestry se brzy přestěhovaly do Bethlehemu (dnes Bartlehiem).

Nové založení bylo nakonec připojeno jako dceřinné ke klášteru v německém Steinfeldu. Opatství Mariengarde bylo známé věhlasnou církevní školou pro vzdělávání chlapců a mladých mužů. V době působení sv. Bedřicha vstoupil do kláštera další premonstrátský světec – sv. Siard, který se pak stal čtvrtým opatem tohoto kláštera.

Bedřich zůstal farářem v Hallum a byl i rektorem ženského kláštera. Tam začátkem března roku 1175 vážně onemocněl. Vrátil se do Hallum a celebroidl poslední mši sv. k počtě Blahoslavené Panny těsně před svým úmrtím 3. března 1175. U jeho hrobu se stávalo mnoho zázraků a Mariengarde se stalo hojně navštěvovaným poutním místem.

Roku 1614 za kalvinistické vlády ve Frísku převezl opat Chamart ostatky sv. Bedřicha do opatství Bonne-Espérance v Belgii. Během Francouzské revoluce byly ostatky přeneseny do kostela ve Vellereille a v r. 1938 je opat Bouwens uložil v klášteře Leffe v Dinantu v Belgii. Klášter Mariengarde zanikl, na jeho místě stojí památník sv. Bedřicha.

Úctu k sv. Bedřichu schválil papež Benedikt XIII. v roce 1728. Jeho svátek byl přenesen ze dne jeho smrti, protože ten většinou už připadne do postní doby. Sv. Bedřich je zobrazován v opatském oděvu jak drží květiny, které připomínají krásu Mariengarde, a neustále bdí nad studenty vzdělávanými premonstráty.

Podle stránek www.premontre.org, www.premonstrati.cz aj.

MP

STOLEC/ KATEDRA / SV.PETRA

Církev si dne 22. 2. připomíná svátek Stolce sv.Petra, tedy první biskupské katedry Kristova náměstka, prvního mezi apoštoly a prvního římského biskupa a tedy také prvního papeže v dějinách. Biskupský stolec, katedra, je symbolem učitelského, kněžského a pastýřského poslání. Stolec označuje mimořádný úkol, který Ježíš Kristus svěřil Petrovi k zachování víry a evangelijního učení, aby jej střežil a předával křesťanskému společenství. Z tohoto stolce pak vede, coby učitel a pastýř, putování věřících ve víře, naději a lásce. Katedra je místo, ze kterého se přednáší nějaká nauka a je potvrzována příslušnou odbornou autoritou.Ta zaručuje odbornost a mravnost. Autoritou v oblasti víry je svědek. Sv. Petr se označuje jako SVĚDEK KRISTOVA UMUČENÍ. Ježíš mu po svém zmrtvýchvstání dává zvláštní pravomoc nad věřícími " Pas mé ovce" / J 21,16/. Mezi apoštoly jediný Petr si zasloužil zastupovat celou církev. Ježíš jako hlava a zakladatel své církve pro ni ustanovil z právního pohledu směrodatné vedení a víme, že jednal z rozhodnutí Otce " A já ti říkám: Ty jsi Petr-Skála a na té skále zbuduji svou církev..... Tobě dám klíče od nebeského království; co svážeš na zemi, bude svázáno i v nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i v nebi." /Mt16,18/.Toto místo nám ukazuje Petrův úřad s všeobecnou mocí rozhodovat. To, že církev svěřená Petrovi, a na něm vybudována jako na pevné skále, nezanikne, znamená pokračování Petrova úřadu i po jeho smrti. Trvání církve, předpověděné v evangeliích/ Mt 16,18/ však platí. Její vedení je vázáno vždy na stále nově nastupující pastýře všech.

Sv. Petr začal svou službu pastýře v Jeruzalémě, kde vystupuje po Letnicích jako představený církve. Poté se Petrovým stolcem stala v letech 35-42 Antiochie, město ležící na řece Orontu v Sýrii, třetí metropole po Římu a Alexandrii. Boží prozřetelností se pak stal od r. 42-67 sídelním biskupským místem ŘÍM.....

Nejstarší zmínky o oslavě dne, kdy podle tradice apoštol Petr usedl na biskupský stolec v Římě, jsou v Depositio Martyrum r.354.Slavnost probíhala 18.1.v Priscilliných katakombách, o kterých starobylé doklady mluví jako o místě, kde " sv.Petr seděl nejprve". Zde se ve starověku uctívala katedra, tedy starobylý dřevěný stolec, na kterém římský biskup uděloval novokřtěncům sv. biřmování. Katedra se však nedochovala a byla zničena při nájezdu barbarů v 5.stol. Druhým datem, spojovaným s Petrovým biskupským úřadem, je 22.2. Dle historiků odkazuje k posvěcení křesťanského bohoslužebného prostoru v městě Římě, neboť Priscilliny katakomby byly od tehdejšího města vzdálené. Římská církev svátek katedry sv. Petra slavila v bazilice nad apoštoloým hrobem, tedy v místě dnešní vatikánské baziliky.I zde byla uchovávána a uctívána katedra, používaná sv. Petrem při křestních a biřmovacích obřadech. Od 17.stol. byla na přání papeže Alexandra VII. umístěna v závěru baziliky. V bronzové schráně, podpírané sochami učitelů církve, tvoří součást oltáře a je dílem Berniniho. Později v 9.stol. byl svátek Stolce sv. Petra spojován s Petrovým úřadem biskupa v Antiochii. Papež Pavel IV. rozšířil v r. 1558 svátek na celou církev. Po liturgické reformě II.vatikánského koncilu bylo lednové datum 18.1. z kalendáře vyškrtnuto a svátkem, připomínajícím základy papežství, se stal 22.únor.

Moc svazovat a rozvazovat patří též sboru apoštolů, spojenému se svou hlavou, sv. Petrem. Tento pastýřský úřad Petra i ostatních apoštolů tvoří jeden ze základů Církve, pokračují v něm biskupové pod papežským prvenstvím. Papež, římský biskup a nástupce sv. Petra, je trvalý a viditelný zdroj a základ jednoty biskupů i celého množství věřících. (Katechismus katol.církve čl. 880-82).

Všemohoucí Bože, tys založil svou církev na pevné skále Petrova vyznání; chraň ji a nedopusť, aby se zmítala uprostřed bouří a zmatků...

M.Val.

Pramen:Jan Chlumský: Životopisy svatých, frantiskani.sk, sv.Jakub.cz, radiovaticana.cz, udalosti.sigaly.cz

PRAŽŠTÍ ARCIBISKUPOVÉ

20. část

Zikmund Albík z Uničova (pravděpodobně 1358 Uničov - 23. července 1427 Prešpurk) byl v pořadí šestým pražským arcibiskupem. Jak již napovídá jeho jméno, pocházel z Uničova z rodiny moravských Němců. O jeho mládí toho mnoho nevíme, jako ostatně u většiny středověkých osobností. Bezpečně však víme, že vystudoval medicínu na pražské Karlově univerzitě. Po ukončení studií v Praze odchází

studovat do Padovy, kde roku 1404 získává titul doktora práv. Ještě předtím se v roce 1399 stává osobním lékařem krále Václava IV. Dle kronik vyléčil krále z choroby, o které si ostatní mysleli, že bude pro něj smrtelná. Král však léčení přežil a zahrnul Albíka rozličnými dary. Na přimluvu Václava IV. se stává Albík v roce 1411 v pořadí již šestým pražským arcibiskupem. Hned v roce 1412 se však svého titulu vzdává. Pravděpodobně nechtěl zasahovat do stále prudších rozepří mezi Husem a univerzitními mistry. Úřad pražského arcibiskupa vyměnil za hodnost probošta vyšehradského, jež byla tradičně spojena s úřadem nejvyššího kancléře království českého a pro jeho osobu s titulem arcibiskupa caesarejského. Po odstoupení z arcibiskupského stolce se dále věnoval medicíně a učitelskému působení na univerzitě, jejímž byl kancléřem. Po smrti Václava IV. se pravděpodobně stal osobním lékařem jeho bratra krále Zikmunda Lucemburského. Ten jej za jeho zásluhy povýšil do šlechtického stavu. Během husitských válek musel Albík uprchnout ze země. Na univerzitě se snažil přispět k zvýšení odborné úrovně medicíny, i její společenské prestiže a zdůrazňoval studium fyziologie. Lékařství tehdy nebylo počítáno mezi takzvané artes – umění. Předpokladem ke studiu medicíny byla v té době nutná důkladná znalost některých prací Aristotelových, Alberta Velikého a dalších filozofů. Naopak: „některé koncepty formulované lékaři nebo jimi získané jednotlivé informace se stávaly součástí filozofických argumentací a někteří lékaři, v Praze například Albík z Uničova, je pokládali za relevantní i pro právníky a teology“ (Dějiny UK I, 1995). Jako přední představitel medicíny a současně znalec filozofie, byl Albík z Uničova povolán i za člena smírčí komise pro řešení sporu mezi Janem Husem (a jeho přívrženci) a univerzitními odpůrci. Z jeho literární pozůstalosti jsou nejvýznamnější spisy *Compendium medicinae* a „populárněji“ koncipované *Regimen sanitatis seu Vetularius* - Pravidla pro zachování zdraví.

Působení arcibiskupa Albíka z Uničova můžeme hodnotit velmi obtížně. Za svého jednoročního působení na arcibiskupském stolci toho mnoho udělat nemohl. Na druhou stranu nemáme o něm žádné negativní ohlasy v tehdejších kronikách a pramenech.

Zdroje: wikipedia.org, e-stredovek.cz

J. Vaš.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

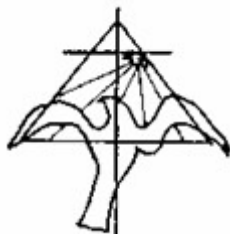
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně

BŘEZEN

VYZNÁNÍ VÍRY

Jedna životní moudrost je obsažena v těchto větách: „Mnoho koná, kdo koná, co konat má. Nic nekoná, kdo mnoho koná, ale nekoná, co konat má.“

Co má konat křesťan? Má žít podle Božích přikázání, má věřit v pravdy Boží, kterým církev učí a má přijímat svátosti, které církev uděluje. V tom je obsažen celý křesťanský život.

Vrcholem, středem a pramenem celého křesťanského života je slavení eucharistie. Závazné je toto slavení v neděli a zasvěcené svátky. Bohoslužbou v tyto dny křesťan naplňuje třetí Boží přikázání: Pomni, abys den sváteční světil, přijímá svátost eucharistie a také vyznává svou víru v credu.

Již v apoštolských dobách následovalo při bohoslužbě po čtení písem sv. kázání. Skutky apoštolské výslovně praví: „Setravali pak v apoštolském učení v lámání chleba a na modlitbách“ (2,42). Kázání ve mši sv. bylo pravidelně o příslušném evangeliu. Když však bylo později do mešní liturgie pojata i credo, převládá v některých krajích obyčej kázat až po credo, které zároveň s evangeliem bylo podkladem ke kázání.

Credo neboli vyznání víry v současné římské liturgii následuje bezprostředně po evangeliu a kázání. Symbolum nebo-li vyznání či souhrn víry je formulář církví autoritativně předepsaný. Různých formulí nebo vzorců pro vyznání víry se totiž od nejstarších dob dochovalo velmi mnoho. Nejstarším a nejdůležitějším z nich je symbolum tzv. *apoštolské*, které ve své podstatě pochází z apoštolských dob. Kromě tohoto vyznání má největší důležitost *nicejskokařihradské* vyznání, jehož se nyní používá při bohoslužbě.

Protože dospělý člověk, chce-li být pokřtěn musí být vyučen v nejhlavnějších pravdách sv. víry, musela se církev dříve než někoho připustila ke křtu přesvědčit o jeho znalostech víry. Proto se doporučoval stálý formulář, podle něhož se vyučovali křtění a podle něhož před sv. křtem vyznávali víru. Rufin s odvoláním na starou tradici uvádí, že prý svatí apoštolové dříve než se rozešli do světa, sestavili krátké vyznání víry, jako společný vzor pro kázání.

Podobně jako Rufin připisuje apoštolskému souhrnu apoštolský původ sv. Ambrož: „Apoštolové jako dovední řemeslníci se rozhodli vyrobit klíč. Klíčem nazýváme apoštolské vyznání, protože otevírá d'ábelské temnoty, aby tam vniklo světlo Kristovo.“ (Serm. XXX.VIII.)

Sv. Ambrož dodává, že credo, které bylo složeno od svatých apoštolů dříve než se rozešli, bylo zachováno v původní ryzosti římskou církví. (Epist. XLII. 5.)

Souhrn víry určený pro křest nazývá již sv. Cyprian symbolem, t. j. *znamením*, podle něhož se někdo mohl poznat, jímž se legitimoval. Symbolem víry se rozeznával pravověrný křesťan od jinověrců nebo od nevěřících. Slovo symbolum vykládají někteří spisovatelé i ve smyslu *collatio*, snůška.

V západní církvi zůstalo křestní symbolum neporušeno; zatímco ve východní církvi bylo třeba kvůli mnoha kacířstvím připojovat vysvětlivky, jimiž se církevní nauka proti kacířům blíže vykládala a určovala.

Zvláště ariánský blud dal Otcům na sněmu v Nicaei podnět, aby v druhém článku vyznání víry určitěji objasnili článek o božství Syna. Podobně haerese Macedoniova byla příčinou, že se na sněmu v Cařihradě zamítlo bludné učení pneumatomachů (duchoborců), že Duch sv. je pouze Synovým tvorem a služebným andělem. Sněm cařihradský doplnil symbolum také články o církvi, odpuštění hříchů, vzkříšení a věčném životě. Vzniklo tak symbolum nicejskocařihradské. Tohoto symbola se od r. 451, t. j. od chalcedonského sněmu užívá na východě výhradně při křtu. Na západě se užívá vždy apoštolského a jen z ohledu na Řeky tam žijící se užívalo při křtu někdy vedle apoštolského i nicejskocařihradského.

Liturgisté uvádějí obvykle tři důvody pro začlenění creda do mešní bohoslužby. Vyjadřují je slovy: *Mysterium – Doctrina – Solemnitas* (Tajemství – učitelský úřad – slavnost).

1) **Tajemství.** Credo se recituje nebo zpívá kdykoliv se během některého dne slaví tajemství tvořící základ naší sv. víry. Proto se modlíme credo *každou neděli*, která je zasvěcena uctě Nejsvětější Trojice a připomíná nám velké Boží činy pro spásu lidstva – stvoření, vykoupení a seslání Ducha sv. Dále se credo z téhož důvodu říká na *největší svátky Páně a Panny Marie*, protože Panna Maria jako Ježíšova matka s ním byla nejúžejí spojena v díle vykoupení a protože dosud pečuje o zachování pravé víry. Jejím snoubencem sv. *Josefovi* je právem věnována jedna z nejvýznamnějších slavností církevního roku, při níž se také říká credo.

2) **Učitelský úřad.** Credo se říká zvláště na svátky svatých, kteří výjimečně vynikli jako přední hlasatelé víry: sv. apoštolové *Petr a Pavel*. Dále je tato kategorie zahrnuta mezi všechny svědky pravé víry na slavnost *Všech svatých*, která nám také připomíná článek víry o společenství svatých. Credo se pak říká také při poutní slavnosti kostela nebo při výroční slavnosti jeho posvěcení.

3) **Slavnost.** Veřejné vyznání víry při mši sv. má do sebe něco slavného a dodává slavnosti vyššího lesku.

Vrcholným bodem creda a celého našeho života je vzkříšení. Kristus, který vstal svou mocí z mrtvých a usedl po Otcově pravici je příslibem a jistou zárukou našeho vzkříšení a života v nebeské slávě. Umístění creda ve mši svaté tak naznačuje silnou souvislost s přijetím nebeského pokrmu a nápoje při sv. přijímání, poskytnutím „léku nesmrtnosti“, který je nám dán v eucharistickém Kristu – svátostném Spasiteli. A tak při mši sv. nejen vyznáváme víru ve věčný život, ale také do něj už nyní začínáme vstupovat. „Přišel jsem na svět, aby měli život a aby jej měli v hojnosti“ (Jan 10,10). „Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život“ (Jan 6,53).

P.L.

Den vzkříšení! Naplňme se světlem, národy! Pascha Páně, Pascha! Neboť Kristus Bůh převedl ze smrti k životu a ze země k nebi nás, zpívající vítěznou píseň. Očist' me své smysly a spatříme Krista, jenž září nepřístupným světlem vzkříšení a praví „Radujte se“, zřetelně uslyšíme vítěznou píseň zpívající. Ať nebe plesá důstojně a raduje se země, ať viditelný i neviditelný svět svátek slaví, neboť vstal z mrtvých Kristus, věčná radost. Pojd'te, pijme nový nápoj, ne ten, jemuž zázrak dal vyprýštit z neplodného kamene, ale pijme z nepomíjejícího pramene tekoucího z hrobu, neboť v něm je naše síla. Den vzkříšení, ať slavnost naše září, druh druhu obejměme a řekněme si: Bratři! Pro Vzkříšení odpust' me i těm, kteří nás nenávidí a zvolejme: Kristus vstal z mrtvých, smrti smrt potřel a těm, kteří v hrobě byli, život daroval!

Sv. Jan z Damašku

Oznámení

Biblické katecheze

Další biblické katecheze s výkladem Janova evangelia budou v sobotu 5. a 19. března po večerní mši sv. ve farním sále u sv. Jana Nep.

Schůze farní rady

Schůze farní rady bude v pátek 11. března.

6. NEDĚLE	4. NEDĚLE POSTNÍ
13. NEDĚLE	5. NEDĚLE POSTNÍ
19. sobota	Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE doporučený svátek
20. NEDĚLE	KVĚTNÁ (PAŠIJOVÁ) NEDĚLE
21. PONDĚLÍ – 24. ČTVRTEK	SVATÉHO TÝDNE
24. čtvrtek	ZELENÝ ČTVRTEK Večerní mše na památku Večeře Páně.
25. pátek	VELKÝ PÁTEK
26. sobota	BÍLÁ SOBOTA Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ Velikonoční vigilie
27. neděle	Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ v den slavnosti
28. PONDĚLÍ – 2.4. SOBOTA	V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
3. 4. NEDĚLE	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ)

VELIKONOČNÍ GLOSA KE KVĚTINÁM

Květiny jsou úžasným a velmi přitažlivým přírodním útvarem na naší planetě. Jejich krása je příslovečná. Chceme-li o nějakém člověku říci, že je půvabný a v plné síle, řekneme, že přímo kvete. Daří-li se různým oborům lidské činnosti, říkáme, že jde např. o kvetoucí umění nebo kvetoucí tvořivost. Květiny jsou oblíbeným darem, který má vyjádřit ušlechtilé city obdivu, vděčnosti a lásky, které už slova pojmout nemohou.

Květy jsou určitou korunou stvoření. Svou krásou naznačují a připomínají dokonalou Krásu Stvořitele. Proto je také pochopitelné jejich umístění v kostele. Mají svou přítomností oslavovat Pána všeho tvorstva a mají také naznačovat vyvrcholení Kristova života ve slávě Vzkříšení. „Z růže kvítek vykvet nám...“, jak zpíváme v nejznámější vánoční písni.

Pečovat o květinovou výzdobu v kostele je velmi náročná služba, vyžadující vkus, cit pro rovnoměrnost, uměřenost, vyváženost a harmonii. Kromě toho je také třeba se této službě věnovat pravidelně, protože květiny mají své omezené trvání. Jde o stálou investici času a sil.

V našich košířských kostelích se této službě s velkou obětavostí už radu let věnuje paní Rubková s paní Zborníkovou, doktorky Horákovy, paní Vacková a ti, kteří jim občas vypomohou. Všem patří upřímné Pán Bůh zaplať.

Nesmíme také ve svých modlitbách zapomínat na ty, které v tomto oboru nasazovali své síly a už nás předešli na věčnost: paní Klofáčová, Lejsalová, Ondřejková a další.

P.L.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA BŘEZEN

1. Aby **rodiny v obtížných situacích** dostávaly nutnou podporu a děti mohly vyrůstat ve zdravém a klidném prostředí.
2. Aby **křesťané, znevýhodňovaní a pronásledovaní pro víru** díky neutuchající modlitbě celé církve zůstali pevní a věrní evangeliu.

3. **At' se k matkám, které podstoupily interrupci** a nesou v srdci výčitky, lítost a bolest, umíme stavět s citlivostí, milosrdenstvím a soucitem.

HISTORIE HNUTÍ APOŠTOLÁTU MODLITBY

Hnutí Apoštolát modlitby založili roku 1844 jezuitští scholastikové v jihofrancouzském městě Vals-près-le-Puy. Roku 1861 adaptoval Henry Ramière SJ toto hnutí pro potřeby farností a dalších katolických institucí. Své první stanovy, schválené papežem Piem IX., hnutí obdrželo roku 1879. V roce 1929 přidal papež Pius XI. na každý měsíc zvláštní misijní úmysl.

Úmysly Apoštolátu modlitby, dnes celosvětové síť modliteb na úmysly Svatého otce, vyhláší každoročně papež pro jednotlivé měsíce příslušného roku, a to úmysl všeobecný a misijní. K těmto dvěma úmyslům přidávají čeští a moravští biskupové ještě třetí, národní úmysl.

Od ledna 2016 natáčí papež František s týmem Apoštolátu modlitby (společně se štáby z celého světa) jednou za měsíc krátká videoposelství, umístěvaná na všechny sociální sítě. Papež v nich promlouvá ve španělštině, jazyce svého srdce a vyzývá ke společným modlitbám za problémy lidstva, za poslání církve a za nový svět. Video jsou opatřena titulky v 10 jazycích.

Za 170 let své existence spojil Apoštolát modlitby několik desítek milionů věřících po celém světě. Může se k němu připojit každý tím, že úmysly vyhlášené pro jednotlivé měsíce zahrne do své každodenní modlitby.

PODLE RAVAT

ZÁPIS ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY 12.2.2016

Přítomni: P.Lohel, V. Bobysud, V. Dráb, V. Funda, S. Hojek, E. Horáková

- Představila se nám předsedkyně Občanského sdružení pro záchranu Malostranského hřbitova Alena Lehnerová a byla domluvena spolupráce v duchu předchozích let na Májové slavnosti, Noc kostelů, i lepší komunikace o chystaných akcích občanského sdružení.
- Číselník (na zobrazení písní i slok z kancionálu) v kostele Sv. Jana Nepomuckého byl úspěšně nainstalován a vyzkoušen. **Farní rada děkuje všem, kteří přispěli na jeho pořízení.** Další číselník se plánuje v kostele Nejsv. Trojice.
- Byl domluven termín úklidu kostela sv. Jana Nep. a okolí před velikonočními na sobotu 12.3. Sraz v kostele v 8h.
- Naplánován farní zájezd k našemu exfarníkovi – nyní františkánu Bonaventurovi do Plzně. Termín bude po dohodě s ním včas upřesněn.
- Byly rovněž diskutovány termíny a cíle farních procházek. O jejich upřesnění budou farníci s předstihem informováni.

Zapsal Václav Dráb

SVATÝ JOSEF, SNOUBENEC PANNY MARIE – SLAVNOST 19. BŘEZNA

K našemu dnešnímu zamyšlení o sv. Josefu použijeme části homilie papeže Benedikta XVI, kterou pronesl v Kamerunu při návštěvě Afriky v r. 2009:

Ježíš Kristus nás shromáždil v den, kdy církev tady v Kamerunu i na celém světě slaví svátek svatého Josefa, snoubence Panny Marie. Na úvod přeji vše dobré k svátku všem, kterým se podobně jako mně dostalo té milosti, že dostali toto krásné jméno, a prosím svatého Josefa, aby všechny obdařil svou zvláštní ochranou a vedl je k Pánu Ježíši Kristu po všechny dny jejich života. Zdravím také farnosti,

školy, koleje a instituce, které nesou jméno sv. Josefa.

Za chvíli, na závěr mše, nám liturgie odhalí vrcholný bod naší meditace skrze slova: „Přijali jsme, Bože, pokrm spásy a prosíme tě: stále nás provázej svou přízní a na přímluvu svatého Josefa v nás ochraňuj, cos nám daroval.“ Jak vidíte, prosíme Pána, aby stále chránil svou církev - a On to dělá! - přesně jako Josef chránil svou rodinu a bděl nad prvními roky malého Ježíše.

Evangelium nám to právě připomnělo. Anděl mu řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii“ (Mt 1,20), a to je přesně to, co učinil: „Udělal, jak mu anděl Páně přikázal“ (Mt 1,24). Kvůli čemu jinému považoval svatý Matouš za nutné, aby zaznamenal tuto věrnost slovům, která Josefovi sdělil Boží posel, než aby nás vybídnul k napodobování této láskyplné věrnosti?

První čtení, které jsme slyšeli, nemluví výslovně o svatém Josefovi, ale říká o něm mnohé. Prorok Nátan jde na Pánův pokyn k Davidovi, aby mu řekl: „Vzbudím po tobě potomstvo“ (2 Sam 7,12). David musí přijmout, že zemře, aniž by spatřil, že se uskutečnil tento příslib, který se naplní „až se skončí jeho dny a uloží se ke svým otcům“. Vidíme tak, že jedna z tužeb, které jsou člověku nejdražší, totiž být svědkem plodnosti vlastních činů, není vždycky Bohem vyslyšena. Myslím na ty z vás, kteří jsou otci a matkami rodin a mají velmi legitimní touhu dát svým dětem to nejlepší, co mají, a přejí si, aby viděli, že dosáhnou úspěchu. Nicméně, není třeba se mýlit, pokud jde o tento úspěch. Bůh od Davida žádá, aby mu dal důvěru. David sám nespatří svého nástupce, toho, jehož „trůn bude pevný navždy“ (2 Sam 7,16), protože tímto nástupcem, o kterém hovoří prorocství, je Ježíš. David Bohu důvěřuje. Stejně tak Josef důvěřuje Bohu, když naslouchá jeho poselství, jeho andělovi, který mu říká: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha svatého“ (Mt 1,20). Josef se do dějin zapsal jako muž, který tváří v tvář tak neobvyklému sdělení, dal Bohu největší důkaz důvěry.

Pouze Bůh mohl dát Josefovi sílu, aby uvěřil andělovi. Pouze Bůh vám, drazí bratři a sestry, kteří žijete v manželství, dává sílu, abyste vychovávali své děti tak, jak On si přeje. Proste jej o to! Bůh je rád, když ho někdo prosí o to, co chce darovat. Proste ho o milost pravé a stále věrnější lásky, abyste byli obrazem Jeho lásky. Jak velkolepě uvádí žalm: „Navěky je založena milost. Na nebi jsi upevnil svou věrnost“ (Žl 88,3).

Každá a každý z nás jsme Bohem zamýšleni, chtěni a milováni. Každý a každá z nás máme hrát svou roli v plánu Boha, Otce i Syna i Ducha Svatého. Zasáhne-li vás malomyslnost, pomyslete na Josefovu víru; zaplaví-li vás nepokoj, pomyslete na naději Josefa, potomka Abramova, který doufal, ačkoli nebylo naděje, pohltí-li vás nevraživost či nenávisť, pomyslete na lásku Josefa, který byl prvním mužem, jenž objevil lidskou tvář Boha v osobě dítěte, počatého z Ducha Svatého v lůně Panny Marie. Dobrořečme Kristu, že se nám tolik přiblížil, a vzdávejme mu díky, že nám dal Josefa jako příklad a vzor lásky k němu.

Drazí bratři a sestry, z celého srdce vám opakuji: tak jako Josef se nebojte vzít Marii s sebou, tj. nebojte se milovat církev. Marie, Matka církve, vás naučí následovat vaše pastýře, milovat vaše biskupy, vaše kněze, vaše jáhny, vaše katechety a následovat to, co vás učí, a modlit se podle jejich úmyslů. Vy, kteří žijete v manželství, dívejte se na lásku Josefa k Marii a k Ježíšovi; vy, kteří se připravujete na manželství, ctěte svého budoucího manžela či manželku, jako to činil Josef; vy, kteří jste zasvěceni Bohu v celibátu, zamýšlejte se nad učením církve, naší Matky: „Panenství a bezženství kvůli Božímu království - celibát - nijak neodporuje vysoké důstojnosti manželství, nýbrž ji předpokládá a potvrzuje. Manželství a panenství jsou dva způsoby, jak vyjádřit a prožívat jediné tajemství smlouvy Boha s jeho lidem“ (*Redemptoris custos*, 20).

Rád bych ještě zvláště povzbudil otce rodin, poněvadž Josef je jejich vzorem. Svatý Josef zjevuje tajemství Božího otcovství Krista a každého z nás. On může naučit tajemství svého otcovství, protože bděl nad Synem člověka. Každý otec dostává od Boha své děti, stvořené k Jeho obrazu a podobě. Svatý Josef byl snoubencem Marie. Každý otec rodiny se seznamuje s tajemstvím ženy skrze svou manželku. Tak jako svatý Josef ctěte a milujete, drazí otcové rodin, svou manželku a ved'te své děti s láskou a prozíravostí k Bohu, u kterého mají být (srov. Lk 2,49).

Podle RaVat, překlad Milan Glaser, SJ.

MP

ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ

Slavnost Zvěstování Páně, dříve pod názvem Zvěstování P.Marii, je biblická událost, kdy se neznámé dívce v tichém ústraní nazaretského domku zjevil archanděl Gabriel a oznámil jí, že počne dítě, že se jí narodí Syn Boží, Mesiáš (Lk 1,26-38). Ústředním bodem oslavy je tajemství VTĚLENÍ VĚČNÉHO SLOVA, počátek naší spásy. Už těsně po prvním hříchu Bůh přislíbil, že nenechá lidstvo samotné (Gn 3) a v příběhu Starého Zákona svůj slib potvrdil, viz prorok Izaiáš, který v r. l.500 př. Kr . napsal: Proto vám Pán dá znamení: „Hle Panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel“ (Iz 7,14). Bůh přijal naši přirozenost a Maria, skvoucí se čistotou, obdržela po svém souhlasu důležitou roli spolupracovnice v Božím plánu spásy. Boží Syn, náš Vykupitel, stal se jedním z nás, abychom my měli účast na Jeho božství.

Slavnost má původ na Východě, kde se v tento den, 9 měsíců před vánocemi, slavila už kolem r.550, a do římské liturgie ji zavedl papež Sergius I.(r.687-701). V časech velkého ohrožení Turky přikázal papež Kalist III. zvonit jako velkou výzvu na modlitbu Anděl Páně a celá století nám zvony katolických chrámů 2x denně, v poledne a v podvečer v šest hodin připomínají velké tajemství Zvěstování. Rozhovor P.Marie s andělem byl dialogem o tomto tajemství, které překračuje všechno lidské chápání. Mariino „Hle jsem služebnice Páně“ je velké SLOVO ŽIVOTA, rozhodující pro dějiny spásy. Je to ANO smíření a vykoupení, ANO Boží vůli, která je pro Marii vždy rozhodující. Když nás církev vede k tomu, abychom při modlitbě Anděl Páně rozjímalí o Mariině souhlasu a jeho významu, je to pro nás výzva, abychom činili podobně jako Maria. Vždyť co může být krásnější, než povědět ANO BOŽÍ VŮLI a s radostí je plnit?

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi... Když se modlíme třetí verš Anděl Páně, musíme si uvědomit, že Ježíš Kristus nebyl mezi námi jen v časech, kdy žil na zemi, ale přebývá mezi námi dodnes. Je mezi námi skutečně a podstatně v tajemství eucharistie, skrytý pod podobami chleba a vína. Přebývá mezi námi ve svém Slově, v nemocných, trpících, v každé rodině. Radujme se z toho, že i my máme Ježíše ve svém srdci, že smíme žít svůj život jako křesťané, že Emanuel Bůh je s námi, přichází na náš svět, vstupuje do lidských dějin, do lidských osudů, aby pomáhal, zachraňoval a spasil. Takhle to platí stále, i dnes, i s námi. Jeho poslem, andělem je hlas našeho svědomí. Poslušnost Božího hlasu, svědomí, pak umožňuje Boží lásce, aby v našem hlase působila divy .Bud' vůle tvá... S Ním přichází veliká radost k nám, jako přišla při zvěstování k Panně Marii. Ať je i nám dnešní svátek Zvěstování Páně velkou životní radostí, že Boží Syn přichází k nám, že Pán je s námi a my jsme a budeme s Ním navěky....

Přijď Duchu svatý a posilni nás, abychom dokázali být tvým učedníkem. Panno Maria oroduj za nás, abychom měli moudrost poznat vždy Boží vůli po celý svůj život. Amen

M.Valentová

*Pramen: Jan Chlumský: Životopisy svatých, Životopisy svätých SK,
Oscadnica fara, SK, Jestřebí Hory farnost, Wikipedie*

PRAŽŠTÍ ARCIBISKUPOVÉ

21. část

Konrád z Vechty (pravděpodobně 1364 - 26. prosinec 1431, Helfenburk u Úštěka) byl v pořadí sedmým pražským arcibiskupem, a zároveň posledním pražským arcibiskupem na dlouhou dobu až do roku 1526 byl arcibiskupský stolec neobsazen. Konrád se narodil do měšťanské rodiny ve vest-fálském hrabství Vechta. Bohužel z dostupných pramenů nám není známo, kde studoval, ani v jakém roce se stal knězem. Byl však velmi schopným finančníkem, a díky této své schopnosti se dostává do povědomí

královského dvora, kde se stává finančníkem krále Václava IV. Mezi léty 1398 až 1400 je členem královské rady. Zde se dostává do přízně krále Václava. Na jeho přimluvu se stává biskupem v dolnosaském Verdenu, avšak ve své funkci nebyl potvrzen papežem. V královské přízni nadále zůstává, a když mu jeho biskupská hodnost nebyla potvrzena, je králem jmenován zemským mincmistrem (má na starosti ražbu pražských grošů a vše kolem těžby stříbra a královského horního regálu). Později pak stoupá po hodnostním žebříčku ještě výš a stává se zemským podkomořím. V roce 1408 se opět na králův zásah stává olomouckým biskupem jako Konrád II. V roce 1412 se po Albíkovi z Uničova, který na arcibiskupský stolec rezignoval, stává nejprve administrátorem a poté pražským arcibiskupem. 10. února 1413 je pak ve své funkci potvrzen papežskou bulou. Po výbuchu husitství však Konrád nezaujal vůči husitům žádný postoj. Situace v Čechách se stala nakonec natolik alarmující, že Kostnický koncil, v roce 1416, vážně uvažoval o tom, že požene Konráda k zodpovědnosti za jeho nečinnost v době husitského povstání. V tuto dobu se navíc pražská arcidiecéze, v důsledku celoevropské krize, dostává do vážných hospodářských těžkostí. Konrád je nucen prodat řadu majetků arcidiecéze, aby alespoň stabilizoval finanční situaci. Po smrti krále Václava IV. korunu je českým králem jeho bratra, Zikmunda Lucemburského. Zikmund neprojevuje Konrádovi nějakou zvláštní pozornost, jak to činil Václav. Konrád se 21. dubna 1421 veřejně přiznává ke čtyřem artikulům pražským, čímž prakticky uznává husitský program a husitství samotné. Husitům se tak podařilo získat biskupa, který bude světit husitské kněze. Překvapivé je, že Konrád souhlasil s úplnou sekularizací veškerého majetku pražského arcibiskupství a stává se tak pouze duchovní hlavou husitství. Poslušnost mu vzápětí odepřel olomoucký biskup Jan XII. Železný a litomyšlský biskup Aleš z Březi. Krátce nato byl dán papežem do klatby a svatovítská kapitula s duchovenstvem věrným katolické nauce se jej zřekla. Mezi léty 1423 až 1425 zastupuje husity při jednání s katolíky. Roku 1425 byl s konečnou platností zbaven svého úřadu. 26. prosince 1425 odjíždí na hrad Helfenburk, kde téhož dne umírá. Pohřben byl pravděpodobně v tamější kapli.

Arcibiskup Konrád z Vechty měl s největší pravděpodobností poslední možnost zastavit husitství v samém zárodku. Můžeme říci, že i díky jeho nečinnosti, byly Země Koruny České uvrženy do dvacet let trvající náboženské války a dodnes trvající nejednoty. J.Vaš.

Zdroje: www.wikipedia.org, Buben, M.: Encyklopedie českých a moravských sídelních biskupů, Logik s.r.o. Praha, 2000.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

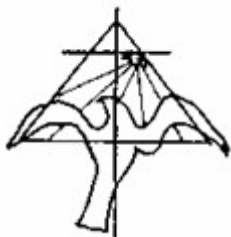
Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5	
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger	
Uzávěrka:	15. každého měsíce	Grafická úprava: V. Dráb
Náklad:	150 výtisků	Č.ú.: 125708379/0800
Internet:	http://kosirska.farnost.cz	Neprodejné

VELIKONOCE V KOŠÍŘÍCH

Květná neděle	kostel sv. Jana. N. 9,00 Nejsv. Trojice 11,00
Zelený čtvrtek	kostel sv. Jana N. 17,30
Velký pátek	Nejsv. Trojice 15,00 křížová cesta kostel sv. Jana N.. 17,30
Vigilie Vzkříšení	kostel sv. Jana.N. 20,00
Boží hod velikonoční	kostel sv. Jana N. 9,00 Nejsv. Trojice 11,00
Velikonoční pondělí	kostel sv. Jana N. 9,00 Nejsv. Trojice 11,00

DUBEN

POKOJ VÁM!

Zdá se, jako kdyby měl Kristus Pán po svém zmrtvýchvstání zálibu překvapovat.

Zjeví se náhle Marii Magdaléně v zahradě, zastaví ženy, když vylekané utíkají od hrobu, připojuje se ke dvěma učedníkům na cestě do Emauz a nečekaně se ukáže mezi apoštoly ve večeřadle.

Možná chce své blízké přivést k myšlence, že je s nimi všude a udržovat je tak v tomto oblažujícím vědomí.

Opravdu, když uvážíme, že je stále s námi on, vzkříšený, nesmrtelný a nepřemožitelný, to nás musí naplnit radostí a pokojem i tehdy, když budeme tak smutní jako Marie Magdaléna, tak zklamaní jako ti dva směřující do Emauz a tak ustrašení jako ti ve večeřadle.

Když apoštoly překvapil, byla právě neděle.

A bylo to pravděpodobně v tom večeřadle, ve kterém před třemi dny proměnil chléb ve své tělo a kde jim otevíral smysl Písem. Tady jim dopřál, aby se ho dotýkali, aby si ověřili jeho skutečnou přítomnost, a tak mohli svědčit světu, že byl skutečně mrtvý a skutečně vstal a je proto skutečně Bůh.

Tyto okolnosti místa a času nám silně připomínají naše nedělní shromáždění.

I nám zde u oltáře vysvětluje Kristus Písma, zde nám zdůrazňuje pravdu, kterou tak neochotně přijímáme, že totiž jako on musel utrpením a smrtí vejít do slávy, tak s tím musí počítat i každý z nás. Zde se nám dává ve svátosti, abychom se ho dotýkali, abychom se z účinků přesvědčili o skutečně živém a přítomném.

A odtud i nás posílá slovy kněze: Jděte ve jménu Božím jako zvěstovatelé a svědkové, že jsem opravdu zemřel a opravdu vstal, a proto jsem opravdu Bůh, který jednou přijde, aby všechny soudil.

Když budeme po nejbližším pozdvihování vyslovovat „Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme“, vyslovme to jako skutečnou pravdu!

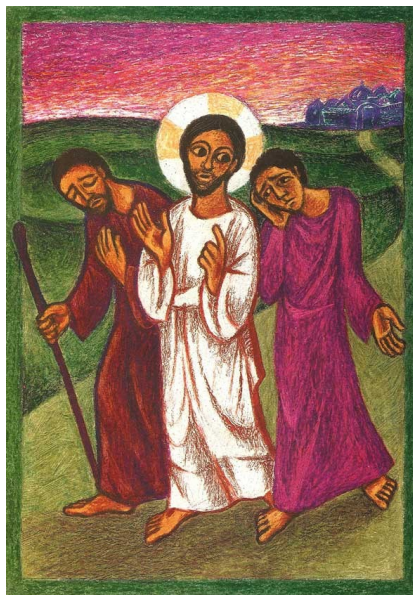
Neboť jen tak může naše duše pocítit to, co přál při tomto setkání svým apoštolům: pokoj a nerušenou radost.

Z evangelií se dozvídáme, že po zmrtvýchvstání Ježíš už není s učedníky stále. Zjevuje se jim jen občas. Učí je zvykat si na chvíli, ve které má v úmyslu od nich odejít.

Když jsme se už loučili s někým, koho jsme měli velmi rádi, u lůžka, na stanici, na letišti nebo v přístavu, pochopíme, domyslíme si, jak se cítili apoštolové, když jim Ježíše zastínil oblak a on stoupal k nebi. Vždyť víme, čím pro ně byl.

Jedině u něho prožívali jistotu, on byl osou, smyslem jejich života.

Kvůli tomuto ze všech nejlepšímu příteli zanechali dům, manželky, rodiče, všechno.

Mistr, který jim umýval nohy, je postupně obral o všechno a oni se každé osoby i věci z lásky k němu vděčně a pohotově vzdávali. Teď se však mají zříci i jeho samého – jeho viditelné přítomnosti...

Už nebudou slyšet jeho slovo, které rozplameňovalo jejich srdce.

Neuvidí ho, jak se k nim blíží po moři.

Zůstanou sami.

Když se zase shromáždí, zbytečně by čekali, že pronikne zavřenými dveřmi a spočine uprostřed nich. A je snad možné zapomenout na tři nádherné roky, které s ním prožili?

Kdybychom byli na jejich místě a měli Ježíše tak rádi, kdybychom kvůli němu toho tolik opustili a tolik tužeb do něj vložili...

Překvapuje nás však, že apoštolové se i přesto vraceli z rozloučení ve velmi dobré náladě. A určitě ne proto, že by někde zapili žal.

Lukáš o tom píše takto: „A v tom, když jim žehnal, vzdálil se od nich a vznášel se do nebe. Oni se mu poklonili a vrátili se do Jeruzaléma s velkou radostí. Potom stále zůstávali v chrámu, chválili a velebili Boha.”

Jejich radost je možné vysvětlit jen tak, že událost pochopili do hloubky a jeho slovu: „Já jsem s vámi až do konce světa...” upřímně uvěřili.

Ježíš byl tedy stále u nich.

Dělil je od něho jenom oblak neviditelnosti, do kterého se zahalil a ve kterém se vznesl. A nejen v něj jako přítomného věřili, ale oni ho jako přítomného také zakoušeli.

„Pán jim pomáhal” - píše evangelista - „a potvrzoval jejich učení zázraky.”

A potom toto rozloučení bylo i vysvědčením. Považoval je za dospělé, ponechal jim iniciativu, dovolil jim jednat místo sebe – důvěřoval jim.

A měli v tomto jeho nanebevstoupení i důkaz, měli potvrzení toho, co jim před tím řekl: „Jdu vám připravit místo... a za tu dobu, co se nebudeme vidět tváří v tvář, budete mít pro útěchu mého Ducha, kterého vám pošlu.”

To vše je natolik oblažovalo, že je nerozhodila ani ta druhá chvíle, ve které se loučili navzájem, aby po celém světě ohlašovali radostnou zvěst, i když si byli navzájem tak blízcí, a i když zde byly i bratské dvojice.

A malicherností pro ně bylo i to, když bylo třeba se loučit se sebou – se svým životem. Vždyť mysleli na to, že se zase setkají se svým Učitelem, Přítelem, se svým Ježíšem.

Také my se tak často můžeme cítit ohroženi, tak osamoceni, ne dost milováni, ubití a zdeprimovaní...

Jedna dobrá rada: Naučme se i my s apoštoly dívat se do nebe a země bude v našich očích ztrácet pomalu svou přitažlivost.

Tak budeme stále více prožívat Kristův pokoj....

P. L.

Liturgický kalendář

Duben 2016

1. pátek	PÁTEK V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
2. sobota	SOBOTA V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
3. NEDĚLE	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ)
4. pondělí	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
5. úterý	Sv. Vincence Ferrerského, kněze
7. čtvrtek	Památka sv. Jana Křtitele de la Salle, kněze
10. NEDĚLE	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
11. pondělí	Památka sv. Stanislava, biskupa a mučedníka
13. středa	Sv. Martina I., papeže a mučedníka
17. NEDĚLE	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

21. čtvrtek	Sv. Anselma, biskupa a učitele církve
23. sobota	Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka, hlavního patrona pražské arcidiecéze
24. NEDĚLE	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
25. pondělí	Svátek sv. Marka, evangelisty
28. čtvrtek	Sv. Petra Chanela, kněze a mučedníka Sv. Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu, kněze
29. pátek	Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy
30. sobota	Sv. Zikmunda, mučedníka Sv. Pia V., papeže

Oznámení

Biblické katecheze

Další biblické katecheze s výkladem evangelia podle sv. Jana budou pokračovat v sobotu 2. a 16. dubna po večerní mši sv. ve farním sále sv. Jana Nep.

Schůze farní rady

Pravidelná schůze farní rady bude v pátek 8. dubna po večerních bohoslužbách v domečku u kostela Nejsvětější Trojice.

Noc kostelů

Noc kostelů se bude letos konat v pátek 10. června.

Farní vycházka

Na jarní farní vycházku se vypravíme **v neděli 22.5.2016**. Sraz účastníků je v 15 hod. u Anděla. Projdeme Svatou bránou v kostele Panny Marie Vítězné (Pražské Jezulátko) a po krátké modlitbě budeme pokračovat na prohlídku Týnského chrámu.

Farní výprava

Autobusová farní výprava se uskuteční **v sobotu 11. června** do Plzně k P. Bonaventurovi Čapkovi OFM, kde navštívíme katedrálu sv. Bartoloměje, františkánský klášter a meditační zahradu. Odjezd účastníků bude v 8.00 hod. od kostela sv. Jana Nep. Návrat cca v 19.00 hod.

Z tohoto důvodu nebude slavena mše sv. v 17.30 hod. u sv. Jana Nep. Zájemci už se mohou zapsat v sakristiích košířských kostelů.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA DUBEN

1. Aby **drobní rolníci** dostávali přiměřenou odměnu za svoji neocenitelnou práci.
 2. Aby **afričtí křesťané** uprostřed politicko-náboženských střetů vydávali svědectví lásky a víry v Ježíše Krista.
 3. Ať v našich farnostech a společenstvích máme upřímný zájem o **lidi hledající, konvertity a nově pokřtěné**, aby poznali naši církev jako rodinu a našli v ní domov.
-

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Chlapečci-dvojčátka **Ondřej a Martin Fridrichovi**, narození 3.10.2015, byli v neděli 21.2.2016 slavnostně přijati do našeho farního společenství. Svátost křtu jim udělil P. Tomáš Petráček při koncelebrované mši sv. v kostele Nejsvětější Trojice.

Oběma chlapečkům přejeme, aby dobře prospívali na těle i na duchu a žili spolu s rodiči a bratrem Jakubem v radosti a báni Boží. Vyprošuje jim to košířské farní společenství.

Kristina Křížovská, narozená 14.12.2015, byla pokřtěna na 4. neděli postní (Laetare) v kostele sv. Jana Nepomuckého. Radostné očekávání velikonoc bylo vyjádřeno i růžovou barvou ornátu celebranta P.Lohela. Radostnou atmosféru zřejmě cítila i Kristinka, která při křtu ani nehlesla, jen tiše kulila svá krásná očka a její bratr Toníček, který pozorně sledoval křestní obřad.

Aby toto radostné očekávání provázelo Kristinku celým jejím životem uprostřed milující rodiny jí přeje a vyprošuje košířské farní společenství.

Rodiče děkují všem za účast na křtinách a za všechny hezké dárečky, které Kristýnka dostala.

ÚMRTÍ

Dne 21. února 2016, na druhou neděli postní, zemřel ve věku 82 let košířský farník **Ing. Karel Pávek**. Vystudoval architekturu a pracoval většinu života v památkové péči. V mládí byl ovlivněn skautingem (a to i v době totality). V poslední době vedl klan starších Oldskautů střediska Mawadani. Po r. 1990 pracoval v městském zastupitelstvu a v jednom období byl náměstkem starosty Prahy 5. Do našeho farního listu přispěl několikrát drobnými vždy humorně laděnými články „ze života“ (např. série ze záchrany křížů v brdských lesích, které velmi miloval). Se zesnulým jsme se rozloučili dne 29. února při mši sv. v kostele sv. Benedikta na Hradčanském náměstí. Pochován je na hřbitově na Malvazinkách. **R. I. P.**

ZÁPIS ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY 11.3.2016

Přítomni: P. Lohel, Vít Bobysud, Václav Funda, Stanislav Hojek, Mgr. Dalibor Šlauf, advokát

1. Nové stanovy spolku Přátel košířských kostelů

Právník Mgr. D.Šlauf předal výboru návrh nových stanov. Vzhledem k novému občanskému zákoníku musíme náš spolek transformovat. Prvním krokem je nová registrace členů. Prosím všechny farníky i jejich známé, kteří mají zájem o košířskou farnost a její kostely, aby obnovili členství ve spolku, nebo nově vstoupili. Po dohodě ve farní radě bude členství bezplatné. Přihlášky budou vyrobeny cca do dvou týdnů. Koncem dubna bude svolána volební schůze. Návrh stanov bude na webu farnosti. Orgánem spolku je členská schůze. Schvaluje stanovy spolku a změny těchto stanov a volí členy výboru (předsedu, místopředsedu, jednatele a hospodáře).

2. Praha 5 zaplatí opravu střechy kaple na Klamovce, kterou poškodila větev spadlá z akátu vedle kaple. Požádali jsme Prahu 5 o pokácení tohoto starého stromu a jeho nahrazení novým stromem.

3. Farní vycházka se uskuteční 22.5.2016. Projdeme Svatou bránou u kostela Panny Marie Vítězné (Pražské Jezulátko) a navštívíme Týnský chrám. Sraz v 15 hod. u Anděla.

4. Farní výlet se uskuteční v sobotu 11.6.2016. Cílem je Plzeň - návštěva P. Bonaventury OFM. Podrobný program je uveden v rubrice Oznámení.

5. Žádost o grant na dokončení opravy západní stěny kostela sv. Jana Nep. je v současné době na magistrátu projednávána. Doufáme s Boží pomocí v kladný výsledek.

Zapsal Vít Bobysud

SVATÝ JAN KŘTITEL DE LA SALLE – PAMÁTKA 7. DUBNA

Svatý Jan se narodil se 30. dubna 1651 ve francouzské Remeši ve zbožné a vlivné rodině. Podle tehdejších zvyklostí se stal ve věku 12 let klerikem a v 16 letech kanovníkem katedrály v Remeši. Od r. 1670 studoval v Paříži a dosáhl titulu magistra. Po smrti rodičů v r. 1672 se staral o svých 9 mladších sourozenců. Ale myšlenky stát se knězem se nevzdal, pokračoval ve studiu a byl vysvěcen na kněze r. 1678. Dva roky potom dosáhl doktorátu teologie.

Dlouhou dobu ho dojímalá bída dětí a mládeže chudých. V Remeši tehdy už existovala bezplatná škola pro dívky. Jan založil v r. 1679 bezplatnou školu pro chlapce. Financoval ji z peněz, které měl z dědictví a z kanovnického příjmu. V r. 1683 se však zřekl funkce kanovníka i dědictví po rodičích. Přidalo se k němu několik dalších druhů stejného smýšlení. V r. 1684 složil se spolubratry sliby a tak vzniklo sdružení "bratří křesťanských škol", tzv. školští bratři, dnes jeden z největších řádů vůbec, který se stal modelem pro všechny budoucí učitelské kongregace. Jan byl v tomto řádu zvolen představeným.

Jan razil cestu moderní výchově. Vyučování jednotlivých žáků bylo nahrazeno vyučováním ve třídách, dětem se dostávalo první výuky v mateřštině místo v latině (Jan proto napsal Francouzský slabikář), zakázaly se tělesné tresty, byly zakládány obecné školy, nedělní školy pro pracující mládež, reálky, ústavy pro zanedbané chlapce a učitelské semináře. Založili školy i v mnoha dalších francouzských městech. Tyto novoty nebyly vždy přijímány v dobrém. Světští učitelé se báli o svůj výdělek. Jednou dokonce vyloupili příbytek

bratří a podali na ně několik žalob. Ani v církevních kruzích nenašel vždy porozumění. Bratři pak odešli z Paříže a jejich sídlem potom bylo venkovské sídlo Saint Yon (dnes část Rouenu).

Ale Janova myšlenka se začala setkávat s porozuměním a koncem 17. století měli školští bratři šestnáct škol a v nich přes 1500 dětí. V r. 1717 Jan resignoval na funkci generálního představeného, bratři se s tím smířili a zvolili jako nástupce Františka Barthélemyho. Jan de la Salle žil pak v Rouenu ve skromnosti a v modlitbě. Stále pomáhal chudým. Jeho zdravotní stav se pomalu zhoršoval. Zemřel na Velký pátek 7. dubna 1719.

Sv. Jan Křtitel de la Salle byl nejdříve pohřben ve farnosti St. Sever v Rouenu. Jeho ostatky byly vícekrát přeneseny. Po prvé v r. 1734 do kaple St. Yon v Rouenu, pak po zániku domu za francouzské revoluce do Lembeeku v Belgii a nakonec v r. 1937 do Říma.

Kongregace získala církevní schválení r. 1725 papežskou bulou „In apostolicae dignitatis solio“. Jan Křtitel de la Salle byl prohlášen za blahoslaveného papežem Lvem XIII. 19. února 1888 a svatořečen tímtož papežem dne 24. května 1900. R. 1950 ho Pius XII. prohlásil patronem učitelů.

Kongregace Bratří křesťanských škol (zkratka latinského názvu: FSC), běžně nazývaných „školští bratři“, je kongregace laiků, kteří složili mnišské sliby. U nás začali působit poměrně pozdě, první dům založili v r. 1898 v Praze-Bubenči. V téže době působili krátce i v Litoměřicích. V Praze působilo od r. 1922 Joaneum v Salmovské ulici (menší příčná ulice k Ječné ulici nad kostelem sv. Ignáce). Známy byl také učitelský ústav ve Sv. Janě pod Skalou. V době první republiky působili školští bratři i na řadě jiných míst. Jejich činnost ukončila válka, nacistický režim potlačoval katolickou výchovu, a definitivně pak zásah komunistické moci proti klášterům v r. 1950. Po r. 1990 se už Školští bratři do České republiky nevrátili. V budově pražského Joanea je škola Jabok vedená Salesiány.

Dnes má Kongregace školských bratří (spolu s ostatními bratrskými a sesterskými instituty) na 5.000 členů, kteří spolu s 84.000 učiteli a učitelkami provozují asi 1.000 středisek v 80 zemích celého světa.

MP

Podle pramenů z Internetu (zejm. www.lasalle.org, www.heiligenlexikon.de, www.abcsvatych.com)

DOVOLENÁ V ŘÍMĚ

Na konci února jsem se vypravil s nevšední skupinkou přátel (novokněz Pavel, jáhen Martin a jedna nejmenovaná blondýna) do Říma.

Dovolenou jsme částečně pojali jako pout'. Nečekal jsem, že hned večer po příletu nás pozvou následující den na pout' "Sette chiese". Řekli jsme si, že to je dobrý nápad. Pak jsme se začínali dozvídat podrobnosti. Například o délce pouti - 28km. (Někteří – blondýna, si naštěstí ještě zkraje putování mysleli, že půjdeme jen 17km).

Pout' se stala známou, když ji v 16.století obnovil sv. Filip Neri. V překladu "Sette chiese" znamená sedm kostelů a myslí se tím sedm nejvýznamějších bazilik v Římě.

My jsme je šli, každý se svým soukromým úmyslem, v tomto pořadí:

1. Sv. Petr ve Vatikánu – zrovna v ten den byl svátek Stolce sv. Petra a jeho sochu oblékli do slavnostního červeného roucha. Pro množství poutníků jsme si raději nechali prohlídku katedrály na druhý den.
2. Sv. Pavel za hradbami – bazilika vyniká svou jednoduchou, krásnou architektonickou pravidelností. Viděli jsem zde pouta, kterými byl sv. Pavel připoután ve vězení a na stěnách jsou v kruhových malbách vyobrazení všichni papežové. Prázdných kruhů už moc nezbývá.
3. Sv. Šebestián – bazilika je postavena nad hrobem sv. Šebestiána v blízkosti katakomb. Je zajímavá vyřezávaným dřevěným stropem.
4. Lateránská bazilika - je biskupským kostelem města Říma, hodnostně nejvyšší kostel v katolické církvi (matka a hlava všech kostelů Města a světa), je součástí komplexu Laterán, který byl do 14. století sídlem papežů, 12 z nich je zde pohřbeno nebo zde mají desku.
5. Sv. Maria Sněžná (Maggiore) – moc pěkná basilika vznikla na místě zázraku, kdy v srpnu zde napadl sníh. Vystavují tu dřevo z Ježíškových jesliček.
6. Sv. Vavřinec – postaven na hrobě sv. Vavřince a jsou zde i ostatky sv. Štěpána. Bazilika byla vybombardována během druhé světové války, poté znovu dostavena. Zde jsme slavili první mši.

7. Sv. Kříž v Jeruzalémě– titulární chrám kardinála Vlka. Upoutají zde trny z trnové koruny, hřeb z kříže a kopie turínského plátna.

V prvních pěti bazilikách jsme procházeli Branou milosrdenství. Každá brána byla ozdobena květinami a hlídali ji strážci.

Pout' byla náročná, po celodenním chození po dlažbě města nás bolely nožky, objevily se puchýře a večer jsme byli rádi, když jsme mohli zalézt co nejdříve do postele.

Druhý den jsme na nohou byli brzy, protože jsme měli domluvenou soukromou mši přímo ve sv. Petru. Při zjištění, že ji máme u oltáře sv. Václava jsem byl nadšen.

Po mši jsme se překonali a s Barčou vyšli na kopuli katedrály. Z kopule jsme měli rozhled po celém městě. Pak jsme sešli dolů a s ostatními se vydali (se speciálním povolením) do vatikánských zahrad. Bydlí zde v jednom z domů Benedikt XVI. Škoda, že zrovna nekoukal z okna.

Uvědomil jsem si, že církev má nyní vlastně papeže dva, ale na rozdíl od historie jsou ve vzájemné jednotě.

Odpoledne jsme stihli oběhat pár významných památek a večer zakončili u Fontány de Trevi.

Třetí den má být odpočinkový a tak jsme se rozhodli pro volnější tempo a příjemnou procházku ve stínu stromů římských parků a katakomb svaté Priscilli.

Výlet do Říma byl náročný, ale přijeli jsme plni dojmů.

Na závěr bych rád poděkoval našemu duchovnímu doprovodu za každodenní mše i českým bohoslovcům, kteří nás v Římě prováděli, radili nám nebo i jen mile pozdravili.

V.D.

PRAŽSTÍ ARCIBISKUPOVÉ

22. část

Po smrti arcibiskupa Konráda z Vechty zůstal pražský arcibiskupský stolec dlouho neobsazen. Země koruny české se nacházely uprostřed husitských válek. Následovalo vcelku rychlé střídání panovníků (Zikmund Lucemburský, Albrecht Habsburský, Ladislav Pohrobek, Jiří z Poděbrad a další). V samotných Čechách se ke katolictví hlásila pouhá jedna čtvrtina obyvatel. Na obnově pražského arcibiskupství neměla zájem zvláště šlechta, která během husitských válek rozkradla prakticky veškerý majetek arcibiskupství. Situace nejen pražského arcibiskupství, ale celé katolické církve v roce 1561 byla naprosto katastrofální. V rámci rekatolizačních snah Habsburků, bylo pražské arcibiskupství znovu obsazeno roku 1561 na přímou žádost Jeho císařské milosti, krále českého a uherského, Ferdinanda I. Habsburského.

V pořadí osmým pražským arcibiskupem se stává **Antonín Brus z Mohelnice** (13. února 1518 Mohelnice - 28. srpna 1580 Praha). S Antonínem z Mohelnice přichází na arcibiskupský stolec osobnost, kterou česká církev postrádala po téměř dvě a půl století. Antonín pocházel z Mohelnice. Vystudoval na univerzitě v Praze a Krakově. V roce 1541 se stává knězem, a téhož roku vstupuje do řádu Křižovníků s červenou hvězdou. Následující léta strávil jako vojenský kazatel. Účastnil se válek proti Turkům v Uhrách, kde působil u oddílů Jindřicha Meziříčského z Lomnice. Poté působil krátce jako kněz v Chebu. V roce 1552 se stává velmistrem řádu Křižovníků s červenou hvězdou. Jeho hvězda začíná strmě stoupat. Stává se zpovědníkem samotného císaře Ferdinanda I. Císař si jej pravděpodobně velmi oblíbil, protože Antonín se brzy poté stává tajným radou a vrchním kazatelem habsburských vojsk. V roce 1558 se stává Vídeňským biskupem a Ferdinand jej posílá jako svého legáta na Tridentský koncil. Nakonec se Antonín stává pražským arcibiskupem. Arcibiskupský stolec je po 141 letech opět obsazen. Protože situace pražského arcibiskupství byla vpravdě hroživá, bylo rozhodnuto sloučit funkci velmistra řádu a pražského arcibiskupa, čímž došlo i ke sloučení majetku. Tato spolupráce fungovala dalších 120 let. Antonín musel na počátku své vlády vyřešit majetkové zabezpečení nejen řádu ale i arcibiskupství. Ihned začal pracovat na reformě všech církevních struktur v Zemích koruny české. Mimořádnou péči věnoval kněžím, snažil se obnovit a upevnit jejich morálku i vzdělání. V neposlední řadě se snažil o smír mezi katolíky a utrakvisty. Zvláštním císařským patentem mu totiž byla podřízena i utrakvistická dolní konzistoř (která spravovala utrakvistický klérus). Jeho snahy o smír mezi katolíky a utrakvisty v Čechách, stejně jako jeho idea o návratu utrakvistů ke katolictví se však nenaplnila. Antonín umírá 28. srpna 1580 v Praze.

Arcibiskupa Antonína Bruse z Mohelnice můžeme hodnotit jednoznačně kladně. Po dlouhých letech je na pražském stolci osobnost srovnatelná s Arnoštem z Pardubic. Antonín uměl pět jazyků. Do Prahy přichází z kosmopolitní Vídně, takže s sebou přináší různé novinky z oblasti kultury, které se do Čech nedostaly kvůli husitství. V neposlední řadě se katolické církvi v Zemích koruny české za jeho vlády podařilo vzpamatovat.

J. Vaš.

Zdroje: Borový, K., a kol. Antonín Brus z Mohelnice, Praha 1873

Frind, Geschichte der Bischofe und Erzbischofe von Prag, Prague 1873 , <http://www.krizovnici.eu>

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

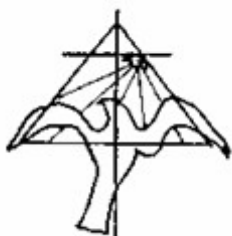
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně

KVĚTEN

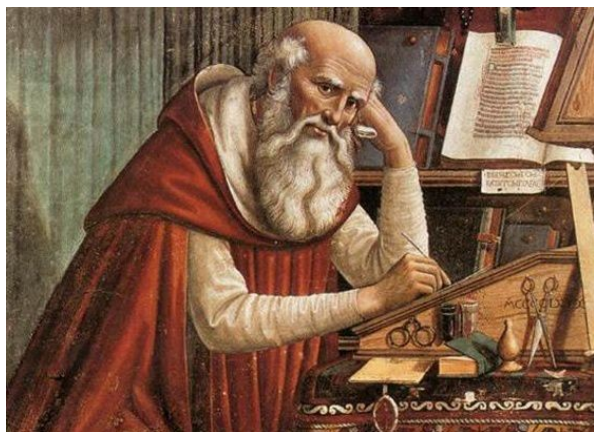
SV. AUGUSTIN – SVĚDEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Svátky Kristova vzkříšení a začátek velikonoční doby poutaly hlavní pozornost košířského farního listu na měsíc duben. V závěru tohoto minulého měsíce 24. dubna však nelze přehlédnout významnou památku v tradici premonstrátského řádu, která se týká obrácení sv. Augustina, biskupa a učitele církve, původce řehole kanovníckých řádů, mezi něž patří také synové a dcery sv. Norberta.

Jde o památku na intelektuální a mravní konversi pohana, manichejce a učence své doby Aurelia Augustina. Byla dovršena přijetím křtu o velikonocích roku 387. A byl to počátek Augustina křesťana, kněze, biskupa a zakladatele řeholního života bratří a sester styly, který je dodnes živý.

Z knihy Vyznání nechme zaznít jeho osobní svědectví o této události, která poznamenala další duchovní a teologický život církve

„Bože můj, chci dále s díky činěním vzpomínat a vyznávat tvé milosrdenství vůči mně. Já již

oproštěn jsem vzdychal, spoutaný ne cizími okovy, nýbrž svou železnou vůlí. Mou vůli měl ve své moci nepřítel. Avšak nová vůle, jež ve mně klíčila, abych tě velkodušně uctíval a tebe požíval, Bože, jediná bezpečná radost, nebyla ještě schopna, aby přemohla první vůli, dlouhým časem tak posílenou. Tak mé dvě vůle, jedna stará, druhá nová, jedna tělesná, druhá duchovní, spolu zápasily a jejich rozpor dělil mou duši.

Se vzrušením v tváři i mysli chytím Alypia a křičím: Co uděláme? Neslyšel jsi? Nevědomí vstávají a berou si nebe, a my s našimi vědami bez srdce se válíme v těle a v krvi. Řekl jsem, že nevím, co dělat. Hleděl na mne mlčky a s úžasem, můj žár se stal dělicí čarou

mezi jím a mnou.

U domu, kde jsme byli hosty, byla zahrada; do ní mě vyhnalo bušení srdce. Když se tam z tajemné hlubiny usilovného rozjímání vynořila všechna má bída před zrakem mého srdce, propukla ohromná bouře, doprovázená velkým proudem slz. A hle, uslyšel jsem ze sousedního domu zpěvavý hlas, nevím, zda chlapce nebo dívky, jak často opakuje: Vezmi a čti, vezmi a čti.

Nemohl jsem si vzpomenout, že bych kdy něco podobného slyšel. Vstal jsem s pochopením, že Božím příkazem není mi uloženo nic jiného než otevřít knihu a číst první nalezenou kapitolu. A tak rozjitřen vrátil jsem se tam, kde seděl Alypius, tam jsem totiž zanechal knihu Pavlových listů. Chytil jsem ji, otevřel a tiše četl kapitolu, na kterou jako na první mé oči padly: *Ne v hodování a v opilství, ne v nemravnosti a nestydatostech, ne ve sváru a v závisti, nýbrž oblečte se v Pána Ježíše Krista a nepečujte o tělo tak, aby povstávaly hříšné žádosti.* Dál jsem číst nechtěl, nebylo třeba. Na konci tohoto výroku ihned přestaly úzkosti, když do mého srdce bylo vlito světlo jistoty.

Když se přiblížil čas, abych si dal jméno na křtu, opustili jsme venkov a vrátili se do Milána. Také Alypius se chtěl v tobě zrodit se mnou, neboť již byl oděn pokorou, jež je přiměřená tvým svátostem. Byli jsme pokřtěni a zmizela veškerá obava z minulého života."

Těmito slovy zachytil finální část svého obrácení a cesty ke svátostem církve. Tomu však předcházelo dlouhé období provázené vnitřním bojem a hledáním. Musel se osvobodit z mnohých omylů a vášní. Boží láska však nakonec v jeho srdci zvítězila.

Denní modlitba církve v modlitbě se čtením obsahuje mnohé texty tohoto velkého církevního Otce. Ze spisu „Vyznání“ si vychutnejme ještě alespoň jeden úryvek.

„Velký jsi, Pane, a veškeré chvály hodný: *velká je tvá moc a tvá moudrost je bez míry.* (Žalm 144). Chce tě chválit člověk, částka tvého stvoření, člověk, který v sobě nosí a šíří svoji smrtelnost jako svědectví svého hříchu i svědectví toho, že se pyšným protiviš. A přece tě chce člověk, částka tvého stvoření, chválit. To ty působíš, že chválit tě je nám potěšením; neboť tys nás stvořil pro sebe, a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě.

Dej mi, Pane, poznat a pochopit, co je přednější, zdali tě vzývat nebo tě chválit, zda je přednější tě poznávat nebo tě vzývat. Ale kdo by tě mohl vzývat, jestliže tě nezná? Kdo tě totiž nezná, mohl by vzývat něco jiného. Anebo tě spíš máme vzývat, abychom tě poznali? (Řím 10,14)

Pána budou chválit, kdo ho hledají. Kdo ho hledají, najdou ho, a kdo ho najdou, budou ho chválit. Kéž tě, Pane, hledám ve svém vzývání a kéž tě vzývám ve víře v tebe, tak jak jsi nám byl zvěstován. Vzývá tě, Pane, má víra, kterou jsi mi dal, kterous do mne vlil lidstvím svého Syna a službou svého kazatele.

A jak mám vzývat svého Boha, svého Boha a Pána? Budu ho přece zvat k sobě, když ho budu vzývat. A kde je ve mně místo, kam by mohl přijít můj Bůh? Kam by ke mně mohl vstoupit Bůh, který učinil nebe i zemi? Cožpak je ve mně něco, Pane Bože můj, co by tě mohlo pojmout? Pojmou tě snad nebesa i země, které jsi učinil a v nichž jsi učinil i mne? Anebo to, že bez tebe není vůbec nic, naopak způsobuje, že jsi ve všem, co existuje?

Ale proč tedy vlastně prosím, abys ke mně přišel? Vždyť i já jsem, a nemohl bych přece být, kdybys ve mně nebyl. Já nejsem ještě v podsvětí, ale ty jsi i tam. Neboť *i když sestoupím do podsvětí, i tady jsi.* (Žalm 138) Takže bych nebyl, Bože můj, vůbec bych nebyl, kdybys ty nebyl ve mně. Anebo bych spíše nebyl, kdybych nebyl v tobě, od něhož a skrze něhož a pro něhož je všechno? I tak je to, Pane, i tak. Kam tě mám zvat, jsem-li v tobě? A odkud ke mně máš přijít? Kam mimo nebe a zemi bych musel odejít, aby ke mně odtud přišel můj Bůh, který řekl: *Já naplňuji nebe i zemi?* (Jer 23,24)

Kdo mi dá v tobě spočinout? Kdo mi dá, abys přišel do mého srdce a opil je, abych zapomněl na svoji bídu a objal tebe, své jediné dobro? Čím pro mne jsi? Smiluj se nade mnou, ať o tom mohu mluvit. A čím jsem pro tebe já, že mi prikazuješ, abych tě miloval, a že se na mne hněváš, když to nedělám, a hrozíš mi nesmírným neštěstím? Což nestačí už to, že tě nemiluji?

Běda mi! Řekni mi pro své milosrdenství, Pane Bože můj, čím pro mne jsi. Řekni mé duši: Pomoc tvá jsem já. Promluv tak, ať to slyším. Hle uši mého srdce se obracejí k tobě; otevři je a řekni mé duši: Pomoc tvá jsem já. Potěším se tím hlasem a budu se tě držet. Neskrývej přede mnou svoji tvář, chci umřít, abych nezemřel, a mohl patřit na tvou tvář."

Svatý Augustin může být vzýván jako patron všech konvertitů. Prosme na jeho přímlovu za všechny, kteří našli cestu víry a připravují se v naší farnosti na přijetí iniciačních svátostí křtu, biřmování a eucharistie!

Svatý Otče Augustine, pros za ty, kteří tak jako ty objevili v Pánu Ježíši Kristu pravou Cestu, ryzí Pravdu a Život v hojnosti! Upevňuj jejich odvahu a odhodlání Jej následovat a milovat celým srdcem! Pošli jim na pomoc ty, kteří je svým slovem a příkladem budou inspirovat a motivovat ve víře, naději a lásce! Posiluj je k vytrvalosti až do konce!

P.L.

Liturgický kalendář

KVĚTEN 2016

1. NEDĚLE	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
2. pondělí	Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve
3. úterý	Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
5. čtvrtek	Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ – doporučený svátek
6. pátek	Sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
8. NEDĚLE	7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
12. čtvrtek	Svátek Výročí posvěcení katedrály
13. pátek	Panny Marie Fatimské
14. sobota	Svátek sv. Matěje, apoštola
15. NEDĚLE	Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO
16. pondělí	Svátek sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech
18. středa	Sv. Jana I., papeže a mučedníka
19. čtvrtek	Svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze
20. pátek	Sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze Sv. Bernardina Sienského, kněze
22. NEDĚLE	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
25. středa	Sv. Bedy Ctihodného, kněze a učitele církve Sv. Marie Magdalény de' Pazzi, panny
26. čtvrtek	Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ – doporučený svátek
27. pátek	Sv. Augustina z Canterbury, biskupa
29. NEDĚLE	9. neděle v mezidobí
30. pondělí	Památka sv. Zdislavy
31. úterý	Svátek Navštívení Panny Marie

Oznámení

Vikariátní pout'

V pátek 6. května se uskuteční vikariátní pout' II. Pražského vikariátu, do kterého patří farnosti Prahy 5 a 6 a některé další přilehlé farnosti na okraji Prahy a okolí. Všichni tito farníci jsou srdečně zváni k bráně Božího milosrdenství na Královské Vinohrady do kostela Božského Srdce Páně na náměstí Jiřího z Poděbrad. Mše sv. začíná v 18.00 hod. Po ní bude příležitost ke svátosti smíření a katecheze o Božím milosrdenství. Z těchto důvodů se nebude slavit mše sv. v košířském kostele Nejsvětější Trojice.

Schůze farní rady

Schůze farní rady se svolává na pátek 13. května.

Poutní slavnost kostela sv. Jana Nepomuckého

V pondělí 16. května budeme slavit poutní slavnost kostela sv. Jana Nepomuckého. Po mši sv. v 17.30 hod. bude tradiční agapé u kostela nebo v případě nepříznivého počasí ve farním sále.

První sv. přijímání

V neděli 22. května přistoupí při mši sv. v 9.00 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého k prvnímu sv. přijímání Zdeňka Feriancová.

Poutní slavnost v kostele Nejsvětější Trojice

V kostele Nejsvětější Trojice bude poutní slavnost v neděli 22. května v 11.00 hod.

Jarní farní procházka

Odpoledne v neděli 22. května se vypravíme na jarní farní procházku. Sraz účastníků je v 15. hod. U Anděla. Projdeme Svatou bránou v kostele Panny Marie Vítězné (Pražské Jezulátko) a po krátké modlitbě budeme pokračovat na prohlídku Týnského chrámu.

Májové pobožnosti

Májové pobožnosti budou ve všední dny měsíce května vždy od 17.30 hod.

Noc kostelů

Noc kostelů se bude letos konat v pátek 10. června. Noci kostelů se zúčastní všechny naše kostely i kaplička na Klamovce a program bude upřesněn v květnu na stránkách Noci kostelů (www.nockostelu.cz) a pak na vývěškách kostelů.

Farní výprava

Autobusová farní výprava se uskuteční v sobotu 11. června do Plzně k P. Bonaventurovi Čapkovi OFM, kde navštívíme katedrálu sv. Bartoloměje, františkánský klášter a meditační zahradu. Odjezd účastníků bude v 8.00 hod. od kostela sv. Jana Nep. Návrat cca v 19.00 hod.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA KVĚTEN

1. Aby **ženám ve všech zemích světa** byla prokazována vážnost a úcta a jejich přínos pro společnost byl náležitě oceňován.
2. Aby se **v rodinách, společenstvích a skupinách** rozšiřoval zvyk modlit se růženec za šíření evangelia a za mír.
3. Ať nás **maríánská úcta** vede k hlubokému duchovnímu životu, modlitbě, naslouchání Božímu slovu a bezvýhradné ochotě vytrvale hledat a ochotně plnit vůli Boží.

ZÁPIS ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY 8.4.2016

Přítomni: P. Lohel, V. Bobysud, V. Dráb, V..Funda, S. Hojek

- 1) Nejsvětější Trojice
 - oprava schodů na kůr – schody jsou ve špatném stavu
 - oprava dveří do sakristie, bude povolán řemeslník
- 2) Sv. Jan Nepomucký.
 - oprava schodů před bočním vstupem do kostela
- 3) Vít Bobysud donesl na farní radu přihlášky do obnoveného Spolku přátel košířských kostelů – celkem 100 vyplněných přihlášek !!
- 4) Noc kostelů proběhne 10.6. ve všech třech našich kostelech. Program bude zveřejněn v květnu na webových stránkách Noci kostelů. Noc kostelů bude propojena s prohlídkou nově zrekonstruovaného hřbitova.
- 5) Václav Dráb pozve na příští farní radu předsedkyni spolku Malostranského hřbitova, kde projednáme organizační věci ohledně Noci kostelů.

Zapsal Vít Bobysud

SVATÝ BERNARDIN SIENSKÝ – památka 20. května

Svatý Bernardin se narodil 8. září 1380 v městečku Massa Maritima nedaleko města Sieny v italském Toskánsku. Ještě v dětském věku ztratil oba rodiče. Matku ve třech letech, otce v šesti. Potom ho vychovávali otcovi příbuzní v Sieně. Tam Bernardin studoval literaturu, právo, Písmo svaté a teologii. Získal titul licenciáta církevního práva.

Po ukončení studia vstoupil Bernardin do kajícího bratrstva Panny Marie, které sloužilo chudým a nemocným. Při epidemii se nakazil morem, ale uzdravil se. V této době začal uvažovat o tom, že se stane řeholníkem. Rozhodoval se mezi augustiniány a františkány. V roce 1402 pak vstoupil v Sieně do františkánského řádu a připojil se k přísnější větvi observantů. Po roce noviciátu složil řeholní sliby a o rok později byl v r. 1404 vysvěcen na kněze.

Představení ho vyslali do malého kláštera na vrchu Capriola nedaleko Sieny a tam strávil 12 let. Tyto první roky kněžského života věnoval důkladnému studiu teologických, asketických a mystických spisů církevních autorů, zvláště františkánských.

Po této důkladné přípravě začal roku 1417 kazatelskou a misionářskou činnost ve střední a severní Itálii. Měl velké úspěchy. Uměl kázat univerzitním studentům i prostým rolníkům. Dokázal vyložit i nejhlubší křesťanské pravdy srozumitelně lidovou řečí. Často kázal pod širým nebem (lidé se totiž nevešli do kostelů) a počet jeho posluchačů dosahoval až 30.000. A na posluchače působily také jeho ctnosti: horlivost, kajinnost a modlitba.

Itálie byla tehdy rozdělena na knížectví a městské republiky, ale také na politické směry guelfů – přívrženců papeže a ghibelinů – přívrženců císaře. To nebylo Bernardinovi lhostejné. Jednou z hlavních úloh jeho apoštolátu bylo odstraňování nenávisti a smiřování nepřátel. K tomu cíli sloužilo zvláště šíření úcty k Ježíšovu jménu. Bernardin používal symbol zářícího slunce a v něm písmena IHS (zkratka řecky psaného jména Ježíš). Nad písmenem H byl kříž. Tento erb připomínal tajemství spásy a nahrazoval erby, které lidi rozdělovaly. Toto šíření úcty ke jménu Ježíš se nelíbilo některým humanistům a teologům a Bernardin byl obžalován ze šíření podezřelých novot. Třikrát se tím zabýval církevní soud, ale Bernardin byl vždy uznán za pravověrného. Bernardin také třikrát odmítl nabídku stát se biskupem.

Od r. 1430 se věnoval psaní teologických traktátů, kde vysvětloval hlavní věroučné pravdy, zásady mravouky, otázky duchovního života a důvody úcty k Panně Marii a sv. Josefovi.

Roku 1438 se Bernardin stal generálním představeným řádu františkánských observantů. Velmi se zasloužil o jejich rozšíření. Bernardin spojuje františkánskou prostotu a svatost s rozumovou vyspělostí a totéž žádal i od svých bratří. Proto podporoval teologická studia. V klášteře Monteripido u Perugie založil teologickou školu a sám na ní jistou dobu vyučoval. V Sieně vybudoval vyšší teologické učiliště.

Po čtyřech letech se r. 1442 úřadu generálního představeného vzdal. Už pociťoval úbytek fyzických sil. Úspěšně vykonal některé diplomatické služby pro guvernéra v Sieně a pak pokračoval ve svých apoštolských cestách. Ale ne dlouho. V obci San Silvestro v Abruzzských horách ho síly opustily. Přijal svátosti umírajících a 20. května 1444 dokončil svůj život ve františkánském klášteře v městě L'Aquila (město leží v Abruzzských horách a bylo postiženo zemětřesením v r. 2009). V tomto městě ho pochovali v kostele sv. Františka. R. 1474 přenesli jeho ostatky do nového aquilského kostela, vybudovaného na jeho počest.

Velká úcta Bernardina Sienského po jeho smrti ještě vzrostla, když se u jeho hrobu stalo mnoho zázraků. Papež Mikuláš V. prohlásil Bernardina za svatého už šest roků po jeho smrti na Svatodušní svátky r. 1450.

Svatý Bernardin Sienský patří mezi velké osobnosti františkánského řádu. Byl nejznámějším kazatelem ve své době, učitelem křesťanského života a oblíbeným lidovým misionářem.

Podle R. Ondruše: *Blízki Bohu i lud'om*, www.bernardyni.pl aj.

MP

KONGREGACE MILOSRDNÝCH SESTER SV. KARLA BOROMEJSKÉHO

Poslání sester je život podle evangelia, snaha o kontemplaci (tj. spojení s Bohem) a prokazování milosrdné lásky chudým, nemocným a jakkoliv postiženým. Toto poslání kongregace tryskající z darů Ducha svatého se nemění, protože nikdy a nikde nebyli a nejsou lidé dokonale šťastní, bez útrap, strádání a křivd. Mění se jen okolnosti tohoto poslání.

Kromě tří obvyklých slibů: chudoby, čistoty a poslušnosti skládají sestry ještě slib milosrdenství.

První sestry žily pod jménem „Služebnice Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa“. Podle jejich činností je lidé začali nazývat Milosrdnými sestrami a jméno sv. Karla Boromejského přidávali proto, že jeho sochy zdobily průčelí a dvůr domu, kde sestry bydlely. Tak se stal sv. Karel Boromejský hlavním patronem kongregace.

Logo sester

Srdce je symbolem nitra člověka. Všechno se vidí, slyší a prožívá srdcem, i Boží láska, když je pro ni srdce otevřené...

Modrý kříž uprostřed srdce je symbolem Milosrdenství Boha, který promyšleně hledá dobro padlého člověka.

Dva jazyky planoucího srdce, rozničeného Boží láskou, symbolizují skutky duchovního a tělesného milosrdenství.

Naše sestry začaly působit v Čechách od roku 1837. Mohlo by vás zajímat působení sester za totalitního režimu. „Pražské jaro“ v roce 1968 bylo dobou nabrání sil pro všechny řeholníky. Sestry využily tuto dobu k přijímání nových sester. Doba uvolnění ale netrvala dlouho - již v srpnu 1970 byla poslední veřejná obláčka. Ještě v roce 1972 se uskutečnila tajná obláčka několika sester.

Byly to poslední sestry, které po vstupu do kongregace chodily oblečené v řeholních šatech.

Po roce 1970 začala generální představená Matka Vojtěcha Hasmandová i přes zákaz státních orgánů přijímat tajně řeholní dorost. Kongregace zakoupila postupně několik rodinných domků, kde sestry žily řeholním životem v civilním oblečení. Připravovaly se studiem na své povolání, nebo pracovaly v nemocnicích, v jeslích, v domovech důchodců, v dětském domově, v lékárně. Tento stav trval až do „Sametové revoluce“ v roce 1989.

I já jsem mohla zakusit žít tímto způsobem života. Do kláštera jsem byla přijata Matkou Vojtěchou 5. 11. 1982 ve Znojmě - Hradišti, který byl původně mateřincem kongregace.

V této době sestry působí v Nemocnici pod Petřínem.

Dále v Řepích v Domově sv. Karla. Zde je trochu netradiční, ale osvědčená spolupráce tak rozdílných světů, jako jsou nemocní, odsouzené ženy, civilní personál, farnost a řádové sestry. Všichni vytváří v tomto Domově jakousi pestrou paletu životních okolností, orientace a názorů a tím se zakládá velký prostor tolerance a služby.

Sestry také působí v Prachaticích, kde je hospic sv. Jana Nepomuka Neumanna a Dům Matky Vojtěchy, který slouží pro nemocné s Alzheimerovou chorobou. Klášter a hospic jsou bývalým rodným domem sv. Jana Nepomuka Neumanna.

Dále sestry působí ve Frýdku Místku, v Ostravě - Pustkovci, v charitním domově v Městě Albrechticích, v noviciátním domě v Jedlí u Zábřehu na Moravě a v nové filiálce v Nitře na Slovensku.

Sestry také slouží v české papežské koleji Nepomucenum v Římě bohoslovcům a studujícím kněžím různých národností.

Od 3. 5. 2016 má být tento dům mým novým domovem. Proto prosím o modlitbu, abych naplnila Boží vůli, a aby bylo vše k větší cti a slávě Boží a ke spáse duší! Děkuji.

Budu na vás vzpomínat.

Bylo mi v Košířích při společné liturgii s vámi moc dobře.

Ať vám Hospodin žehná a chrání vás!

S.M. Agnes Kovalská

Rozloučení se s. M. Agnes

V sobotu 16.4.2016 jsme se rozloučili se s. Agnes Kovalskou a popřáli jí Boží pomoc a ochranu v jejím novém působišti.

Košířští farníci

SVÁTEK NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE – 31. KVĚTNA

V měsíci březnu jsme si připomínali biblickou událost zásadní pro dějiny spásy – Zvěstování Páně. Nyní budeme na ni navazovat neméně významným momentem – památkou Navštívení Panny Marie (Lk 40-56). Jsou jí věnovány texty zcela zásadního významu pro římskokatolickou liturgii a zbožnost a to modlitby Zdravas Maria a Magnificat. Rozjímání o této události je i druhým tajemstvím radostného růžence.

Sledujme nyní mladou dívku Marii, která po setkání s archandělem Gabrielem přijala posláni od Boha, že se má stát matkou Božího Syna a spěchá se o tuto radost podělit se svou příbuznou Alžbětou, o které ji Gabriel zpravil, že je již v šestém měsíci ... Nevíme, jakým způsobem se Maria do obydli své příbuzné dostala, zřejmě se na tak dalekou a mnohdy i nebezpečnou cestu přidala k nějaké karavaně a byla vedena a chráněna Duchem svatým.

Z vnuknutí Ducha sv. se dostalo Alžbětě poznání, že k ní přichází Matka očekávaného Mesiáše. „Jsi požehnaná mezi všemi ženami a požehnaný plod života tvého... Jak to, že ke mně přichází matka mého Pána?“ U Alžběty byla Maria poprvé Prostřednicí milostí. Ona vždy po Boží milosti toužila a ji i trpělivě hledala. Nalezení milosti mělo za cíl sjednat spásu všem lidem. Proto Alžběta pronáší následující slova: „Jsi blahoslavená, že jsi uvěřila tomu, co ti bylo pověřeno od Pána“. Z Mariina srdce vytryskl snad nejkrásnější chvalozpěv v celém Písmu – ono slavné Magnificat - Velebí má duše Pána.... Hle od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení, vždyť veliké věci mi učinil ten, který je mocný. Znovu si tímto připomínáme Marii jako prostřednici milostí

Památka Navštívení se začala poprvé slavit zásluhou františkána sv. Bonaventury v r. 1263, který pro ni složil latinské texty. Pro naše dějiny je významný fakt, že arcibiskup Jan z Jenštejna slavil tuto událost 28.4.1387 a přiměl papeže Urbana VI., aby na ukončení papežského schizmatu (spor vzdoropapeže Klementa VII. v Avignonu a Urbana v Římě) byla zavedena pro celou církev. Stalo se tak v r. 1389 a byla potvrzena bulou papeže Bonifáce IX. v následujícím roce. Františkáni a servité slavili svátek Navštívení Panny Marie od nepaměti 2. července. Po úpravě liturgického kalendáře v r. 1969 došlo k přesunu data svátku na 31. květen.

Místo, kde k setkání Marie s Alžbětou došlo, dosud neznáme. Dochovala se však tradice názvu Ein Kerem, doložená v rukopise mnicha Epifania v pol. 9. stol. V době křížáckých válek zde byly zbudovány františkánský klášter a řada chrámů a dodnes je to důležité poutní místo. Památce Navštívení P. Marie je zasvěceno mnoho chrámů u nás i po celém světě (viz Křtiny, Sv. Kopeček u Olomouce, Hejnice, Frýdek, Římov, Hrabyně aj.) a inspirovala řadu uměleckých děl výtvarných i hudebních (Magnificat – Bach, Monteverdi).

A čím může tato událost inspirovat i nás? Máme před očima Mariinu věrnost Božímu plánu spásy lidstva? Maria nesla posvěcení svému příbuznému Janovi, který se měl narodit, aby jednou působil jako předchůdce Božího Syna, a úmysl posloužit Alžbětě až do porodu. Zde je Mariin vzor jak se vším jít k Bohu, všude a za vše Boha velebit, žít ve věrnosti Božímu plánu, žít s Bohem a pro Boha, žít s Láskou. To je to, co máme se svým životem udělat ...

M.Val.

Prameny: Jan Chlumský: Životopisy svatých, Marek Dunda: Oprávněnost mariánské úcty v církvi, Wikipedie

PRAŽŠTÍ ARCIBISKUPOVÉ

23.část

Martin Medek z Mohelnice (1538 – 2. února 1590) byl krajanem předchozího arcibiskupa Antonína Bruse z Mohelnice a po jeho smrti usedl na pražský arcibiskupský stolec.

O Martinově mládí toho mnoho nevíme. Víme, že s určitostí studoval v Olomouci a krátce po ukončení studií vstupuje do řádu Křižovníků s červenou hvězdou. Po vysvěcení na kněze se stává osobním kaplanem arcibiskupa Antonína Bruse. Po roce 1560 zastává úřad faráře v Příboru a Mohelnici a následně je kaplanem u kostela sv. Hippolyta na Hradišti u Znojma. Jeho dalším působištěm je kapitula sv. Petra v Brně, kde působí jako kanovník. Zakrátko, roku 1577, je však opět povolán velmistrem řádu na Hradiště u Znojma. Zde má působit jako probošt a zasahovat proti rozmáhajícímu se luteránství. Po smrti Antonína Bruse z Mohelnice se Martin Medek stává v srpnu 1580 velmistrem řádu Křižovníků a na přání císaře Rudolfa II. také devátým pražským arcibiskupem (v lednu 1581). Stejně jako za jeho předchůdce, byl řád Křižovníků hlavním donátorem husitskými válkami zničeného pražského arcibiskupství. Martin Medek tedy jedním ze svých prvních aktů jakožto arcibiskup (se svolením císaře) spojil arcibiskupskou hodnost a úřad velmistra řádu Křižovníků personální unií (tzn. arcibiskup a velmistr řádu jsou jedna osoba). V Intencích tridentského koncilu se snažil o obnovu a posílení farní sítě a zvláště o upevnění a výuku katolických kněží. Jelikož domácí kapacity k tomuto úkolu zdaleka nestačily, povolával kněze ze Slezska, Polska a Tyrolska. Pro obnovu kléru v českých zemích založil roku 1581 provizorní seminář v pražském klášteře Křižovníků. V roce 1584 zavádí Martin Medek do českých zemí gregoriánský kalendář namísto dřívějšího nepřesného kalendáře juliánského. Po prosazení nového kalendáře reviduje také seznam svátků a vyškrtává z něj husity ustanovené svátky Jana Husa či Jeronýma Pražského a ostatních kacířů. Jedním z posledních významných aktů, které arcibiskup Martin udělal před svou smrtí, bylo slavnostní přenesení ostatků svatého Prokopa do Prahy a roku 1588 založení špitálu v rodné Mohelnici. Arcibiskup Martin umírá 2. února 1590 v Praze.

J. Vaš.

Zdroje: Ottův slovník naučný, <http://www.krizovnici.eu>, EVANS, Robert John Weston. Rudolf II. a jeho svět: Myšlení a kultura ve střední Evropě 1576-1612. Praha, Mladá fronta, 1997

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O. Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

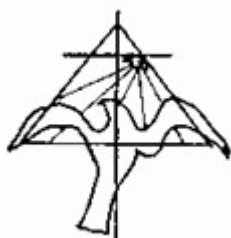
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

ČERVEN

BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

Prožíváme Svatý rok Božího milosrdenství. Putujeme k svatým branám Božího milosrdenství. Měli jsme účast na vikariátní pouti II. Pražského vikariátu na první pátek v květnu, kterou jsme prožili v kostele Božského Srdce Páně na Královských Vinohradech a potom následovala farní výprava od Pražského Jezulátka do Týnského chrámu.

Měsíc červen je ve znamení Srdce Ježíšova, plného dobroty a lásky a dává nám tak další podnět k zamyšlení o Božím milosrdenství.

Nechme se vést Písmem svatým, kde najdeme bohatý zdroj poznání i v této oblasti.

Milosrdenství můžeme definovat jako pocit nebo projev lásky, která se sklání ke strádajícímu, aby mu pomohla.

Boží milosrdenství. Víra v milosrdenství Boží, znalost povahy, rozsahu a pohnutek Božího milosrdenství dosvědčují již nejstarší biblické prameny tak bohatě, že až do ukončení zjevení není jiného rozvoje než ve hlubším uvědomění nekonečného bohatství milosrdenství Božího v uskutečnění plánů Božích vtělením a vykoupením.

Skutečnost milosrdenství Božího vyjadřují často opakované výrazy: tys Bůh milosti a milosrdný, shovívavý, bohatý milostí a věrností. Dějiny

starozákonní jsou považovány za pomoc Božího milosrdenství. Nový zákon udává za průkazné projevy Božího milosrdenství vtělení Syna Božího, vykoupení, povolání pohanů, záchranu zbytku Izraele a povolání k věčné slávě.

Vlastnosti Božího milosrdenství: je nekonečné, jako sama velikost Boží, všeobsáhlé vůči všem dílům Božím, má meze jen ve spravedlnosti, nezávisle na nikom, nikdy nepřestává, i když neštěstím trestá, neopouští.

Předmět milosrdenství Božího jsou sice všichni lidé, ale především spravedliví, rovněž všichni slabí které chrání, vyslyší jejich volání a řídí jejich cesty. Také hříšníci, kteří se kají, dosáhnou milosrdenství, když vyznají své hříchy, Boží milosrdenství je posiluje v návratu ke spravedlnosti, proto jsou často hříšníci napomínáni, aby opustili cesty bezbožnosti a vrátili se k milosrdenství Božímu. Pouze hříšník zatvrzelý nedosáhne milosrdenství.

Pohnutky Božího milosrdenství jsou: svatost Boha, jenž není jako člověk, jenž je dárce života a ne smrti, Boží všemohoucnost. Rovněž slabost a křehkost člověka. Také smlouva se svým lidem.

Cesty k dosažení Božího milosrdenství jsou: v utrpení se pokořit před Bohem, věrně mu sloužit a trpělivě čekat na slitování, podrobovat se kázni Boží a horlivě plnit jeho přikázání, modlit se o milosrdenství.

Milosrdenství Ježíše Krista. S odvoláním na proroka Izaiáše označuje Ježíš Kristus milosrdenství za obsah svého života. Projevoval hluboké milosrdenství vysíleným zástupům, že byli jako ovce bez pastýře, zarmouceným, nemocným, jež uzdravoval. Zázračné uzdravování svěřil svým učedníkům. Dokonalé sociální citění Ježíše Krista je projevem zvláště dvěma výroky: „Je mi líto zástupu, nechci je nechat odejít hladové“ (Mt 15,32). „Měl s nimi soucit, protože byli jako ovce, které nemají pastýře, a začal je o mnohém poučovat“ (Mk 6,34). Zvláštní milosrdenství měl pro hříšníky: „Nepřišel jsem svět soudit, ale zachránit“ (Jan 12,47). Své milosrdenství s hříšníky odůvodnil tím, že „přišel volat hříšníky“ (Mk 2,17). V podobenstvích o dobrém pastýři, milosrdném Samaritánovi, marnotratném synu, fíkovníku, ztracené ovci a ztraceném penízi ukazuje hloubku svého milosrdenství. Apoštolové žili v dojmu tohoto milosrdenství a považovali je též za své poslání. Apoštol Petr líčí Korneliovi Ježíše Krista jako milosrdného vysvoboditele. Pavel jej nazývá „milosrdným a věrným veleknězem“.

Lidské milosrdenství je soucit, plynoucí z blíženecké lásky, se snahou pomoci.

Povinností bylo už ve Starém zákoně: „Oznámím tobě, člověče, co je dobré a co Pán od tebe žádá: jen abys činil podle práva a miloval milosrdenství“ (Mich 6,8); „To praví Pán zástupů: Sud'te spravedlivě, prokazujte druh druhu lásku a milosrdenství“ (Zach 1,9). V Novém zákoně je často zdůrazňováno přikázání milosrdenství: „Bud'te milosrdní, jako váš Otec je milosrdný“ (Lk 6,36); „Kdo má majetek a vidí bratra trpět nouzí a zavře před ním srdce, jak láska Boží v něm zůstává?“ (1 Jan 3,1).

Odměna milosrdenství: „Kdo je milosrdný, sám sobě prokazuje dobrodiní“ (Přís 11,17); „Každý skutek milosrdenství zjedná odměnu každému podle jeho zásluhy“ (Sir 16,15); „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dosáhnou milosrdenství“ (Mt 5,7); „Dávejte a bude vám dáno; míru dobrou a natlačenou a natřesenou a vrchovatou vám dají do klín“ (Lk 6,38). „Soud bez milosrdenství tomu, kdo nečinil milosrdenství; milosrdenství však vítězí nad soudem“ (Jak 2,13).

Skutky tělesného milosrdenství. Ze sedmi skutků tělesného milosrdenství uvádí čtyři Izaiáš 58,7: „Lámej chléb lačnému, nužné a pocestné uváděj do svého domu; uvidíš-li nahého obleč jej a tvůj bližní neujde tvé pozornosti. Ježíš Kristus jich jmenuje šest (kromě pohřbívání mrtvých) u Mt 25,35.

Příklady jsou ve svatém Písmu na všech sedm: Abdiáš *nasytil hladové* proroky Páně (3 Král 18,4), rovněž Kristus sytil lačné (Mt 14,13). *Žíznící napojila* Rebeka (Gen 24,18); *oděv poskytl* Tobíáš (Tob 1,20) a Tabita (Skut 9,39). *Pocestné přijal* Abraham (Gen 18,2), Marta a Marie (Lk 10,38); *zajaté vysvobodil* prorok Obed (2 Par 28,9); *nemocné navštěvoval* král Ochoziáš (4 Král 8,29) a Kristus (Jan 5,2) a Petr (Sk 9,35); *mrtvé pohřbívali* Jablesští (1 Král 31,11), Tobíáš (Tob 1,20; 2, 3).

Skutky duchovního milosrdenství nikde nejsou vypočítány společně, ale jsou ve svatém Písmu příklady na všech sedm: *chybujícího* Saula *napomínal* Samuel (1 Král 15,16), Nathan Davida (2 Král 12,1); *nevědomé poučoval* např. Nathanael a Micheáš (2 Par 17,7); *bezradným radil* Izaiáš (Iz 37,10), Judit občanům v Behulii (Judit 8,9); *zarmoucené těšil* Tobíáš (1,19), Ježíš Kristus (Lk 7,17); *snášenlivým* se projevil David k Semeiovi (2 Král 16,10); Kristus (Mt 12,24), apoštolové Sk 5,41); *urážky odpouštěl* Kristus (Lk 23,34), Štěpán (Sk 7,60); *za živé i mrtvé se modlil* Abraham (Gen 18,23), Mojžíš (Ex 17,9), Juda Makabejský (2 Mak 12,43). Podrobnosti skutků milosrdenství krásně líčí kniha Job (29,12-17).

Vyprošujme si tedy od Srdce Ježíšova, z jehož plnosti jsme všichni přijali, sílu k uskutečňování skutků tělesného a duchovního milosrdenství, abychom stále hlouběji zakoušeli sladkost jeho milosrdné lásky a těšili se z její bohaté plodnosti!

P.L.

Liturgický kalendář ČERVEN 2016

1. středa	Památka sv. Justina, mučedníka
2. čtvrtek	Sv. Marcelina a Petra, mučedníků
3. pátek	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA první pátek v měsíci
4. sobota	Památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie
5. NEDĚLE	10. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
6. pondělí	Slavnost Sv. Norberta, biskupa a zakladatele řádu premonstrátů
9. čtvrtek	Sv. Efréma, jáhna a učitele církve
11. sobota	Památka sv. Barnabáše, apoštola
12. NEDĚLE	11. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
13. pondělí	Památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve
15. středa	Sv. Víta, mučedníka
19. NEDĚLE	12. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
21. úterý	Památka sv. Aloise Gonzagy, řeholníka
22. středa	Sv. Paulína Nolánského, biskupa Sv. Jana Fishera, biskupa, a Tomáše Mora, mučedníků
24. pátek	Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE
26. NEDĚLE	13. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
27. pondělí	Sv. Cyrila Alexandrijského, biskupa a učitele církve
28. úterý	Sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
29. středa	Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ hlavních patronů brněnské diecéze – doporučený svátek
30. čtvrtek	Svatých prvomučedníků římských

Oznámení

Biblické katecheze

Další biblické katecheze s výkladem s výkladem Janova evangelia budou **v sobotu 4. a 25. června** ve farním sále sv. Jana Nep. po večerních bohoslužbách.

Farní pout' do Plzně

V sobotu **11. června** se uskuteční farní autobusová pout' do Plzně. Sraz účastníků bude **v 8.00 hod.** u kostela sv. Jana Nep. Návrat se předpokládá do 20.00 hod. Z těchto důvodů nebude večerní mše sv. u sv. Jana Nep. Zájemci by se měli co nejdříve hlásit v sakristiích košířských kostelů

Členská schůze Spolku přátel košířských kostelů

Členská schůze Spolku přátel košířských kostelů se bude konat **v neděli 19. června v 10.00 hod.** (po mši sv.) ve farním sále sv. Jana Nep. Budou se schvalovat nové Stanovy spolku a provede se volba výboru.

Farní táborák

Mše sv. na poděkování za uplynulý školní rok a farní táborák se uskuteční **ve čtvrtek 23. června od 17.30 hod.** Po mši sv. bude následovat farní táborák.

Mše sv. na sv. Petra a Pavla

Mše sv. ze Slavnosti sv. Petra a Pavla, apoštolů bude v kostele Nejsvětější Trojice začínat mimořádně už **od 17.00 hod.**

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ČERVEN

1. Aby **senioři, lidé žijící na okraji společnosti** a ti, kteří jsou osamocení, našli i ve velkoměstech příležitost k setkání a vzájemné podpoře.
2. Aby se **bohoslovci, novicové a novicky** setkali s takovými formátory, kteří prožívají radost evangelia a moudře je připraví na jejich poslání.
3. Ať naše **úcta a láska ke Kristu v eucharistii** posvěcuje naše biskupy a kněze, farnosti a rodiny.

ZÁPIS Z FARNÍ RADY KONANÉ V PÁTEK 13. KVĚTNA

Přítomni: S. Hojek, V. Funda, P. Lohelius

Byly připomenuty plánované akce na měsíc červen:

- Noc kostelů v pátek 10.června se bude konat ve všech třech našich kostelech – zajišťuje pracovní skupina pod vedením V. Drába.
Program bude jako v minulých letech bez výrazných změn. Byla konstatována stoupající účast návštěvníků.
- Farní autobusová poutní výprava do Plzně v sobotu 11. června – program připravuje P. Bonaventura Čapek OFM v součinnosti s P. Loheliem.
- Členská schůze Spolku přátel košířských kostelů byla stanovena na 19.června v 10.00 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep. Na této schůzi budou schvalovány nové stanovy Spolku a provede se volba výboru.
- Mše sv. na poděkování za uplynulý školní rok a farní táborák se uskuteční ve čtvrtek 23. června od 17.30 hod. Program u táboráku bude připravován na další schůzi farní rady v pátek 3. června.

Zapsal P. Lohelius

ZPRÁVY Z FARNOSTI

POZDRAV OD S. AGNES Z ŘÍMA

Se sestrou Agnes jsme se rozloučili ve farním sále u sv. Jana Nep. v polovině letošního dubna, krátce před jejím nástupem do služby v římském Nepomucenu. Nyní můžeme s radostí oznámit, že nám posílá pozdravy a zprávy (i s obrázky) ze svého nového prostředí. Pilně se učí italský jazyk, zatím se soukromou učitelkou, na podzim má nastoupit do jazykového kurzu na římské univerzitě.

I my jí pošleme zprávy z naší farnosti, jejich součástí bude i náš farní list. Přejeme jí a vyprošujeme zdar a sílu ve všem jejím konání pod ochranou Boží a P. Marie.

SVATOJÁNSKÁ POUŤ

V pondělí 16.5. jsme jako obvykle slavili svátek patrona košířského kostela sv. Jana Nepomuckého. Tentokrát byl hlavním celebrantem slavné poutní mše sv. P. Jan Dlouhý, košířský rodák, nyní farář v Mníšku pod Brdy. Počasí umožnilo venkovní liturgický průvod s křížem do kostela. Kadidlem se nešetřilo a jeho vůně spolu s lidovým zpěvem zaplnila chrámové prostory a hlavní oltář s vystavenými ostatky sv. Jana Nepomuckého. V homilii P. Dlouhý znovu zdůraznil umění mlčet v různých situacích, kdy neuvážená řeč může ublížit a poškodit průběh a řešení některých situací v životě jak rodinném tak obecném a společenském. Poté došlo i k sólovému zpěvu našeho varhaníka Jana (Nepomuckého) Plíška, který tak oslavil svátek svého křestního patrona. Po mši sv. zazpíval P. Lohelius litanie ke cti sv. Jana Nep. a přítomným požehnal relikviářem s ostatky sv. Jana Nepomuckého. A pak došlo i na slavení poutní – agapé na prostoru před kostelem. Naše farnice připravily pohoštění přerozmanité, slané i sladké, v hojnosti a míře vrchovaté.

Oběma celebrantům, všem přísluhujícím u oltáře, obětavým farnicím obstarávajícím pohoštění i úklid a všem zúčastněným poutníkům děkujeme za to, že přišli a spojili se s námi v modlitbách k patronovi naší košířské farnosti, sv. Janovi Nepomuckému.

V diskusi s P. Dlouhým

Naši dva varhaníci A.Vašíčková (kostel Nejsv.T.) a J.Plíšek (kostel sv.Jana) ve vzájemné shodě a výpomoci

Přidáváme naše staročeské: *Svatý Jene z Nepomuku, drž nad námi svoji ruku....*

První svaté přijímání

V neděli 22. května přistoupila při mši svaté v 9:00h v kostele sv. Jana Nep. k prvnímu svatému přijímání *Zdeňka Feriancová*.

SVATÝ IRENEJ LYONSKÝ, BISKUP A MUČEDNÍK PAMÁTKA 28. ČERVNA

Svatý Irenej zaujímá význačné místo mezi teology 2. století, kteří se snažili hlouběji proniknout do pokladu víry a vycházeli ze Zjevení jako základu. Nazýváme je čestným titulem Církevní otcové.

Není přesně známo, kdy a kde se sv. Irenej narodil. Církevní historik Eusebios připomíná, že Irenej strávil mládí v maloasijské Smyrně, kde byl jako mladý žákem sv. Polykarpa (a ten byl žákem apoštola svatého Jana). Sv. Polykarp byl umčen kolem r. 156, dá se proto soudit, že Irenej se narodil mezi roky 130 a 140. Nevíme také, kdy a proč přišel Irenej z Malé Asie do Lyonu, kde byla už v polovině 2. století velká křesťanská obec. Jistý údaj je rok 177, kdy Irenej šel jako kněz k papeži Eleuterovi s poselstvím lyonské církve. Tato cesta ho zachránila od předčasné mučednické smrti. V době jeho nepřítomnosti padlo za oběť pronásledování 48 lyonských křesťanů, mezi nimi i biskup Pothinus, který zemřel ve vězení.

Irenej byl zvolen za jeho nástupce. Byl horlivý duchovní pastýř, který se přičinil o rozkvět lyonské církve a rozšíření křesťanství ve východní Galii. Byl prvním hlasatelem evangelia v Besançonu a ve Valence. Při tom usiloval o ochranu ryzího křesťanství proti gnostikům. Gnóze byla nauka, která tvrdila, že víra, které učí Církev, je jen symbolismem pro neučené, kteří nejsou schopni rozumět obtížnějším věcem, zatímco iniciovaní, intelektuálové, „gnostici, jak si říkali“ pochopili, co je v pozadí těchto symbolů, a vytvořili tak křesťanství elitářské, intelektualistické. Samozřejmě, že toto intelektualistické křesťanství se tříštilo na stále další proudy, obsahující často podivné a extravagantní myšlenky, kterými byli mnozí přitahováni. Společným prvkem těchto různých proudů byl dualismus, který popíral víru v jediného Boha, Otce všech, Stvořitele a Spasitele člověka a světa. Zlo ve světě vysvětlovali tvrzením, že vedle dobrého Boha, existuje negativní princip. A tímto negativním principem jsou prý hmatatelné věci, materie.

Vysvětlení a potlačení gnostických bludů věnoval Irenej své nejvýznamnější písemné dílo *Adversus haereses* (Proti bludům). Spis obsahuje pět knih, byl napsán řecky a vznikl asi mezi roky 180 a 190. Už kolem r. 200 bylo toto dílo přeloženo do latiny i jiných jazyků, např. do syrštiny a arménštiny.

Okolo roku 190 zasáhl Irenej smířlivě do sporu o datum slavení velikonoce. Asijské církve se přidržovaly tradice, kterou odvozovaly od apoštola Jana a podle které se velikonoce slavily přímo v den 14. nisanu. Ostatní církve slavily velikonoce v neděli po jarním úplňku. Za pontifikátu papeže Viktora I. se konaly synody, kde se většina rozhodla pro slavení v neděli po jarním úplňku. Maloasijská biskupská synoda se odmítala připojit a papež je chtěl exkomunikovat. Ale řada biskupů, mezi nimiž vynikal Irenej, ho prosila, aby to nedělal. Církevní historik Eusebios k tomu napsal „Irenej, jeho jméno znamená smířitel, byl takový i ve svém konání.“

Sv. Irenej napsal více teologických spisů. Kromě zmíněného díla se zachovala v arménském překladu kniha *Výklad apoštolského kázání*. Církevní historik Eusebios připomíná i další spisy: *O schismatu*, *O jednovládě* aneb o tom, že Bůh není původcem zla, *O vědě* a j. Ale z nich se zachovaly jen některé citáty.

Irenej zemřel okolo roku 202. Sv. Jeroným ho nazývá mučedníkem a Řehoř z Tours ve své *Historii Franků* připomíná, že Irenej zemřel mučednickou smrtí za pronásledování císaře Septimia Severa. Jeho hrob se uctívá v Lyonu v basilice jemu zasvěcené.

MP

Podle R. Ondruše: *Blízki Bohu i ľudom a pramenů z Internetu, zejména <http://radiovaticana.cz/clanek.php4?id=7509>, (homilie Benedikta XVI z r. 2007)*

ŽEHNÁNÍ KAPLE TV NOE

V neděli 8.5.2016 požehnal při slavné mši svaté *Mons.Karel Herbst, SDB*, světící biskup arcidiecéze pražské, novou kapli TV Noe ve Břvích. Kaple je zasvěcena Panně Marii, Hvězdě evangelizace. Hudební doprovod ke mši svaté tvořily rytmické zpěvy s kapelou, ve které, jak bylo zdůrazněno, hrál i Pavel Svoboda, člen Evropského parlamentu za KDU-ČSL.

Moderně řešená dřevěná, prosklená kaple stojí na drobném, krásně upraveném pahorku

ve velké zahradě se vzrostlými stromy, které kapli ze tří stran obklopují. Pozemek na stavbu věnovala majitelka rozsáhlé zemědělské usedlosti, paní Alenka Filípková. Donátorka je poslední členkou rodu, který na usedlosti hospodařil od 18. století. Usedlost a její majitelé prošli různými peripetemi - pronásledováním, ponižováním, různými exekucemi a vyvlastňováním během obou totalitních režimů, nacistickém i komunistickém. Paní *Alenka*, jak přítomnou starou elegantní dámu všichni oslovovali, byla vedena snahou o usmíření všech letitých křivd, kterými její rodina prošla a proto usilovala o stavbu kaple na tento

úmysl.

Pro mediální pracovníky TV Noe má být kaple místem pro soustředění, meditaci a modlitby za zdar jejich konání, jak zdůraznil biskup Herbst ve své homilii.

A ZA TO SE MODLILI VŠICHNI POUTNÍCI (NĚKTERÍ I Z NAŠÍ FARNOSTI), VČETNĚ NAŠEHO EXFARNÍKA VÁCLAVA PLÍŠKA, KTERÝ BYL HLAVNÍM KAMERAMANEM PŘÍMÉHO PŘENOSU TV NOE.

PRAŽŠTÍ ARCIBISKUPOVÉ

24.část

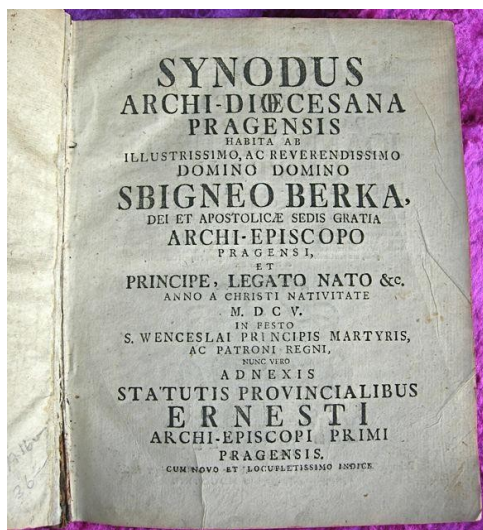
Nástupcem Martina Medka z Mohelnice na pražském arcibiskupském stolci se stal **Zbyněk Berka z Dubé a Lipé** (*1551 – +6. března 1606). Pocházel z jednoho

Znak arcibiskupa Zbyňka Berky

nejstarších a velmi mocných aristokratických rodů v Čechách. Berkové z Dubé jsou nám známi již ke konci 12. století. Od roku 1569 začíná jeho studium, nejdříve v Praze a Olomouci a poté se přesouvá do Dilingen. V roce 1580 je zapsán na univerzitě v Krakově, kde získává i titul licenciáta teologie. Po ukončení všech těchto studií byl v Praze 13. října 1576 vysvěcen na kněze. Poté se s papežským dispensem stává olomouckým kanovníkem a proboštem v Litoměřicích. Od roku 1585 je arcijáhnem v Řezně, proboštem v Oetingen a kanovníkem v Salcburku. V letech 1577–1583 byl olomouckým kapitulním proboštem. V dubnu 1582 jej papež jmenoval administrátorem biskupství řezenského a roku 1585 byl jmenován papežem Řehořem XIII. apoštolským protonotářem. V roce 1590 se stal také velmistrem řádu křižovníků s červenou hvězdou.

Byl v pořadí třetím mužem, který spojil úřady arcibiskupa pražského a velmistra křižovníků s červenou hvězdou. Právě Zbyněk Berka z Dubé a Lipé

spojil úřad velmistra křižovníků s červenou hvězdou a arcibiskupský úřad personální unii, čímž bylo definitivně potvrzeno, že arcibiskup pražský je automaticky velmistrem řádu. Zároveň se podařilo vymanit pražské arcibiskupství z finančních potíží, právě díky subsidiím od řádu křižovníků. Pražským arcibiskupem byl jmenován Rudolfem II. již v prosinci roku 1592, ale (papežské) potvrzení Svatého stolce přišlo až v červnu 1593. Biskupské svěcení přijal 10. října 1593, jeho světitelem byl papežský nuncius Cesare Speciano. Stává se tak desátým arcibiskupem pražským. V roce 1603 byl Zbyněk Berka za svou neúnavnou činnost odměněn císařem Rudolfem II. knížecím titulem pro sebe a všechny své nástupce. Rok před svou smrtí svolává Zbyněk Berka

velmi důležitou arcidiecézní synodu do Prahy. Této synody se účastní i František kardinál z Dietrichsteina. Synoda projednávala závěry tridentského koncilu a byla velmi důležitá pro rekatolizaci Zemí Koruny České. Desátý pražský arcibiskup umírá 6. března 1606.

J. Vaš.

Zdroje:

Vošahlíková, P., a kol., *Biografický slovník českých zemí: 4. Sešit, Praha, 2006. str.: 444–445.*

Borový, K., *Dějiny diecése pražské, Praha, Dědictví svatojanské 1874, 302–307.*

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

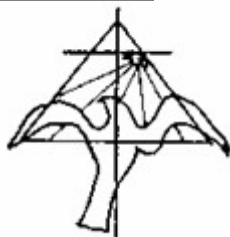
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

ČERVENEC-SRPEN

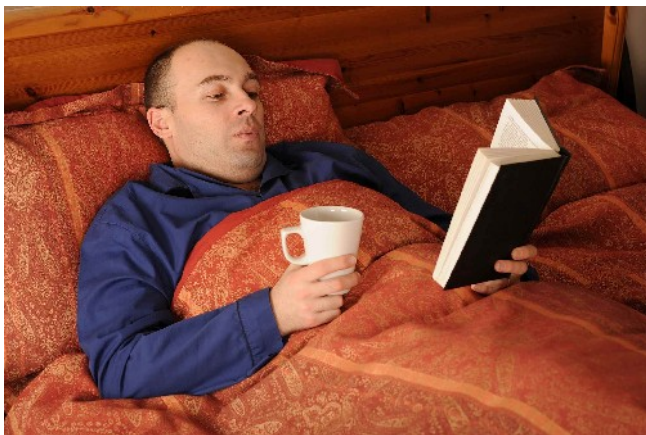
SPIRITUALITA ODPOČINKU

Jaké místo má odpočinek v našem životě. Pro někoho je samozřejmostí, pro jiného nutností, jiný jej považuje za zbytečnost a ztrátu času, zbožný člověk však v něm vidí Boží vůli.

Únava signalizuje potřebu odpočinku. Práce většinu lidí naplňuje uspokojením. Pokud ale není vyvážena účinným odpočinkem, působí na člověka negativně.

Přírozeným důsledkem činnosti je únava. Je to jakýsi poplašný signál potřeby odpočinku. Únava také způsobuje pokles výkonnosti a pozornosti.

Jak se odstraňuje pocit únavy. Na únavu reagují lidé různě. Bud' příliš brzy (práci pak za ně musí udělat někdo jiný), anebo pracují, dokud jim síly stačí, a pokoušejí se zahánět pocit únavy kávou nebo různými chemickými povzbuzujícími prostředky.

Umělé odstraňování pocitu únavy se ale dlouhodobě nevyplácí, není-li organismu alespoň dodatečně poskytnut potřebný odpočinek. (Stanislav Kratochvíl: „Jak žít s neurózou“, Portál). Jedním druhem odpočinku je spánek. V pozemském stavu existence jde o nutnou věc. Člověk dlouho bez spánku nevydrží. Pravidelný spánek je jistě prospěšný a může být jedním z ukazatelů zdravého životního stylu. Jsou však mnohá zaměstnání s nočními směnami, které pravidelnosti spánku nepřejí. Každý člověk je k spánku jinak disponován. Někomu stačí jen několik hodin, jiný se řídí zásadou: „Jez *do*

polosyta, pij *do* polopita a spi *do* poledne“.

Kromě spánku jsou další druhy odpočinku. Mohli bychom je rozdělit na pasivní a aktivní. Pasivní odpočinek spočívá v úplném uvolnění na lůžku nebo vsedě. Je spojen s naprostým odpoutáním od veškeré duševní i tělesné činnosti. Myšlenky nelze v bdělém stavu zastavit, nechávají se však volně plynout a mají mít pokud možno pozitivní obsah. Odpočinek je těžko myslitelný v zátěži starostí a vnitřního napětí. To vše má ustoupit. Tento druh odpočinku nelze zaměňovat se zahálkou, která se stává nudou. Nic neděláním, ať už vynucené okolnostmi nebo svobodně zvolené, může člověka vnitřně ubíjet a otrávit. Aktivní odpočinek zní trochu jako protimluv. Akce znamená činnost, a tak se zdá být proti odpočinku. Činnost však může mít rekreační podobu, takže osvěží a oživí lidské síly. Může se uskutečňovat formou tělesného pohybu, jako drobná údržba příbytku, péče o zahrádku nebo formou kulturních nebo sportovních aktivit. Velmi blahodárná může být také turistika spojená s návštěvou zajímavých míst.

Důležité je odpoutání od běžné stereotypní činnosti, zaměření aktivity jiným směrem.

Organismus není při práci zpravidla zatěžován rovnoměrně. Lidé, kteří pracují tělesně, by se měli věnovat v době odpočinku spíše duševní činnosti. Lidé pracující duševně naproti tomu aktivitám

tělesným. Aktivní odpočinek je nejen efektivnější než odpočinek pasivní, pokud jde o obnovení praceschopnosti, ale přispívá i k všestrannějšímu rozvoji osobnosti. Pasivní odpočinek má tvořit jen menší část doby pro odpočinek vyhrazené.

Pojďte stranou na pusté místo a trochu si odpočiňte, praví Ježíš. (Mk 6, 31). Také Pán Ježíš jistě odpočíval. Usnul na rozbouřeném jezeře. Musel tedy být hodně unavený. Když učedníci potřebovali pomoc, bylo nutné jej vzbudit. Předchozí namáhavá práce v tesařské dílně také jistě vyžadovala určitý odpočinek. Jakou asi měl podobu u Pána Ježíše. Jeho řeč zvláště v podobenstvích naznačuje blízký vztah k přírodě, k nádhernému dílu stvoření. Zřejmě se v době přípravy na veřejné působení rád procházel krajinou a přemýšlel o tom, co s velkou vnímavostí pozoroval, aby pak jednotlivé přírodní obrazy aplikoval na Boží království. Pusté místo, na které zve apoštoly k odpočinku nemusí znamenat poušť, ale krásné místo v přírodě, kde je člověk odloučen od shluhu lidské společnosti. Velká vřava a pohyb mnoha lidí k odpočinku moc nepřispívají. Být stranou znamená odpoutání od návalu lidí. Toto odpoutání nemusí znamenat sobecké samotaření. Odpočinek od lidí má být přípravou na prohloubení a živější vztahy k nim. Pán Ježíš zná dokonale naši přirozenost a ví, co potřebujeme. Člověk, který se nechá vysát společností, ztrácí schopnost hodnotného spojení s ostatními lidmi. Tato dočasná odloučenost nemusí být chápána čistě individuálně, ale může se týkat společného pobytu několika lidí. Základním typem je rodina. Alespoň část dovolené a prázdnin by měla být společná. Ti, kteří jsou různým způsobem spolu po celý rok, mohou být jinak a více spolu tímto způsobem. Společný odpočinek má vést ke sblížení, upevnění vzájemných vztahů.

Nakonec je užitečné v této souvislosti s odpočinkem uvést slova Pána Ježíše:

„Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi a já vás občerstvím.

Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.” (Mt 11, 28-30)

Tento úryvek evangelia je uveden v pohřebních obřadech, aby připomněl odpočinutí věčné, které vyprošujeme drahým zemřelým. Je však možné jej aktualizovat už v tomto pozemském životě. Nejlepší odpočinek nacházíme ve spojení s Pánem Ježíšem v pokojné modlitbě, v rozjímání nad slovy, vycházejícími z Jeho božské moudrosti, v radostném spočinutí v blízkosti Jeho milujícího Srdce, v naplňování jeho slova v běžném životě.

Tak tedy požehnané dny letního odpočinku!

P.L.

Liturgický kalendář

ČERVENEC 2016

1. pátek	První pátek v měsíci
3. NEDĚLE	14. neděle v mezidobí
4. pondělí	Památka sv. Prokopa, opata
5. úterý	Slavnost SV. CYRILA, MNICHA, A METODĚJE, BISKUPA patronů Evropy, hlavních patronů Moravy – doporučený svátek
6. středa	Sv. Marie Gorettiové
9. sobota	Sv. Adriána a Jakuba, mučedníků premonstrátského řádu
10. NEDĚLE	15. neděle v mezidobí
11. pondělí	Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
13. středa	Sv. Jindřicha
14. čtvrtek	Bl. Hroznaty, mučedníka
15. pátek	Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve
16. sobota	Panny Marie Karmelské
17. NEDĚLE	16. neděle v mezidobí
20. středa	Sv. Apolináře, biskupa a mučedníka
21. čtvrtek	Sv. Vavřince z Brindisi, kněze a učitele církve
22. pátek	Památka sv. Marie Magdalény

23. sobota	Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
24. NEDĚLE	17. neděle v mezidobí
25. pondělí	Svátek sv. Jakuba, apoštola
26. úterý	Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie
27. středa	Sv. Gorazda a druhů
29. pátek	Památka sv. Marty
30. sobota	Sv. Petra Chryzologa, biskupa a učitele církve
31. NEDĚLE	18. neděle v mezidobí

SRPEN 2016

1. pondělí	Památka sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve
2. úterý	Sv. Eusebia z Vercelli, biskupa Sv. Petra Juliána Eymarda, kněze
4. čtvrtek	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
6. sobota	Svátek Proměnění Páně
7. NEDĚLE	19. neděle v mezidobí
8. pondělí	Památka sv. Dominika, kněze
9. úterý	Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
10. středa	Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka
11. čtvrtek	Památka sv. Kláry, panny
12. pátek	Sv. Jany Františky de Chantal, řeholnice
13. sobota	Sv. Ponciána, papeže, a Hippolyta, kněze, mučedníků
14. NEDĚLE	20. neděle v mezidobí
15. pondělí	Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE – doporučený svátek
16. úterý	Sv. Štěpána Uherského
19. pátek	Sv. Jana Eudese, kněze
20. sobota	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
21. NEDĚLE	21. neděle v mezidobí
22. pondělí	Památka Panny Marie Královny
23. úterý	Sv. Růženy z Limy, panny
24. středa	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
25. čtvrtek	Sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristina, mučedníků
26. pátek	Sv. Ludvíka
27. sobota	Památka sv. Moniky
28. NEDĚLE	22. neděle v mezidobí
29. pondělí	Památka Umučení svatého Jana Křtitele

Oznámení

Bohoslužby o prázdninách

Během letních měsíců července a srpna **nebudou bohoslužby** v kostele Panny Marie Nanebevzaté **Na Klamovce** kromě poutní mše sv. **v pondělí 15. srpna v 17.30 hod.**

Začátek bohoslužby

V kostele Nejsv. Trojice budou během těchto měsíců začínat **středeční bohoslužby** vždy **v 17.00 h.**

Změny bohoslužeb

Všechny další změny bohoslužeb **budou průběžně oznamovány** v mešních ohláškách a na vývěskách. Během některých týdnů budou odvolány bohoslužby ve všední dny. Sobotní a nedělní bohoslužby budou zachovány. K tomu budou vždy podány předběžné informace.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ČERVENEC

1. Aby se dostalo větší úcty **domorodým národům na pokraji přežití** a ohroženým v jejich sebeuvědomění.
2. Aby **církev v Latinské Americe a Karibiku** s obnovenou energií a novým nadšením hlásala evangelium v této části světa.
3. Ať Bůh přitáhne k sobě srdce **mladých lidí** a pomůže jim poznat a přijmout povolání, které jim vložil do srdce.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA SRPEN

1. Aby se **sport** stal příležitostí k bratrskému setkávání mezi národy a významně přispěl k míru ve světě.
2. Aby **křesťané** ve svém následování evangelia **vydávali svědectví víry, úcty a lásky k bližnímu**.
3. Nanebevzatá Matka Boží ať nám vyprosí a upevní v nás jistotu, že **víra v Boha a poslušnost vůči jeho vůli** jsou největším bohatstvím, radostí, důstojností a krásou člověka.

VÝROČNÍ ZPRÁVA O ČINNOSTI SPOLKU PŘÁTEL KOŠÍŘSKÝCH KOSTELŮ L. P. 2015 – 2016

Část 1. Pastorační a evangelizační aktivity – P. Lohelius

Na přelomu roku 2014 a 2015 se naše farnost zapojila do programu *Mezinárodního setkání mládeže pod vedením komunity z Taizé*. Ubytování bylo poskytnuto v několika našich domácnostech a místní základní škole. Místo pro setkání v modlitbě bylo zajištěno v kostele sv. Jana Nepomuckého. Zvláštní poděkování za obětavou pomoc patří především Petru Zborníkovi, který se s velkým nasazením sil a volného času postaral o koordinaci celé akce.

Na jaře jsme se dalším rokem připojili zastoupením všech tří košířských kostelů do tzv. „*Noci kostelů*“. Díky všem, kteří přijali službu v přípravě programu, zvl. Václavu Drábovi, který domlouval a také aktivně naplňoval hudební program.

Dny víry – misijní program pro město Praha jsme se snažili podpořit nedělním odpolednem s programem pro rodiny.

Postní rekolekce v r. 2015 se uskutečnila tradičním způsobem ve farnosti. *Na adventní rekolekci* jsme byli pozváni do smíchovské farnosti, kde měl promluvy P. Karel Satoria.

Postní rekolekce v tomto roce se ujal *břevnovský převor P. Prokop Siostrzonek OSB*.

Farní vycházka na posvátná místa Prahy se v loňském roce uskutečnila do kostelů sv. Martina ve Zdi a sv. Michala v Jirchářích. V letošním svatém roce Božího milosrdenství jsme prošli svatou branou u Pražského Jezulátka a pokračovali jsme na prohlídku Týnského chrámu.

V minulém roce jsme se vydali na *farní autobusovou pout' do Třebíče*. Cestou jsme se zastavili na slavné sliby novoríšského premonstráta Petra.

Letošní poutní výprava se uskutečnila 22.5. 2016 do Plzně za bratrem františkánem Bonaventurou Čapkem OFM, naším blízkým farníkem. Ten nás vloni také potěšil promluvou na svatojánské pouti. Letošním poutním kazatelem byl také náš farník P. Jan Dlouhý, nynější farář v Mníšku pod Brdy.

Pokračujeme také v *tradičním táboráku* po děkovné mši sv. za uplynulý školní rok a v *mikulášských besídkách*.

Pravidelné jarní a podzimní úklidy kostela sv. Jana Nep. a okolí se daří úspěšně uskutečňovat. Díky patří všem dobrovolníkům.

Poslední přednáška byla v tomto období na téma „Nesmrtelnost člověka z hlediska filosofie“. Tehdy k nám promluvil Roman Cardal. Podněty k dalším přednáškám jsou vítány!

Nelze také opomenout zmínku o měsíčníku *Košířský farní list*, který slouží jako pravidelný zdroj informací ze života farnosti a určitého poučení o naší víře. Sleduje pastorační a evangelizační záměr a koordinaci jednotlivých aktivit. Kromě toho reflektuje významná výročí a události ze života jednotlivých farníků.

Díky všem za aktivní spolupráci a modlitbu!

Část 2. Technické, finanční a stavební záležitosti – Ing V. Bobysud

Vážení farníci,

dovolte, abych Vás seznámil s činností Spolku přátel KK v uplynulých letech. Jak víte, farnost obhospodařuje celkem tři objekty.

Kaplička na Klamovce – zloději před dvěma lety ukradli úžlabí z mědi a při tom poničili střechu kostela. Oprava stála 20.000,- Kč. Minulý rok ulomená větev poničila střechu kapličky. Oprava stála cca 8.000,-Kč - podařilo se uplatnit škodu na MČ Praze 5 a peníze jsou již na účtu farnosti. Požádali jsme MČ Prahu 5 o pokácení příslušného stromu, protože se situace může opakovat.

Kostel Nejsv. Trojice - v minulém roce byl restaurován mobiliář sakristie, v letošním roce v rámci opravy Malostranského hřbitova byla vydlážděna plocha před hlavním vstupem do kostela. Byly opraveny jak hlavní, tak boční dveře do kostela. Opravena byla socha Sv. Josefa. Byl instalován digitální číselník. V září dojde k opravě dveří do sakristie a je třeba opravit schody na kůr (na tuto opravu máme již sehnanou částku ve výši cca 60 procent nákladů). Bude též potřeba opravit sezení varhan. Postupně jsou restaurovány sošky do betléma.

KOSTEL SV. JANA NEPOMUCKÉHO – proběhla výměna plynových spotřebičů, byl instalován digitální číselník a uskutečnila se největší investiční akce: oprava západní stěny kostela, včetně výměny poškozených okenních tabulek v sakristii a v kuchyňce. Celková oprava stála cca 1 mil. Kč. Na tuto akci se podařilo sehnat dotace od Min. kultury 150.000 Kč, Magistrátu Hl.M. Prahy 200.000 Kč a 200.000 Kč a poprvé přispělo i Arcibiskupství pražské a to částkou 100.000 Kč. V současné době proběhla kontrola od magistrátu a příští týden by měly být peníze na účtu. Ze strany památkářů byla konstatována velmi dobrá kvalita oprav provádějící firmou. Dále nám byly nabízeny granty na další opravu objektu i na movité památky, např. varhany – ty ale musí být kulturní památkou.

Děkuji všem, kteří přispěli finančním darem na tyto akce. Farní rada se snaží získat další finanční prostředky a to pronájmem pozemků u kostela Nejsv. Trojice a i jedné místnosti domečku a garáže. Jedná se sice o částky do 2.000,-měsíčně, nicméně i to je významný příjem, protože je pravidelný každý měsíc.

Bohužel nás postihla velmi nepříjemná věc a to soudní prohra o vlastnictví pozemku okolo kostela. Zde leží vina plně na zaměstnancích arcibiskupství. Naprostá neschopnost jejich právníčky zapříčinila tento stav. Vůbec nás neinformovala o odvolání ze strany magistrátu proti prvnímu pro nás kladnému soudnímu rozhodnutí. Na odvolací řízení šla tato právníčka naprosto nepřipravená, přestože kupní smlouva je v archivu magistrátu. Bohužel ze strany právníčky nebyla předložena. Museli jsme zaplatit soudní výlohy cca 60.000 Kč. Zde se ukazuje platnost starého pořekadla našich předků, že levná věc je drahá.... Najali jsme si právníka, který podal dovolání k Nejvyššímu soudu. Výsledek je ale nejistý. Proto vás žádám o souhlas hlasováním s tím, aby vedení Spolku požadovalo po arcibiskupství odkoupení příslušného pozemku.

Děkuji všem, kdo se podílí na každodenním úklidu, údržbě a provozu našich objektů. Bez jejich obětavé práce by nebyl chod farnosti možný.

Každý rok jezdíme na jeden autobusový a dva pěší výlety (zmínil se o nich podrobněji P. Lohelius). V těchto akcích hodláme dále pokračovat.

Dne 16.6.2016 zapsal P. Lohelius

ZÁPIS Z ČLENSKÉ SCHŮZE SPOLKU PŘÁTEL KOŠÍŘSKÝCH KOSTELŮ ZE DNE 19. 6. 2016

Členská schůze byla svolána P. Loheliem v ohláškách po mši sv., na vývěškách kostelů i formou sdělení ve farním listě.

Zasedání se zúčastnilo 26 členů spolku z celkového počtu 56 členů.

Schůzi zahájil P. Lohelius

Byla přečtena výroční zpráva o činnosti spolku ve dvou částech:

- 1) pastorační a evangelizační aktivity (P. Lohelius)
- 2) technické, finanční a stavební záležitosti (Ing. Bobysud)

Tato zpráva byla schválena všemi přítomnými členy.

Byl přečten návrh nových stanov spolku.

Hlasováním byl dán souhlas k jejich přijetí.

Bylo navrženo personální zastoupení výboru:

předseda: Ing. Vít Bobysud
místopředseda: Ing. Václav Funda
jednatel: P. Lohelius
hospodář: Mgr. Stanislav Hojek
MUDr. Elen Horáková
Petr Zborník
Ing. Václav Dráb

Výbor byl v tomto složení schválen všemi přítomnými účastníky členské schůze.

Zápis svým podpisem ověřili dva členové přítomní na zasedání členské schůze.

- Ing. Jan Nekula
- RNDr. Marie Brůčková

Zapsal P. Lohelius

Svatý Jindřich – památka 13. července

Svatý Jindřich pocházel z bavorské vévodské rodiny. Narodil se roku 973. Vychovávali ho přední duchovní (řezenský biskup sv. Wolfgang a opat Ramwold) zároveň s jeho sestrou Giselou, která se stala manželkou uherského krále sv. Štěpána a uctívá se jako blahoslavená.

Po otcově smrti se Jindřich stal roku 995 bavorským vévodou. Kolem r. 998 se oženil s Kunhutou Lucemburskou. A když r. 1002 zemřel předčasně mladý císař Otto III., zvolili Jindřicha za německého krále (byl posledním potomkem saského panovnického rodu). Za krále byl korunován mohučským arcibiskupem Willigisem. Některá knížata nebyla s jeho volbou spokojena. Ale Jindřich si za krátkou dobu všechny získal svým rozvážným, ale cílevědomým a rozhodným jednáním.

Větší těžkosti měl s vnějšími nepřáteli, zvláště s polským knížetem Boleslavem Chrabrým. Brzy po nastoupení na německý trůn s ním bojoval se střídavými úspěchy až do r. 1018, kdy spolu uzavřeli Budyšínský mír.

Během své vlády uskutečnil tři výpravy do Itálie. První vedl r. 1004

proti Arduinovi z Ivrey, porazil ho u Pavie a dal se korunovat za krále Itálie. Při druhé výpravě r. 1014 přišel do Říma, kde pomohl papežovi Benediktovi VIII. uspořádat poměry a přijal od něho, i s manželkou Kunhutou, císařskou korunu. Po třetí táhl r. 1022 do jižní Itálie, aby tam na žádost Benedikta VIII. potlačil vzpuru Řeků proti papežským lenním právům. Při této příležitosti navštívil slavný benediktinský klášter Montecassino, kde se podivuhodně uzdravil z choroby ledvin.

Němečtí císaři měli v té době titul „císař Svaté římské říše“ a proto se pokládali za ochránce papežství a Církve. Císařové zasahovali do církevních záležitostí. Pokud to byli křesťansky cítící mužové, byly jejich zásahy prospěšné. Jindřich většinou šťastně obsazoval uvolněné biskupské stolce, obnovil merseburské biskupství a založil biskupství bamberské. Začal v Bamberku stavět dóm. Staral se i o to, aby nebyly velké rozdíly v hmotném zabezpečení biskupství. Podporoval obnovu řeholního života podle vzoru kláštera v Cluny, který také navštívil.

Při podpoře církevních záležitostí mu vydatně pomáhala jeho manželka Kunhuta. I ta je zařazena mezi svaté. Jejich manželství ale zůstalo bezdětné. Některé životopisy hovoří o dobrovolné zdrženlivosti manželů, ale to se většinou považuje za legendu.

Císař zemřel náhle 13. července 1024 v Groně, dnešní části města Göttingen. Je pochován spolu s manželkou Kunhutou v Bamberském dómu. Papež Evžen III. ho prohlásil za svatého r. 1146. Sv. Kunhuta byla svatořečena r. 1200.

Jméno Jindřich (v cizích jazycích: Heinrich, Henri, Henry) je všeobecně užíváno. V Praze máme kostel zasvěcený sv. Jindřichu a sv. Kunhutě. Ale za dalšími dvěma kostely sv. Jindřicha bychom museli až na Ostravsko.

MP

Podle R. Ondruše: *Blízki Bohu i lud'om, a pramenům z Internetu (Heiligenlexikon, Santiebeati aj.)*

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Farní jarní procházka.

Naše farní jarní procházka začala v neděli 22.5. 2016 srazem v 15:00 hodin odpoledne na Andělu. Za teplého jarního počasí jsme se v počtu asi 30 účastníků přesunuli k naší první zastávce - kostelu Panny Marie Vítězné. Zde jsem prošli Svatou bránou milosrdenství a pomodlili se společně žalm 136.

Krátké spočinutí u pražského Jezulátka bylo pro nás duchovním zážitkem. V kostele jsme také mohli obdivovat nový oltář, ambon, kříž, křtitelnici a další předměty, které byly zhotoveny k 500. výročí narození sv. Terezie z Avily. Každý poutník ještě obdržel obrázek s pražským Jezulátkem s modlitbou papeže Benedikta XVI. Po té jsme se pěšky, někteří městskou hromadnou dopravou, přesunuli k chrámu Matky Boží před Týnem (lidově řečeno Týnský chrám).

Zde jsme mohli od místního kostelníka slyšet zajímavý historický popis zdejšího chrámu. Pár bodů, které mi utkvěly v paměti a zaujaly. Nejenže je zde mnoho náhrobků (např. Tychona Braheho), které se časem přemístily na obvod kostela, ale mnoho obrazů od barokního malíře Karla Škréty, krásné vyřezávané oltáře, kamenný baldachýn z dílny Matěje Rejska, barokní sochy od Bendla a Weisse a mnoho dalšího nádherného kulturního dědictví.

Po společné fotce jsme se ještě podívali na sochu Panny Marie vedle kostela, která byla stržena 3. listopadu 1918 v domnění jako symbol habsburské a katolické nadvlády.

Petr Zborník

Farní výprava do Plzně

V sobotu 11.6.2016 jsme se za nevyzpytatelného počasí vypravili pod vedením P.Lohelia známým autobusem (se známým řidičem) na farní výlet do nedaleké Plzně. Jednak jsme chtěli poznat plzeňské kostely a jiné pamětihodnosti, hlavně však navštívit „našeho františkána“, *otce Bonaventuru Ondřeje Čapka*.

Cesta s ranní modlitbou, krátkou meditací a zpěvem mariánské písně (20 slok!) uběhla velmi rychle a tak krátce po deváté hodině už jsme parkovali u věhlasného pivovaru. Ovšem kvůli tomu jsme přeci nepřijeli a tak jen co dorazil P. Bonaventura, vyrazili jsme lehkou chůzí za poznáváním Plzně. (P.Bonaventura nás překvapil nejen tím, že přijel v hábitu na kole, ale hlavně svým novým, vpravdě františkánským vzezřením. Krátce zastřižené husté vlasy nyní doplňuje neméně hustý delší plnovous - viz foto, je to opravdu on). Pod jeho vedením jsme pochodovali podél největší plzeňské řeky Radbuzy až do centra na velké náměstí s impozantní dominantou *katedrály sv. Bartoloměje*. Stavba tohoto krásného chrámu započala v podstatě se založením města ve 14. stol., ale dokončena byla až počátkem 16. stol. I proto se jistě pyšní nejvyšší kostelní věží v České republice (102,6 m) z jejíchž ochozů se několik z nás s P.Loheliem podívalo na celé město a jeho okolí. Vstup do katedrály byl však zavřený, interiér jsme si mohli prohlédnout jen přes železnou mříž. Jiní navštívili Muzeum církevního umění s rozsáhlými sbírkami historického i současného sakrálního umění. Zaujalo nás zejména oddělení sochařské, soustředující jednotlivé sochy i sousosí vesměs vyřezávané z lipového dřeva v období začátku 15. století, řada z nich s dobře zachovanou polychromií.

Po tomto krátkém individuálním programu jsme se všichni sešli ve 12 hod. ke slavení liturgie v katedrálním kostelíku Nanebevzetí P. Marie. Mši sv. koncelebrovali oba naši otcové, ministroval Petr Křížovský, lidový zpěv vedl a žalmy zpíval náš varhaník J. Plíšek, promluvy se trefně zhostil P. Bonaventura. A protože čas pokročil, všichni jsme se těšili na oběd ve vyhlášené restauraci v pivovaru. Jenže ... řidič našeho autobusu zavolal, že tam pro nás není místo - vzhledem k probíhajícímu slavnostem KARLA IV. tam je přeplněno. Stejně tomu bylo i v nejbližších restauracích. Dali jsme si tedy rozchod a obědvali jsme ve skupinkách od parku v rohlíku přes krutí až po daňčí masíčko. A tak jsme si znovu užili již známé náměstí okolo katedrály, kde jsme měli sraz k další cestě. Obdivovali jsme nové podivné fontány znázorňující symboly města Plzně (anděla, velblouda a chrtici), obrovskou rukou nám kynul gigantický pojízdný Karel IV., okolo něj se promenovali jeho panoši, zbrojnoši, rytíři a dámy v dobových kostýmech, stánkaři nabízeli všemožné

laskominy a suvenýry - prostě lidová veselice se všemi náležitostmi. Panovník by měl jistě radost ze svého veselého lidu, jen ta zavřená katedrála by se mu asi nelíbila!

Po tomto krátkém intermezzu jsme se pod vedením Bonaventury (ten mezitím stačil splnit svou kněžskou povinnost a oddat jeden snoubenecký pár) vydali „zkratkou“ krásným parkem s rybníčky plnými ryb různých velikostí a barev, zpět na parkoviště k našemu autobusu. Pan řidič usadil nejen nás, ale i kolo P. Bonaventury a jeli jsme všichni (nikdo se neztratil) k závěrečnému cíli naší cesty, Meditační zahradě a Památníku obětem zla. Komplex založil pan J .Hruška, který byl pronásledovaný oběma totalitními režimy, s cílem zachování paměti národa a na usmíření a odpuštění. V nádherně upravené a udržované velké zahradě jsme společně prošli křížovou cestu a u jednotlivých zastavení se střídali v modlitbě podle místně používaných textů. V závěru jsme navštívili v zahradě vybudovanou kapli zasvěcenou sv. Maxmiliánu Kolbemu.

A přiblížil se konec našeho putování! Rozloučili jsme se s P. Bonaventurou, ten sundal hábit, svázal do rance a jako obyčejný cyklista v šortkách a tričku s krosnou na zádech „odfrčel“ do Plzně

plnit své kněžské a řeholní povinnosti. Děkujeme mu za jeho doprovázení, zůstane v našich vzpomínkách a modlitbách. „Odfrčeli“ jsme i my naším pohodlným autobusem via Praha. Ovšem s jednou zastávkou u benzinky, kde nás čekala nejen káva, ale i rozmanité koláčky a jiné sladkosti od našich milých farnic, které na nás opět nezapomněly. Patří jim vřelé díky! Poděkovali jsme potleskem i panu řidiči za plynulou a bezpečnou jízdu. P. Loheliově děkujeme za obětavou přípravu zájezdu a duchovní doprovázení a všem účastníkům za prožité společenství.

Pánu Bohu a všem na nebesích děkujeme za spoustu nových zážitků a pohodový průběh celé naší pouti.

Tereзка Fundová

Úmrtí

Antonín Josef Kloud, C.S.G.M.

rytíř papežského řádu San Gregorio Magno

4. 6. 1922 – 6. 6. 2016

V požehnaném věku 94 let, po přijetí svátosti nemocných, obklopen svými nejbližšími, odešel *pan Antonín Kloud* 6. června 2016 v pokojném smíření za svou milovanou manželkou. Jak tiše a bohabojně žil, tak i tiše a vyrovnaně opustil tento svět.

Celý svůj aktivní život prožil v Praze – Košířích, pracoval jako slévač a kromě svého zaměstnání vykonával i službu kostelníka v kostele Nejsvětější Trojice. Spolupracoval s tehdejšími duchovními správci košířské farnosti kanovníkem P. Františkem Vernerem. Kostel podrobně znal, prováděl jeho údržbu, vychovával ministranty a byl vždy nápomocen místním farníkům. Kromě toho se podle P. Lohelia také snažil přispět s nasazením všech svých sil k rozvoji farního života. Přitom se osvědčil ve věrném církevním smýšlení a v uplatnění pravých křesťanských ctností.

Po létech aktivního života z Prahy se svou manželkou Marií odešel. Poslední léta života společně trávili v jeho rodném kraji, na rozsáhlé rodinné usedlosti v Bražné, malé vesničce u Krásné Hory nad Vltavou. Někteří naši farníci si jistě vzpomenou, jak jsme je na jednom z našich farních zájezdů v Bražné navštívili a slavili s nimi mariánskou pobožnost venku u malé místní kapličky (dovnitř jsme se všichni nevešli). Od té doby každoročně hrstka farníků vždy v červnu, pod vedením P. Lohelia Kloudovy navštěvovala. Paní Marie odešla na věčnost před čtyřmi lety, pan Kloud zůstal sám, nezlomen, v láskyplné péči celé rodiny, zejména dcery Marie. Velkou a radostnou událostí v jeho životě bylo udělení papežského vyznamenání spojené nejen s příslušným diplomem a odznakem, ale i velkým rytířským kordem. Řád Sv. Řehoře Velkého mu předal

kardinál Dominik Duka 11. 3. 2012 v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském Hradě.

Červnové návštěvy pražských farníků v Bražné dále pokračovaly, už jen v komorním stylu. Poslední se uskutečnila v pátek 3. 6. 2016, kdy pan Kloud s návštěvníky velmi dobře komunikoval, i s nimi zazpíval mariánskou píseň, byl zaopatřen a se všemi se hezky rozloučil. Následující pondělí pak tiše zemřel. Po zádušní mši sv., celebrowané 10. 6. 2016 místním panem farářem a dvěma dalšími koncelebranty (P. Lohelius a P. Jan Dlouhý), byl „muž spravedlivý, obdařený hojným potomstvem“, uložen po boku milované manželky do rodinného hrobu na hřbitově v Krásné Hoře.

Ať odpočívá v pokoji!

Slavnost Nanebevzetí P. Marie

Na den 15. 8. připadá veliká slavnost Nanebevzetí Panny Marie. Je to podle učení katolické církve a pravoslavných církví událost v dějinách spásy, při níž byla Maria s tělem i duší vzata do nebeské slávy.

Tento den se začal slavit v Jeruzalémě už v 5. stol. a od jeho konce a v následujícím 6. stol. ho slavil celý křesťanský Východ - Uspenie neboli Usnutí P. Marie. Od 8. stol. se na Západě vyvíjela vlastní liturgie s procesím a uctíváním obrazu P. Marie. Během pozdějších dob se Nanebevzetí stávalo nejčastějším titulem mariánských kostelů. Z velkých teologů byli výraznými představiteli této pravdy v 1. polovině 8. stol. sv. German a sv. Jan Damašský, který byl též předním pěvcem hymnů ke cti P. Marie.

A aby se tato víra a úcta stala součástí liturgie, šlo o to, aby se jí dostalo oficiálního potvrzení ze strany církve, dogma. První prosby o vyhlášení dogmatu se datují v r. 1849, ale až do r. 1942 leželo u papeže Pia XII. 2. 000 stran obsahujících naléhavé prosby teologů a biskupů. 1. 5. 1946 se papež obrátil na přední teology a biskupy, aby vyjádřili svůj postoj k vyhlášení dogmatu o Nanebevzetí P. Marie a takřka jednomyslnost hovořila pro jeho vyhlášení. Papež musel ale zvážit i návrhy křesťanského lidu, teologické bádání a dopad nové pravdy v celém křesťanství. Na základě všech

možných podkladů, mimo jiné i starých rationes, teologických důvodů pro víru v Nanebevzetí P. Marie už od středověku, a na základě mnohých modliteb získal papež potřebnou jistotu. Po vzývání Ducha sv. na základě nejvyšší autority, která mu náleží jako záruka neomylnosti v otázkách víry a mravů, na žádost kardinála Tisseranta vyhlásil dne 1.11.1950 Urbi et Orbi DOGMA O NANEBEVZETÍ P. MARIE. Další den byla zveřejněna apoštolská konstituce Munificentissimus Deus : „Neposkrvněná, vždy panenská P. Maria, po naplnění svého pozemského života byla s duší i tělem přijata do nebeské slávy“. Tímto byla potvrzena staletá víra křesťanů, velmi posílena mariánská úcta a zachráněna víra v době zuřícího ateismu a odboje proti Církvi.

Tuto nauku církve o nanebevzetí P. Marie uvádí II. vatikánský koncil v konstituci Lumen gentium a Pavel VI. ji zařazuje do Vyznání víry Božího lidu z 30.6.1968.

Tělo P. Marie bylo kdysi monstrancí Božího Syna a z její panenské krve se zrodilo tělo Bohočlověka. Pro tuto Boží milost a rovněž i milost Neposkrvněného Početí, nemohla tato Schránka Ducha sv. jako ostatní těla propadnout zkáze a rozpadu.

V Mariině oslavené tváři čteme i své budoucí oslavení, své vzkříšení. Připravujme se na něj už dnes upřímnou lítostí ze smrti hříchu do života milosti.

Panno Maria, Ženo oděná sluncem, chraň své děti a přiveď je do Boží i své slávy...

M. Val.

Pražští arcibiskupové

25. část

Karel hrabě z Lamberka (1563 – 18. září 1612 v Oseckém klášteře) byl 11. arcibiskup pražský a 26. velmistr Křižovníků s červenou hvězdou (obojí 1607-1612).

Karel z Lamberka pocházel ze štyrského rodu svobodných pánů z Lamberka. Poprvé je nám znám jako pasovský kapitulní děkan a později též jako salzburský kanovník. V říjnu 1606 jej Rudolf II. jmenoval pražským arcibiskupem. Papež volbu stvrdil 14. května 1607, avšak k vysvěcení došlo teprve 7. října. Téhož roku byl zvolen i velmistrem řádu křižovníků s červenou hvězdou.

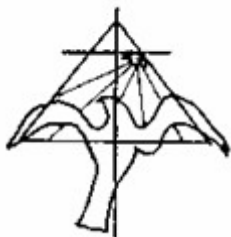
Karel z Lamberka se stejně jako jeho předchůdci snažil pokračovat v zavádění reformy Tridentského koncilu a oponoval ústupkům vůči protestantům, které zavedl Rudolf II. Nebyl příliš úspěšný: jednak možná pro nedostatek schopností (apoštolský nuncius dlící tou dobou v Praze, Antonio Caetani o něm napsal, že *"byl zbožný a velmi horlivý"*, avšak *"měl málo zkušeností v pastorační činnosti"*). Další překážkou pro něj byl jeho německý původ. Čeští nekatolíci stavové používali jeho původ proti němu a nakonec si odhlasovali, že tento úřad smí zastávat pouze Češi (Karel se i díky své těžké nemoci nikdy nenaučil ani slovo česky, a i latina mu dělala problémy). A konečně poslední překážkou byla velmi těžká epilepsie, kterou trpěl. Po většinu času se kvůli nemoci zdržoval v oseckém klášteře, dokonce se nezúčastnil ani slavnostní korunovace Matyáše českým králem (23. května 1611), kterou místo něj provedl kardinál Dietrichštejn (biskup olomoucký). Osecký klášter, který byl v té době v dočasné správě pražského arcibiskupství, se Lamberk snažil natrvalo připoutat k arcibiskupským majetkům. Osecká kronika uvádí, že za tím účelem dokonce nechal spálit některé archiválie kláštera se týkající. Popisy nejdůležitějších listin (shromážděné v tzv. Codexu Damascu) však zachránil klášterní písař. Lamberkův nástupce Jan Lohelius pak vrátil osecký klášter cisterciákům. Arcibiskup Karel z Lamberka umírá po dalším epileptickém záchvatu v Oseckém klášteře 18. září 1612.

Karla z Lamberka po celý jeho život velmi limitovala jeho vážná nemoc. Všechny své nedostatky se však na rozdíl od jiných snaží překonat velkou horlivostí a pílí. Bohužel v předvečer stavovského povstání by i méně limitovaný muž na jeho místě měl co dělat.

Zdroje: www.wikipedia.org, www.apha.cz

J. Vaš.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

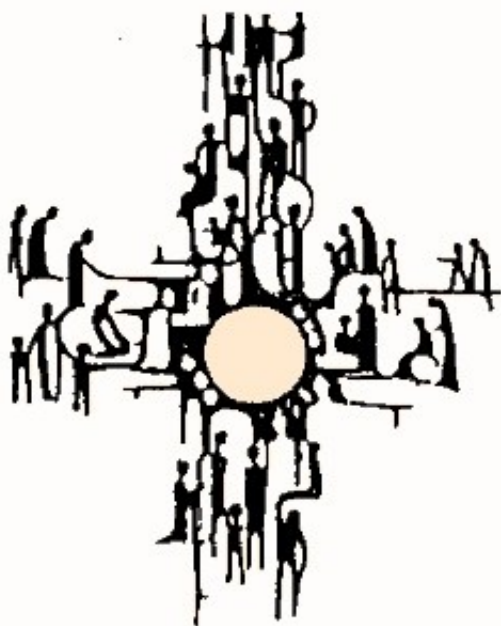

ZÁŘÍ

VÝZNAM LITURGIE

V některých minulých farních listech a v tématických promluvách na pokračování jsme věnovali pozornost liturgii, zvláště jejímu slavení ve mši sv., která je středem, vrcholem a pramenem celého našeho křesťanského života. „Na našem vztahu k liturgii závisí osud víry a Církve,” napsal prorocky kardinál Ratzinger.

Během podzimních měsíců se k tomuto stále aktuálnímu tématu vrátíme. Budeme se snažit prohloubit naše poznání k dokonalejšímu prožívání svatých tajemství. Necháme se v tomto úsilí vést těmi, kteří mají v církvi největší odpovědnost za liturgickou praxi. Je to hlas papežů a také kardinála Roberta Saraha, prefekta Kongregace pro bohoslužbu. Kompasem na této cestě poznání nám budou jistě i církevní dokumenty k tomuto tématu.

Všimněme si nejprve co znamená výraz liturgie ve výkladu Katechismu katolické církve (1068-1070). Ve svém původním významu označuje liturgie „veřejné dílo”, „službu lidu” nebo „službu ve prospěch lidu”. V křesťanské tradici to znamená, že Boží lid má účast na Božím „díle”. Kristus, náš Vykupitel a Velekněz, skrze liturgii pokračuje ve své církvi, s ní a skrze ni v díle našeho vykoupení.

Výraz „liturgie” je užíván v Novém zákoně nejen pro **slavení bohoslužeb, ale také pro hlásání evangelia a pro konání skutků lásky.** Ve všech

těchto případech jde o službu Bohu a lidem. Při slavení liturgie je církev služebnicí a obrazem svého Pána, jediného „Liturga” (Prostředníka), protože má účast na jeho kněžském, prorockém a královském poslání (bohoslužba, hlásání, služba lásky):

„Právem se tedy liturgie chápe jako vykonávání kněžství Ježíše Krista. V liturgii jsou znamení, která lze vnímat smysly. Tato znamení značí posvěcení člověka a způsobem každému z těchto znamení vlastním je uskutečňují. Liturgie je také veškerá veřejná bohoocta, kterou koná tajemné Tělo Ježíše Krista, a to hlava i údy. Proto každé slavení liturgie je činnost vynikajícím způsobem posvátná: je to dílo Krista, kněze a jeho těla, církve. Z hlediska účinnosti se jí žádná jiná činnost církve titulem a stupněm nevyrovná.” (dokument 2. vatikánského sněmu Sacrosanctum consilium 7)

Ve stručnosti tedy můžeme shrnout, že liturgie je **slavení Kristova tajemství, zvláště jeho velikonočního tajemství.** Je **vykonáváním kněžského úřadu Ježíše Krista, znameními naznačuje a uskutečňuje posvěcení lidí a je veřejnou bohooctou, kterou koná tajemné Kristovo**

tělo, a to hlava a údy. (Kompéndium KKC 218)

Mnozí představení církve pod vedením papežů v posledních letech naléhavě volají po obnově zvláště mešní liturgie. Byl vyhlášen a potom prožíván rok eucharistie. Papež sv. Jan Pavel II. vydal encykliku o eucharistii a jejím vztahu k církvi (*Ecclesia de eucharistia*, 2003), následovala instrukce kongregace pro bohoslužbu a svátosti *Redemptionis sacramentum* o tom, co se má zachovávat a čeho je třeba se vyvarovat ohledně eucharistie (2004), o eucharistii, zdroji a vrcholu života a poslání církve vyšla posynodální apoštolská exhortace *Sacramentum caritatis* papeže Benedikta XVI. (2007).

Současný kardinál Robert Sarah, prefekt Kongregace pro bohoslužbu, věnuje pečlivou pozornost důstojnému slavení liturgie a varuje před tím, co by je mohlo znetvořit. Zdůrazňuje zejména prvenství Boha v liturgickém slavení:

„Liturgie je bránou k našemu spojení s Bohem. Jestliže se slavení eucharistie změní v lidskou sebeoslavu, je škoda nesmírná, neboť Bůh mizí. Je třeba začít tím, že Boha vrátíme do středu liturgie. Je-li v jejím centru člověk, stává se Církev čistě lidskou společností, obyčejnou neziskovou organizací, jak řekl papež František. Je-li ve středu liturgie naopak Bůh, pak Církev znovu získá sílu a energii“.

(Monitor r. XIII, č. 15)

Jde o závažnou připomínku. Na mnoha místech se totiž liturgie zvrhává v uspokojování lidské touhy po příjemném zážitku. Liturgie se stává jakýmsi zábavným představením, což také podporují různé hudební produkce, které nemají s duchovní hudbou nic společného a jsou výrazem pokleslého vkusu. Mše sv. s účastí dětí má jistě svoje opodstatnění a lze ji slavit velmi důstojně, ale nemá se stát dětskou besídkou, která by odvedla pozornost od toho, co je v liturgii podstatné.

Kardinál Sarah doporučuje k poznání liturgie jako díla Božího, skutečné obrácení srdce. Odvolává se na zdůrazňování myšlenky druhého vatikánského koncilu, že v této oblasti není důležité to, co činíme my, ale to co činí Bůh. Žádné lidské dílo nikdy nemůže uskutečnit to, co je středem mše: **oběť kříže**. K tomu, aby se Bůh vrátil do středu liturgie, je rovněž nutné **ticho**: schopnost ztišit se, abychom naslouchali Bohu a jeho slovu. Na obrácení k Bohu má mít také účast **naše tělo**, podotýká kardinál. Za nejlepší prostředek považuje slavení bohoslužby tak, že jsme všichni – kněží i věřící – **obrácení stejným směrem: k Pánu, který přichází**. Nejde o celebraci zády nebo čelem k věřícím, jak se to někdy chápe. V tom to není. Jde o to společně se obracet k apsidě, která symbolizuje východ a již vévodí kříž vzkříšeného Pána.

Při tomto způsobu celebrace zažijeme i tělesně primát Boží a prvořadost klanění. Pochopíme, že liturgie je především naší účastí na dokonalé oběti kříže. (Monitor r. XIII, č. 15).

V prezentaci myšlenek kardinála Saraha budeme pokračovat v dalším čísle našeho farního listu. Poslouží nám to jako příprava na prohloubený způsob slavení, ke kterému vyzývá od následujícího adventu 2016.

P.L.

Liturgický kalendář ZÁŘÍ 2016

2. pátek	První pátek v měsíci
3. sobota	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
4. NEDĚLE	23. neděle v mezidobí – první neděle v měsíci
7. středa	Sv. Melichara Grodeckého, kněze a mučedníka
8. čtvrtek	Svátek Narození Panny Marie
9. pátek	Sv. Petra Klavera, kněze
10. sobota	Bl. Karla Spinoly, kněze a mučedníka
11. NEDĚLE	24. neděle v mezidobí
12. pondělí	Jména Panny Marie
13. úterý	Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve
14. středa	Svátek Povýšení svatého Kříže
15. čtvrtek	Památka Panny Marie Bolestné

16. pátek	Památka sv. Ludmily, mučednice
17. sobota	Sv. Kornélia, papeže, a Cypriána, biskupa, mučedníků Sv. Roberta Bellarmina, biskupa a učitele církve
18. NEDĚLE	25. neděle v mezidobí
19. pondělí	Sv. Januária, biskupa a mučedníka
20. úterý	Památka sv. Ondřeje Kim Tae-gona, kněze. Pavla Chong Ha-sanga a druhů, mučedníků
21. středa	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
24. sobota	Památka sv. Pia z Pietrelciny, kněze
25. NEDĚLE	26. neděle v mezidobí
26. pondělí	Sv. Kosmy a Damiána, mučedníků
27. úterý	Památka sv. Vincence z Paula, kněze
28. středa	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, hlavního patrona českého národa
29. čtvrtek	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
30. pátek	Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

Oznámení

Bohoslužby Na Klamovce

*V kostele Nanebevzetí Panny Marie budou bohoslužby pokračovat **každé pondělí v 7,30.***

Poutní mše sv.

*Poutní mše sv. na slavnost sv. Václava bude mimořádně slavena **v zimní kapli sv. Václava** v kostele sv. Jana Nepomuckého **v 17.30 hod.** Z těchto důvodů nebude slavena mše sv. v kostele Nejsvětější Trojice.*

Katecheze dětí

*bude pokračovat se stejným rozvrhem hodin jako v minulém školním roce. **Od 15.00 hod. skupina mladších a od 16.00 skupina starších dětí.** Účast dětí podle věkových kategorií bude ještě upřesněna na základě porady rodičů s P. Lohelem.*

***První hodiny budou ve čtvrtek 6. října** ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého.*

Setkání farní rady (výboru PKK)

*se uskuteční **v pátek 9. září.***

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ZÁŘÍ

1. Aby **každý člověk** přispíval k obecnému dobru a povznesení společnosti, v níž lidská osoba bude středem pozornosti.
2. Aby si **křesťané, kteří přijímají svátosti** a rozjímají o Písmu svatém, stále více uvědomovali své poslání šířit evangelium.
3. Ať Duch Svatý pomáhá všem **rodičům, vychovatelům, učitelům, kněžím a katechetům** v jejich evangelizačním poslání a povolání.

Blahoslavený Karel Spinola, kněz a mučedník – památka 10. září

Myslím, že tento jezuitský kněz a mučedník není u nás příliš známý a není také zřejmé, proč je jeho památka zařazena do českého liturgického kalendáře. Pokusím se to v následujících řádcích přiblížit.

Blahoslavený Karel Spinola byl synem italského šlechtice, který působil v Praze na dvoře císaře Rudolfa II. a české šlechtičny (její jméno prameny neuvádějí). Místem jeho narození v r. 1564 je s velkou pravděpodobností Praha. Mládí strávil u svého strýce Filipa, biskupa v jihoitalské Nole (nedaleko Neapole), kde absolvoval klasická studia. Když mu bylo 20 let, zapůsobil na něj silně mučednictví jezuitů Acquavivy v Indii a vstoupil proto v r. 1584 do jezuitského řádu. Noviciát absolvoval v Neapoli a v Lecce (na jihu Itálie). Teologická studia dokončil v Miláně a tam byl r. 1594 vysvěcen na kněze.

Dva roky potom, r. 1596, přes odpor rodiny, dostal souhlas k odjezdu na misie do Japonska, kam odjel 10. dubna. Ale cesta se stala velkým dobrodružstvím. Bouře loď zahнала až k brazilskému pobřeží, byl zajat Angličany a odvezen do Anglie. Po osvobození odcestoval do Lisabonu, odkud společně s Angelem de Angelis odjel do Japonska a r. 1602 přistál v Nagasaki. Cestou prodělal těžkou nemoc.

Po dobu 11 let, když se naučil místní jazyk, prováděl intenzivní apoštolát v oblastech Aria a Meaco, založil školu pro katechety a obrátil ke křesťanství a pokřtil asi pět tisíc Japonců. Stal se prokurátorem jezuitské provincie a pak v r. 1611 zástupcem Otce provinciála. V r. 1614 propuklo pronásledování křesťanů, Karel pak musel žít v ilegalitě pod cizím jménem, po nocích učil, zpovídal a sloužil mše sv. V r. 1618 byl, spolu s dalšími, zatčen a uvězněn. Dlouhé čtyři roky strávil spolu s ostatními v nelidských podmínkách ve vězení.

Počátkem září r. 1622 byl spolu s dalšími 23 společníky odveden do Nagasaki. Tam již byli další uvězněni křesťané. Dne 10. září jich bylo 22 (mezi nimi Karel Spinola) upáleno a další sťati. Bylo to na stejném místě, kde 25 let předtím zemřeli první japoňští mučedníci spolu s Pavlem Miki.

Papež Pius IX. dne 7.7.1867 je prohlásil, spolu s dalšími 204 mučedníky, za blahoslavené.

Stojí za zmínku, že v Japonsku působil od r. 1961 český jezuita prof. Ludvík Armbruster, S.J. Přednášel na univerzitě Sophia v Tokiu, byl regentem kněžského semináře atd. Napsal řadu odborných studií v japonštině. O jeho životě v Japonsku vyšla kniha rozhovorů „Tokijské květy“.

O Karlu Spinolovi a jezuitské misii v Japonsku píše Jaroslav Durych v románu *Služebníci neužiteční* (1940).

Podle pramenů z Internetu (Santiebeaty, www.sjweb.info, www.jesuit.cz a j.)

MP

Zprávy z farnosti

Vážení farníci a farnice,

Jistě jste si všimli, že došlo k rekonstrukci schodů u bočního vstupu do kostela sv. Jana. Důvod rekonstrukce byl prostý. Některé kameny se uvolnily a některé spoje mezi kameny se propadly. Bylo tedy potřeba schody nechat opravit. Kameny se uschovaly a byl udělán nový podklad. Poté byly kameny znova usazeny. Při rekonstrukci se ukázalo, že chybí jeden menší kámen, který se musel nechat uříznout a vyleštit z většího kamene. Jen tyto úkony vyšly na cca 4.000,- Kč. Celkové náklady jsou cca 43.000,- Kč. Doufám, že schody budou sloužit dalších 70 let. V průběhu září dojde ještě k vymalování vchodu barvou, která je k tomu určená (stejná jako na západní straně). Důvod čekání je to, že nová omítka musí 30 dní „uzrát“. A pak je teprve možné nanášet barvu. Tento technologický postup je třeba dodržet, aby barva správně zaschla. Jedná se o jednu z nejkvalitnějších barev na trhu.

VÍT BOBYSUD

NAROZENÍ

Do redakce FL jsme dostali tuto krásnou zprávu, kterou s radostí předáváme všem našim čtenářům!

Jmenuju se Hedvika, dnes (6.8.2016) ve 4:14 jsem se narodila v Motole mamince Terezce a tatínkovi Petrovi.

Měřím 49 cm a vážím 3,03 kg. Maminka i já jsme po porodu v pořádku.

Děkuju všem, kteří jste na nás vzpomínali v modlitbách.

Rodičům **Terezce a Petrovi Grombířovým** blahopřejeme, **novorozené Hedvice** přejeme a vyprošujeme ochranu její patronky a s celou její širokou rodinou se upřímně radujeme z jejího příchodu na svět.

KŘTINY

Při nedělní mši sv. 7. 8. 2016 v kostele sv. Jana Nepomuckého přijala svátost křtu

Amálie Nagyová, nar. 9.2.2016.

Spolu s jejími rodiči Gabrielou a Vojtěchem se radujeme z jejího přijetí do společenství církve v naší farnosti a celé rodině přejeme hojnost Božího požehnání pod ochranou patrona rodin sv. Josefa a Matky Boží Marie.

Pout' na Klamovce

V den svátku P. Marie Nanebevzaté 15. září se jako každoročně konala v kapli na Klamovce pout'. Nejen oltář s obrazem Nanebevzaté, ale celá kaple tonula v záplavě květin, voněla čistotou, zářila světlem svící a bělostí oltářních antependií a co hlavní - ve svých zdech přijala tolik poutníků, že zaplnili (zejména ti mladí) i její kruchtu. Po úvodní modlitbě slavného růžence celebroidl P. Lohel mši sv. s lidovým zpěvem mariánské písně (zpěv jako vždy zkušeně vedl), ministroval a liturgické texty četl Petr Zborník (také zkušeně). Atmosféra v kapli byla soustředěná, všichni účastníci svátek hluboce prožívali. Byli k tomu vedeni i evangelní promluvou P. Lohela. Po prožitku duchovním přišel pak i čas poutní radosti s pohoštěním na prostranství před kaplí. Jaké my to máme farnice, šikovné a obětavé hostitelky, jaké my to máme družné a radostné společenství!

Bůh odplat' všem, kdo jakýmkoliv způsobem přispěli ke zdaru pouti i všem, kteří na oslavu připutovali a prosíme naši Nanebevzatou, aby nás v příštím roce ochraňovala a pod vedením našeho duchovního otce P. Lohela ve své kapli zase přivítala.

Ti, kdo nám chtějí zvěstovat Boha smrti

Dominik Duka

Po několika teroristických útocích především ve Francii a Německu jsme zažili i útok na kněze, který sloužil mši svatou. Tato skutečnost jako by byla mementem všem, kdo se snažili předchozí dění bagatelizovat, přisuzovat jen duševně nemocným lidem či lidem frustrovaným. Pro nás, katolíky, má tato hrozná vražda ještě další rozměr, je totiž svatokrádeží. Neozývám se tedy proto, že bych podříznutí staříckého kněze otce Jacquese Hamela považoval za větší hrůzu vzhledem k jeho kněžství, ale že jeho vraždou vrcholí série útoků, a mlčet či lhát si o skutečných příčinách tohoto stavu rovnalo by se už podílení se na sebevraždě této civilizace.

Znám dokumenty 2. vatikánského koncilu, vím, k čemu vyzývá konstituce *Nostra aetate*. Znám loňské výroky papežské rady. Jsem zastáncem dialogu mezi náboženstvími a souhlasím

s papežem Františkem, že nelze dělat rovnítko mezi islámem a terorem. Připomínám ale také slova papeže Františka v rozhovoru pro francouzský La Croix (podle Vatikánského rozhlasu): „Není možné otevírat brány iracionálním způsobem,“ uznává papež František, když přijde řeč na uprchlíky. Poukazuje však na to, že je nutné klást si na prvním místě otázku „proč“ dochází k migraci, kde je příčina útěku milionů lidí. Papež pranýřuje světový ekonomický systém založený na idolatrii bůžka peněz a vybízí Evropany, aby se

snažili vyvarovat uzavírání přistěhovalců do ghet. „Soužití křesťanů a muslimů je možné,“ dodává František. Nemyslím si, že primární je tu dnes strach z islámu jako takového, nýbrž z Islámského státu a jeho dobytčiny války, která je částečně vyvozena z islámu. „Je pravda – pokračuje František – že idea dobývání náleží k duchu islámu, ale stejně tak by se dal interpretovat závěr Matoušova evangelia, když Ježíš vysílá své učedníky do všech národů,“ dodává papež. Vybízí rovněž k zamyšlení nad tím, jak byl západní model demokracie vyvážen do zemí jako Irák nebo Libye.

Uvědomme si, že se při výročí papeže nejedná o ucelený text, v němž by pojednával o islámu, ale většinou o jeho vyjádření ad hoc k aktuálním událostem. Hovoří-li tedy o tom, že „dobývání náleží k duchu islámu“, je třeba porovnat právě závěr Matoušova evangelia, kde Ježíš hovoří k apoštolům: „Jděte tedy, učíte ze všech národů učedníky a křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat, co jsem vám předsal.“ (Mt 8,19–20). Ježíš nepředpsal učedníkům dobývání světa, ale hlásání radostné zvěsti o spáse, kterou Boží syn přináší, a o poselství přikázání lásky k Bohu a bližním.

Znám však i velmi dobře osobně kardinála Ving-Troise i jeho názory. Islám v sobě skutečně skrývá násilné tendence a je třeba povzbuzovat ty, kdo stojí na opačné straně i jako věřící mohamedáni. Někdy dost dobře nerozumíme způsobu uvažování těchto lidí, kteří svůj život strávili uprostřed věřící společnosti, a sami svou víru do důsledků neaplikují.

Když jsem poslouchal arcibiskupa D. Lebruna a jeho homilii na pohřbu otce J. Hamela, nemohl jsem nesouhlasit s výzvou k lásce k nepřítelům, tak jak ji formuloval Ježíš. Ne, nejsme

pomstychtiví, nechceme zlo odplácet zlem, násilí násilím. Láska však musí být provázena i prosbou o dary Ducha svatého, zvláště dar rozumu a rady.

V tomto světle upozornil kardinál A. Vingt-Trois, pařížský arcibiskup, při vzpomínce na zavražděného o. Hamela 27. 7. t. r., že „ti, kdo se halí do hávu náboženství, aby maskovali své smrtící plány, ti, kdo nám chtějí zvěstovat Boha smrti, Molocha, který se raduje ze smrti člověka a slibuje ráj těm, kteří vraždí, zatímco jej vzývají, ti nemohou očekávat, že se lidstvo podvolí jejich bludu“. Kardinál také řekl, že k tomu, abychom přemohli zoufalé poselství islámu, musí katolická víra působit evangeliem. Kardinál se také kriticky vyslovil k nedostatku odvahy ve francouzské společnosti, pokud jde o vypořádání se s hrozbou islámského státu.

Kladu si ovšem otázku, jak chceme vést dialog s islámem či nevěřícími, když nedovedeme často vést dialog ani mezi sebou uvnitř církve. Namísto dialogu, poctivého hledání pravdy nálepkujeme protivníky jako blázny, vylučujeme je ze společenství slušných lidí a útočíme na jejich čest prostřednictvím pomluv. Chceme-li vyvrátit něčí názor, zničme jeho nositele podobně, jak se to dělalo v nacistickém a komunistickém režimu. Ne, dnes sice už nepadají hlavy na popravišti ani nepadají mnohaleté soudní tresty, ale účinek je podobný: zničené životy našich bližních. Vzpomeňme jen na veřejně známá obvinění, která se za čas ukáží jako nepravdivá či neprůkazná, a na to, že přes osvobození a omluvy ti, kdo byli obviněni, ztratili část života.

Chci právě v této chvíli vyzvat všechny lidi dobré vůle, aby se spíše modlili za oběti teroru a méně hledali omluvy a výmluvy pro teroristy. Rád bych, abychom neskandalizovali ty, kdo v dobré víře hovoří o obavách z budoucího vývoje či o příčinách toho, co Evropu potkává. Mohlo by se snadno stát, že zatímco se budeme přetahovat na svém dvorku, za jeho ohradou se budou dít věci tak závažné, že na ně nakonec ani nestačíme zareagovat. Máme totiž za povinnost chránit své bratry a sestry, své země i svou víru.

Svátek Povýšení sv. Kříže

Svátek Povýšení sv. Kříže slavíme dne 14. září. Jeho název odpovídá skutečnosti, že kříž - nástroj smrti - byl Kristovou obětí povýšen na nástroj spásy a symbol zla na symbol života.

Počátky slavení tohoto svátku můžeme vystopovat už v ranním úsvitu křesťanství. Přenesme se tedy do dávných dob a do Jeruzaléma, kde 13. 9. r. 335 byla posvěcena Konstantinova bazilika Božího Hrobu na Kalvárii a hned následující den 14. 9. byly vystaveny k veřejné adoraci relikvie kříže, nalezené sv. Helenou při její pouti v r. 325. Výročí dne posvěcení baziliky a uctívání relikvií sv. Kříže se pak opakovalo každoročně. Byl to tedy původně místní svátek jeruzalémský, ke kterému se scházelo velké množství poutníků. Brzy jej převzala i jiná místa křesťanského Východu, především ta, která měla relikvie sv. Kříže - Cařihrad a Apanea. Při vpádu Chosroese II. padl r. 614 Jeruzalém. Posvátná místa byla popleněna a relikvie sv. Kříže byly odvezeny do Persie. Císař Heraklius je v r. 628 přivezl do Jeruzaléma a zde 3. 5. předal patriarchovi Zachariášovi. K tomuto datu se na Západě ustanovil svátek Nalezení sv. Kříže a zářijový svátek Povýšení sv. Kříže tu zdomácněl až ve století následujícím.

Svátek Nalezení sv. Kříže byl reformou kalendáře za sv. Jana XXIII. zrušen a zůstal jen druhý svátek - Povýšení sv. Kříže ke dni 14. září.

Vraťme se k pojmu Povýšení sv. Kříže... Kristus svou obětí a smrtí na kříži zvítězil nad zlem a přemohl tak propast způsobenou hříchem. Sv. Efrem uvedl, že "Ježíš postavil svůj kříž jako most nad smrtí, aby po něm přecházely duše z krajiny smrti do krajiny života". Víra, lítost nad proviněním a modlitba jsou 3 prvky, které s pohledem na kříž proměňují lidské srdce a zachraňují duši. Nejhlubším tajemstvím kříže je BOŽÍ LÁSKA – jen v ní můžeme porozumět a dosáhnout ospravedlnění. Opravdové slavení svátku Povýšení sv. Kříže se uskutečňuje jeho povýšením v našem srdci. Jde tu o přijetí Ježíše Krista a Jeho učení. Toto přijetí znamená i cestu následování s křížem neseným z lásky - dle slov Krista: "Kdo chce jít za mnou, vezmi svůj kříž a následuj mě" (Mt 16, 24) - a do Božího království jiná cesta nevede...

Svátek Povýšení sv. Kříže je velmi okázale slaven v italské Lucce, kde se sejdou farnosti z širokého okolí a nesou své kříže v mohutném průvodu městem za zpěvů a modliteb. Slavnost pak vrcholí slavnostní liturgií v katedrále sv. Martina, kde je uchovávána tzv. "Svatá tvář" – krucifix z 8. stol.

V naší zemi máme několik kostelů zasvěcených Povýšení sv. Kříže, např. ve Františkových Lázních, v Poděbradech, v Písku či v Česticích v Pošumaví.

Pane Ježíši děkujeme Ti za Tvé vítězství nad zlem, hříchem a smrtí svou obětí na kříži. Ved' a posiluj i nás, abychom Tvůj kříž uctívali, milovali a s Tebou nesli i své každodenní kříže Amen

Pramen: J.Chlumský:Životopisy svatých,

M.Val.

Getsemany-farnost P.Marie před Týnem Praha, internet

Všem školákům a studentům na různém stupni výchovného a vzdělávacího procesu přejeme radostný a zdravý vstup do nového školního roku a s pomocí Boží i jeho šťastné a úspěšné dokončení.

Všem učitelům, vychovatelům a vedoucím zájmových kroužků přejeme hodně trpělivosti, síly, pevných nervů a dary Ducha svatého při výchově dětí, žáků a studentů. A s pomocí Boží zdárné přežití do dalšího školního roku.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD.,O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

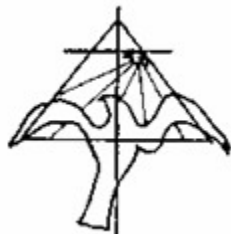
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně

ŘÍJEN

AKTIVNÍ SLAVENÍ EUCHARISTIE

V minulém farním listě jsme věnovali pozornost významu liturgie. V tomto textu se zaměříme na aktivní a vědomou účast věřících laiků na slavení eucharistie.

Především nelze tuto aktivní účast chápat povrchně, domnívat se, že spočívá především ve výkonu určitých služeb jako je čtení mešních perikop, zpěv žalmu v podání zpěváka od ambonu, v hudební produkci, ministrování, přinášení obětních darů a jiných úkonů svěřených určitým osobám.

Aktivní účast při slavení eucharistie předpokládá jako nezbytný základ – křesťanskou víru –, která svým obsahem souzní s vírou jedné, svaté, katolické a apoštolské církve. Nelze proto libovolně, třeba z určitých společenských nebo politických či ekumenických důvodů, zvát k účasti na tomto posvátném slavení kohokoliv, kdo tuto víru s námi nesdílí. To neznamená, že bychom chtěli vyhánět z kostela nějakého náhodného účastníka nebo toho, kdo se octne na mši sv. jako známý nebo příbuzný při určitých obřadech jako je svátost křtu nebo svátost manželství.

Dalším základním předpokladem k aktivnímu slavení eucharistie je kromě víry také **svátost křtu** a z ní plynoucí **všeobecné kněžství věřících** v účasti na Kristově kněžství. K tomuto spojení podává vysvětlení Instrukce Redemptionis sacramentum II. kap., čl. 36:

„Slavení mše svaté jako úkon Krista a církve představuje střed celého křesťanského života jak

pro církve všeobecnou tak místní i pro jednotlivé věřící, kterých „se však týká různým způsobem podle různého stupně svěcení, úkolů a činné účasti. „Křesťanský lid tak jako ‘vyvolený rod, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví ukazuje svoji sounáležitost a hierarchické uspořádání’. **„Všeobecné kněžství věřících** a kněžství služebné čili hierarchické se sice od sebe liší podstatně, a ne pouze stupněm, přesto však jsou ve vzájemném vztahu, neboť jedno i druhé – každé svým vlastním způsobem – **má účast na jediném kněžství Kristově.**”

Všichni věřící, osvobození od svých hříchů a přijati do církve skrze křest, trvalým znamením jim vtisknutým, jsou uschopněni k bohoslužbě křesťanského náboženství, aby se v síle svého královského kněžství a ve vytrvalosti v modlitbě a chvále Boha projeví jako **oběť živá, svatá a Bohu milá a přezkoušená ve všem svém konání**, aby všude svědčili o Kristu a tomu, kdo se jich zeptá, podali vysvětlení své naděje ve věčný život. Proto i účast věřících laiků na slavení eucharistie a dalších obřadech církve nemůže být snížena na pouhou přítomnost, navíc ještě pasivní, ale je třeba ji chápat jako **úkon víry a křestní důstojnosti**.

Trvale platné učení církve o podstatě eucharistie, která nemá pouze charakter hostiny, ale také a zejména oběti, ať je správně považováno za základní kritéria pro plnou účast věřících na tak veliké svátosti. Toto tajemství „bývá zbaveno své obětní hodnoty a bývá prožíváno tak, jako by nemělo jiný smysl a hodnotu než společné bratrské setkání.“ (Jan Pavel II. Encyklika o eucharistii a jejím vztahu k církvi č. 10. Praha : Karmelitánské nakladatelství, 2003.)

Při slavení eucharistie je třeba zachovat pevný **řád** stanovený církevními předpisy. Zároveň je umožněna pestrá **rozmanitost** v rámci tohoto pevného řádu, jak uvádí RS v čl.39:

„Nedávná reforma liturgických knih umožnila pro podpoření a ozřejnění aktivní účasti podle záměru koncilu recitování aklamací a odpovědi, zpěv žalmů, antifon a písní a také úkony, gesta a postoje těla, postarala se, aby v danou chvíli bylo dodržováno posvátné mlčení, a v rubrikách myslela i na části, které patří věřícím. Je dán široký prostor i pro náležitou svobodu přizpůsobení založenou na principu, aby každá bohoslužba odpovídala potřebám, schopnostem, a duchovní připravenosti a povaze zúčastněných, a to podle možností určených liturgickými normami. Ve výběru písní, melodií, modliteb a biblických čtení, v přednesu kázání, v sestavení přímluv, v přednesení výzev a ve výzdobě kostela podle liturgické doby existuje široká možnost vnést do každé bohoslužby jistou rozmanitost, která by napomohla lepšímu pochopení bohatství liturgické tradice s ohledem na pastorační požadavky a dodala bohoslužbě zvláštní rozměr, a tak umožnila vnitřní účast. Je však nutno připomenout, že působivost liturgických úkonů se nenachází v neustálém pozměňování obřadů, ale v Božím slově a v hlubším slavení tajemství.

Ačkoli slavení liturgie bezesporu nechybí známka aktivní účasti všech věřících, neznamena to, že by všichni museli kromě předpokládaných úkonů a postojů těla aktivně něco konat a že by každý musel nutně zastávat nějaký konkrétní liturgický úkol. Katechetická výuka ať se spíše postará o to, aby pečlivě napravila povrchní znalosti a způsoby rozšířené v posledních letech na některých místech a aby ve věřících neustále probouzela obnovený smysl velkého **obdivu před hloubkou tajemství víry**, kterým je eucharistie, při jejímž slavení církev neustále přechází „od toho, co zastaralo, k tomu, co je nové. Ve slavení eucharistie, tak jako v celém křesťanském životě, který z ní čerpá sílu a k ní tíhne, se totiž církev, jako svatý apoštol Tomáš, v úctě klaní před ukřižovaným Pánem, zemřelým, pohřbeným a vzkříšeným v plnosti své božské záře, a neustále volá ‘Pán můj a Bůh můj!’ “ (RS čl. 40)

Slavení eucharistie jako pramene, vrcholu a středu celého křesťanského života nelze chápat izolovaně bez potřebného **liturgického kontextu** stejně jako bez vztahu k celému lidskému životu. K tomu RS v čl. 41 poznamenává:

K probuzení, podpoření a nasycení vnitřního smyslu pro účast na liturgii se jako zvláště užitečné jeví širší vytrvalé slavení **liturgie hodin, využívání svátostí a křesťanská lidová zbožnost**. Taková zbožnost, „která ačkoliv se přímo právně netýká posvátné liturgie, je vpravdě obdařena obzvláštní důležitostí a důstojností,“ a zvláště pokud je podporována a schválena samotným učitelským úřadem církve, je určitým způsobem spojena s liturgickým kontextem, což platí především pro **modlitbu růžence**. Neboť tyto úkony zbožnosti vedou navíc křesťanský lid k účasti na svátostech, a zvláštním způsobem na eucharistii, „jak k rozjímání o tajemstvích našeho vykoupení, tak k následování zářných příkladů svatých. Tím již přispívají spasitelnými plody k naší účasti na liturgické bohohodnosti.“

P.L.

Liturgický kalendář

ŘÍJEN 2016

1. sobota	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve
2. NEDĚLE	27. neděle v mezidobí
4. úterý	Památka sv. Františka z Assisi
6. čtvrtek	Sv. Bruna, kněze
7. pátek	Památka Panny Marie Růžencové – první pátek v měsíci
9. NEDĚLE	28. neděle v mezidobí
11. úterý	Sv. Jana XXIII., papeže
12. středa	Sv. Radima, biskupa
14. pátek	Sv. Kalista I., papeže a mučedníka Sv. Markéty Marie Alacoque, panny
15. sobota	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
16. NEDĚLE	29. neděle v mezidobí
17. pondělí	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
18. úterý	Svátek sv. Lukáše, evangelisty
19. středa	Sv. Jana de Brébeuf a Izáka Joguese, kněží, a druhů, mučedníků Sv. Pavla od Kříže, kněze
21. pátek	Bl. Karla Rakouského
22. sobota	Sv. Jana Pavla II., papeže
23. NEDĚLE	30. neděle v mezidobí
24. pondělí	Sv. Antonína Marie Klareta, biskupa
28. pátek	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
30. NEDĚLE	31. neděle v mezidobí VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze s dokončením výkladu evangelia sv. Jana budou **v sobotu 1. a 15. října** ve farním sále u kostela sv. Jana Nep. po večerních bohoslužbách.

Katecheze dětí

První katecheze dětí budou **ve čtvrtek 6. října**. Od 15. hod. mladší a od 16. starší děti.

Koncert

Skupina **DISTANCE** srdečně zve na koncert **v úterý 18.10. v 19,30** do farního klubu františkánů na Jungmannově nám.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ŘÍJEN

1. Aby **novináři při výkonu svého povolání** byli vždy obdařeni úctou k pravdě a vytříbeným smyslem pro etiku.
 2. Aby **Světový den modliteb za misie** obnovil ve všech křesťanských společenstvích radost a odpovědnost za zvěstování evangelia.
 3. Ať se **naš národ** vrátí ke svým křesťanským kořenům a naši biskupové ať mají odvahu jasně se svým slovem vyjadřovat k problémům ve společnosti.
-

Svatý Jan XXIII., papež – památka 11. října

V neděli dne 27. dubna 2014 prohlásil papež František v přítomnosti obrovského množství lidí za svaté papeže Jana XXIII. a Jana Pavla II. Oba světci jsou z nedávné doby a máme je ještě v paměti. K osobě sv. Jana XXIII. řekl přitom papež František: „Nezapomínejme, že právě svatí posouvají církev vpřed a umožňují její růst. Svoláním koncilu svatý Jan XXIII. prokázal vnímavou *poddajnost Duchu svatému*, nechal se vést a byl pro církev pastýřem, vedeným vůdcem, vedeným Duchem svatým. To byla jeho obrovská služba církvi a proto o něm rád přemýšlím jako o *papeži, který byl poddaný Duchu svatému*.“

Připomeňme si nejdůležitější momenty života sv. Jana XXIII.

Angelo Giuseppe Roncalli se narodil v malé vesnici Sotto il Monte poblíž Bergama v severní Itálii jako dítě chudých nájemců půdy dne 25. listopadu 1881. Byl velmi nadaný, ukončil brzy školu a v semináři byl pak nejmladším. V 19 letech skončil výuku, ale neměl předepsaný věk 24 let na vysvěcení na kněze. Byl proto poslán do Říma na Gregoriánskou univerzitu. Po vysvěcení na kněze r. 1904 zůstal 15 let v Bergamu jako sekretář biskupa a učil přitom v semináři. V první světové válce byl vojenským kaplanem. Od r. 1921 působil v Římě v papežské kongregaci pro šíření víry v Itálii. V r. 1925 byl vysvěcen na biskupa a vyslán jako apoštolský vizitátor do Bulharska a později do Turecka. Tím začala jeho diplomatická kariéra. Od r. 1945 byl papežským nunciem v Paříži. V r. 1953 byl jmenován kardinálem a ustanoven benátským patriarchou (to je tradiční název pro benátského arcibiskupa).

Dne 28. října 1958 byl v konkláve při jedenácté volbě ve věku 77 let zvolen papežem. Přijal od r. 1415 neužívané jméno Jan s pořadovým číslem XXIII. Tak bylo vyjádřeno, že Jan XXIII. sesazený kostnickým koncilem nebyl právoplatným papežem.

V r. 1959, rok po svém zvolení, vyhlásil záměr svolat koncil. Papež Jan XXIII. pak Druhý vatikánský koncil zahájil 11. října 1962 a řídil jeho první zasedání, které trvalo do 8. prosince téhož roku.

Stojí za zmínku, že týden před zahájením koncilu opustil jako první papež od r. 1870 Vatikán a vykonal pouť k hrobu sv. Františka do Assisi.

Druhého zasedání koncilu se již nedočkal. V r. 1963 onemocněl a zemřel večer 3. června 1963.

Vydal sedm encyklik (známé jsou *Mater et Magistra* a *Pacem in terris*). Založil Sekretariát pro jednotu křesťanů. Jmenoval první mimoevropské kardinály – v Africe, Japonsku a na Filipínách. Pravidelně vykonával návštěvy své římské diecéze, často nemocnice a věznice. Byl známý svým smyslem pro humor a v Itálii byl velmi oblíben a nazýván Papa Buono – Dobrý papež.

Byl velkým ctitelem modlitby svatého Růžence. Ranní a večerní modlitby, které sestavil, máme v českém kancionálu.

Papež Jan XXIII. byl prohlášen za blahoslaveného papežem [Janem Pavlem II.](#) 3. září 2000 na Náměstí sv. Petra.

Papež František stanovil za den jeho uctívání nezávaznou památkou 11. říjen (výroční den zahájení koncilu).

Podle pramenů z Internetu (*Radio Vaticana, Santiebeati, cirkev.cz, kapky.eu, aj.*)

MP

Zprávy ze života cíkve

Světice Roku milosrdenství - Matka Tereza z Kalkaty

V neděli 4. září 2016 prohlásil papež František při slavnostní bohoslužbě na svatopetrském náměstí v Římě „misionářku lásky“ Matku Terezu z Kalkaty za svatou. Mši sv. spolu s ním slavilo na 70 kardinálů, 400 biskupů a více než 1 700 kněží. Slavnosti se zúčastnilo dvacet státních delegací včetně delegace indické. Na předních místech usedlo i 1 500 bezdomovců, které Misionářky lásky dovezly do Říma z různých italských měst. Misionářky lásky přivezly do Říma i kříž s ostatky Matky Terezy. V pondělí 5. září pak církev poprvé slavila svátek sv. Terezie z Kalkaty. Na svatopetrském náměstí, opět přeplněném poutníky, sloužil k její poctě první mši sv. státní sekretář Pietro Parolin.

V pondělí 5. září požehnal P. Ladislav Nosek, SJ, v jezuitském kostele Panny Marie Nanebevzaté nástěnnou pamětní desku připomínající návštěvu Matky Terezy v tomto brněnském kostele v r. 1984. Je příznačné, že Matka Tereza, která celý život prokazovala skutky milosrdenství chudým a poníženým, byla svatořečena v Roce milosrdenství!

Krátká biografie: *Matka Tereza se narodila 27.8.1910 ve Skopje v albánské oblasti Kosova do poměrně bohaté a šťastné katolické rodiny a dostala křestní jméno Agnes. V r. 1928 studovala v Irsku, kde vstoupila do řehole Naší Paní Loretánské. Po dvou měsících odejela do Indie. Noviciát prožila v Darjeelingu. Přijala jméno Tereza z úcty ke sv. Terezii od Dítěte Ježíše. V r. 1931 složila časné sliby a odjela studovat do Kalkaty. V r. 1934 složila věčné sliby a stala se ředitelkou bengálské části High school (střední škola) v Kalkatě. V r. 1946 při cestě vlakem na exercicie do Darjeelingu ji hluboce zasáhla bída chudých spolucestujících a učinila životní rozhodnutí. S pomocí kalkatského arcibiskupa dostala od papeže svolení opustit kongregaci. Absolvovala ošetrovatelský kurz a 25.12.1948 na svátek Narození Páně začala plnit své poslání ve službě chudým, opuštěným a nemocným. V r. 1950 měla již 10 spolusester. Napsala pravidla nové kongregace sester Matky Terezy, kterou Vatikán po dlouhém zkoumání schválil pod jménem Misionářky lásky. Dílo Matky Terezy se rozšířilo po celém světě, ve všech kontinentech byly zakládány a dodnes pracují kongregační domy Misionářek lásky, sester Matky Terezy. Její osoba a její práce byla oceněna mnoha světovými cenami včetně Nobelovy Ceny Míru (1979). Procestovala celý svět a setkala se s představiteli prakticky všech světových vlád. Zůstala ale vždy skromnou a pokornou služebnicí svého Pána, která poznala i temná životní zákoutí, ale nikdy neztratila víru v Něj. Zemřela v pověsti svatosti 5. 10. 1997 v Kalkatě. Jejího pohřbu se zúčastnili nejen zástupci řady světových vlád, ale i množství lidí ze všech společenských vrstev i těch nejubožejších, kterým odevzdala celý svůj život.*

Socha sv. Anežky České v Římě

Při národní pouti do Říma v sobotu 10. 9. 2016 předali čeští poutníci papeži Františkovi jako dar sochu sv. Anežky České. Pískovcovou, 160 cm vysokou plastiku, vytvořili podle návrhu Aleny Kubicové studenti Střední průmyslové školy kamenické v Hořicích. Papež české poutníky přijal při mimořádné generální audienci, sochu na svatopetrském náměstí požehnal a ta byla posléze umístěna do baziliky sv. Petra do kaple svatých patronů Evropy, v blízkosti hrobu sv. Petra. Oficiální českou delegaci vedl ministr kultury ČR Daniel Herman. Členkou delegace byla také místopředsdkyně Senátu PČR Miluše Horská, z jejíž iniciativy celá akce vznikla, policejní prezident generál Tomáš Tuhý a řada dalších osobností českého politického života. Církevní delegaci vedl kardinál Miloslav Vlk, její součástí bylo několik biskupů a kněží a stovky českých a moravských věřících

Generální audience se zúčastnila také „naše boromejka“ S.M. Agnes, která nyní žije a pracuje v Římě. Svou účast charakterizovala jako mimořádný zážitek, socha se jí velmi líbí a její umístění ve svatopetrské bazilice pokládá za mimořádné významení.

JÁHENSKÉ SVĚCENÍ NA STRAHOVĚ

V neděli 18. září 2016 se v 16.00 hod. ve strahovské bazilice Nanebevzetí Panny Marie při slavnostní mši svaté rukama budějovického světícího biskupa Pavla Posáda udělilo jáhenské svěcení strahovskému profesovi (klerikovi se slavnými sliby) Hyacintovi Pavlu Kuchtovi O. Praem.

Na začátku bohoslužby se k liturgickému průvodu celebrujícího biskupa, strahovského a novoříšského opata, strahovského převora a podpřevora i ostatního kléru, kandidáta jáhenského svěcení a ministrantů k oltáři ozýval dojmavý chorální zpěv *Veni, Creator Spiritus*. Strahovský opat potom představil kandidáta jáhenské služby a potvrdil jeho způsobilost. Biskup jej přijal do sboru jáhnů.

V homilii potom připomněl trojí stránku v životě Božího služebníka: povolání, posvěcení a poslání.

Povolání přiblížil naprosto jednoduchým způsobem. Bůh si prostě člověka vyhlédne a dá mu poznat, že jej volá. Není třeba vyhledávat různé dramatické zápletky nebo být odkázán na často omílané představy, jak se někdo zamiloval a potom odmíloval a ze zklamané lásky se vydal na cestu ke kněžství nebo do řehole. Boží povolání je neodvolatelné. Člověk se může od Boha odvrátit, ale On je absolutně věrný.

Posvěcení k jáhenské službě je první stupeň kněžského svěcení před kněžským a biskupským svěcením. Smyslem tohoto svěcení je pověření ke službě podle příkladu Spasitele, který nepřišel na svět, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny. Biskup citoval myšlenku Abrahama Lincolna: „Člověka poznáte, když mu svěříte moc“. Jako příklad uvedl žáka, kterému svěřil učitel na určitý čas třídu a on se choval jako krutý tyran. Jáhnovi je svěřena služebná moc. I když později přijme kněžské nebo biskupské svěcení nepřestane být jáhnem. Tento předchozí stupeň svěcení v něm zůstává a má se jím cítit zavázán.

Na povolání a svěcení navazuje poslání. Pán Ježíš použil výmluvný obraz bohaté žně, na níž je dělníků málo. Biskup zdůraznil, že tou bohatou žní je Boží dobrota, láska, pokoj, kterými má svěcenec oblažovat duše těch, ke kterým přichází. Byl vybrán z lidu a pro lidi. Svěcením se nestává někým cizím, jemuž by se měl člověk raději vyhnout.

Po bohoslužbě slova byl kandidát jáhenské služby svěřen přímlovám svatých v litaniích tváří k zemi, v poloze naprosté odevzdanosti a pokory. Potom jej biskup svěřil Boží péči a ochraně v modlitbách, vložil na něho ruce – podstatným úkonem svěcení a předal mu symbolicky evangelium se slovy: „Věř evangeliu, uč evangelium a žij evangelium!“ Na závěr mu předal pozdravení pokoje, ke kterému se připojili ostatní přítomní jáhni.

Při slavení eucharistie bylo možné zakoušet v gestech a slovech celebrujícího biskupa přítomnost Pána Ježíše. Nezapomenutelný byl pro mě jeho pohled z očí do očí a liturgický pozdrav: „Pokoj tobě, drahý otče!“

Po tradičním děkování na konci bohoslužby ještě otec biskup vyjádřil ochotu a přání přijet na Strahov světit častěji a připojil glosu k duchovnímu povolání. Vzpomněl si na otázku, kterou mu někdo položil, když působil jako spirituál kněžského semináře: „Otče, kolik tam máte těch chlapců?“ Odpověděl: „Tolik, kolik jich pošlete“. A dodal, že nestačí se jen modlit za nová duchovní povolání. To umí každý. Je třeba je porodit, vyživit a vychovat. To už tak samozřejmé není. Je to však úkol rodičů.

Můžeme konstatovat, že i když třeba člověk svěcence osobně nezná, může na takové slavnosti prožít velmi blízkou přítomnost Krista a Jeho Církve.

P.L.

Katolická charismatická konference

Začátkem července jsem se poprvé účastnil Katolické charismatické konference v Brně – myslím, že je to každoroční největší duchovní (katolická) akce v Čechách.

Cenově je to velmi dostupné i pro studenty – ti můžou ušetřit, když jim postačí bydlení v tělocvičně (50kč/noc). My (s Barčou) jsme byli spokojeni na kolejích Vinařská, odkud jsme docházeli na Výstaviště, kde se celá konference konala, pěšky.

Oceňuji i to, že v ceně byla "lítačka" na celé Brno a to nejen na šalinu. Zvláště po večerech mohl člověk uplatnit tuto výhodu a podnikat malé výlety hromadnou dopravou. Dokonce nás jednou kontroloval revizor. Další dny, když revizoři viděli typické oranžové šňůrky na krku, už věděli o co jde a nikoho nekontrolovali. Konference začala ve středu večer 6. července mší svatou. Záštitu nad jejím konáním převzal brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle a náměstek hejtmána Ing. Roman Celý, finančně ji podpořil Jihomoravský kraj a statutární město Brno.

Mottem konference byla věta z knihy proroka Ozeáše „Před jeho tváří budeme žít“ (Oz. 6,2). Do děje a soustředění nás po modlitbě chval vtáhl první přednáškou „Pojďte, vraťte se k Hospodinu“ P. Vojtěch Kodet, výrazná tvář a spoluorganizátor celé akce. Přednáška i způsob jakým vyprávěl P. Kodet mě nadchnul, mám rád

i jeho knížky.

Každý denní program měl podobnou strukturu. Ráno se začínalo modlitbou chval a to v 9h, což stačilo i spáćům, nebo těm, kteří si chtěli plně využít po večerní soukromé programy. Po modlitbě následovala přednáška – každá tento rok vycházela z inspirace proroka Ozeáše. Ve 12h začínal oběd, vzhledem k hromadnému výdeji jídel a množství lidí byly na oběd skoro dvě hodiny. V rámci poledního klidu, kdo chtěl mohl jít na divadelní představení (nejen pro děti), využít možnosti svátosti smíření či přímluvné modlitby nebo si jen tak poklábat s přáteli v trávě pod stromem. Následovala odpolední přednáška a podvečerní mše svatá. Mezi tím přestávky.

Moc se mi líbilo, že přestávky využívala „kulturní referentka“ Katka Lachmanová (hlavní organizátorka a smekám před ní klobouk) k organizačním aktualitám a představování knižních novinek – na co se zaměřují, pro jakou cílovou skupinu jsou vhodné. Zmiňovala i nejružnější vtipné perličky.

Vzadu v hale, kde probíhaly přednášky, měla různá nakladatelství zaměřená na křesťanskou tematiku rozložené knížky. Bylo tam toho hodně a po takové reklamě se myslím i hojně prodávaly. My jsme si koupili asi 5 knížek. Jednu s kreslenými vtipy o papeži Františkovi pro zasmátí.

Průběh, informace, registraci, výdej jídel všechno dělali mladí

dobrovolníci. Jedni měli žlutá trička – říká se jim citróni a starají se o organizaci. Druzí s oranžovými tričky – pomeranči se starají o dětskou konferenci, která je určená pro děti od 4 let.

Ještě se chci zmínit o modlitbě chval. Když jsem jel na konferenci, měl jsem jen takové spíše tušení, že to je modlení – chválení Boha za doprovodu hudby a zpěvu, prokládané citáty z Bible. Platí tady přesně to, že kdo zpívá 2x se modlí. Právě při této modlitbě chval – zvláště sobotní večer, kdy se kolem vás všichni modlí, zpívají a poslouchají krásnou hudbu se vytvoří úžasná atmosféra pospolitosti a jednoty s Bohem. Nedá se popsat - doporučuji prostě zažít.

Programy byly dobrovolné, každý se mohl účastnit toho, co chtěl. Po celou dobu bylo krásně, ale horko, uvnitř však byla příjemná klimatizace. Výhoda byla, že z haly se zvuk přenášel i ven a někteří např. s kočárky se mohli účastnit všeho a přitom dohlížet na ty nejmenší. Na celé organizaci se mi

P. Vojtěch. Kodet

líbilo, že je určena všem věkovým kategoriím i celým rodinám. Konferenci si naplno užily i děti ve speciálním programu dětské konference ve druhém pavilonu, jejíž ochutnávku mohli všichni sledovat na hlavním pódiu během sobotního odpoledne. Děti na výzvu svého moderátora skutečně "dospělákům" okouzlejícím způsobem ukázaly, jak vypadá nespoutaná radost Božích dětí před tváří milujícího Otce.

Jeff Scaldwell

Potkal jsem tam řadu známých, mezi jinými i Václava Plíška, který tam byl pracovně. Televize Noe celou konferenci natáčela a její záznamy si můžete prohlédnout v archivu TV Noe. Jednou byl přímý přenos z druhé haly a na mši zůstal jediný kameraman, právě Václav. Naskytla se příležitost a rychle mě zaučil do kamerování a malinko jsem mu pomohl. Byl jsem ve spojení s přenášecím vozem, kde mě dávali pokyny. Zajímavá zkušenost.

Jak jsem pochopil, na každý ročník si zvolí hlavního hosta – přednášejícího z jiné země. Letos to byl Angličan Jeff Scaldwell. Líbil se mi jeho humor. Dokázal si dělat legraci sám ze sebe, z anglického humoru. Neustále nám kladl na srdce, abychom Boha brali jako milujícího Tatínka. On miluje každého z nás naprosto bezpodmínečně a vzkazuje nám: „Ty jsi můj kluk! Ty jsi má holka! Mám z Tebe obrovskou radost a toužím po tom, aby ses mě nebál(a) a přicházela ke mně a říkal(a)s mně o všem, co prožíváš. Já jsem s Tebou a nic Tě od mé lásky nemůže odloučit.“ Když se my trápíme, Bůh se

trápí mnohem víc. Ke konci článku tedy vložím jeho myšlenku: Máme se pokusit jakoby vrátit se v duchu do rajské zahrady a se stejnou bezprostředností jako první lidé znovu objevit Boží přítomnost a Jeho otcovské srdce.

Protože se konference v Brně konala podesáté, a je tak příležitost slavit malé jubileum, doplním mé ohlédnutí krátkou statistikou. Zúčastnilo se jí 7453 registrovaných účastníků, 1450 dětí, z toho 920 na dětské konferenci, více než 200 žluto-oranžových pomocníků a dalších organizátorů, jimž patří velké poděkování. Ti všichni se po několik dnů snažili vytvářet společenství mezi sebou i s tím Jediným ve třech osobách, bez něhož by celá akce postrádala smysl.

V.D.

Panna Maria Růžencová

Dne 7. října si připomínáme svátek Panny Marie Růžencové. Slavení této liturgické památky – původně pod názvem Panny Marie Vítězné – ustanovil od roku 1572 papež sv. Pius V. ve výroční den vítězství křesťanské Evropy v boji s Turky u Lepanta 7. 10. 1571. Památka byla už r. 1573 přeložena na první říjnovou neděli. Nástupce Pia V. papež Řehoř XIII. tento svátek přejmenoval na Svátek růžence. Po dalším vítězství křesťanů nad Turky u Petrovaradína u Nového Sadu v Srbsku r. 1716 byl svátek rozšířen na celou církev. R. 1883 papež Lev XIII. zahrnul invocaci Královna posvátného růžence do loretánských litaní a znovu potvrdil tento svátek. Od r. 1913 se P. Maria Růžencová slaví každý rok přesně [7. 10. na](#) památku oné vítězné bitvy...

Vraťme se do doby před 445 lety a vedení Církve sv. Piem V. Byla to doba šíření herezí, protestantismu a agresí tureckých vojsk. Pius V. viděl zoufalou situaci tehdejší církve i smrtelné nebezpečí ze strany Osmanské říše a proto vsadil všechno na RŮŽENEC. R. 1569 v apoštolské konstituci "Consueverit" zavedl tuto modlitbu v celé církvi. A nejen to: Tento velký muž vytvořil i přes nesmírné obtíže SVATOU LIGU tj. spojené námořní síly Papežského státu, Španělska, Benátek, Maltézských rytířů, Janovské republiky, Toskánska, Savojska a Urbina. Papež obětoval i obrovské množství modliteb, především modlitby růžence a věřící se na jeho výzvu modlili s ním...

Ve veliké bitvě v Jónském moři v zálivu Patras u ostrova Naupaktos neboli Lepanta v Řecku proti sobě bojovalo 500 lodí a 170 tisíc mužů. Na lodích křesťanských vojsk byly dle očitých svědků vztyčeny kříže a velitel vojska don Juan de Austria si před zahájením bitvy klekl před křížem a úpěnlivě prosil o Boží pomoc. Všichni vojáci ho následovali... byly to dojemné okamžiky... Za několik hodin bylo potopeno 113 tureckých galér, zajato 117 lodí, osvobozeno 12 tisíc křesťanských otroků... Spojené námořní síly Svaté ligy rozdrtily a doslova zmasakrovaly hlavní flotilu Osmanské říše, dosud považované za neporazitelnou. Bitva nejen vážně podlomila osmanskou námořní moc, ale především ZACHRÁNILA EVROPU před velkou invazí tureckého islámu, bezprostředně ohrožujícího celé Středomoří. Vítězství u Lepanta bylo v Evropě považováno za zázrak a protože bylo připisováno přímělu Panny Marie, vyprošené modlitbou růžence, byl na památku ustanoven tento svátek.

Panno Maria ved' i nás svou pomocí a přízní, abychom dokázali také bojovat a uchovat svou křesťanskou víru. Ochraňuj křesťanskou Evropu před nebezpečím a dodávej sílu našim modlitbám a skutkům milosrdenství i boje za víru, naději a lásku. Amen.

M. Val.

Prameny: Ignác Pospíšil: blogg v [idnes.cz](#), Fatima.cz, Jan Chlumský: Životopisy svatých, Wikipedie

Pražští arcibiskupové

26. část

Jan Lohelius (1549 – 2. Listopadu 1622) byl v pořadí 12. pražským arcibiskupem a zároveň 27. velmistrem řádu Křižovníků s červenou hvězdou.

Narodil se jako syn čeledína pravděpodobně na panství kláštera Teplá. Ve svých třinácti letech vstupuje do služeb premonstrátského Tepelského kláštera jako čeledín a je s tímto klášterem spjat až do smrti. V roce 1573 vstupuje do řádu premonstrátů. Opat Tepelského kláštera si jej velmi oblíbil pro jeho nevšední nadání a inteligenci. Nechává jej nejprve vzdělávat v hudebních vědách a později se stává varhaníkem. V roce 1575 skládá sliby a v témže roce jej opat posílá na studia teologie do Prahy, kde byl roku 1577 vysvěcen na kněze. Z roku 1578 se nám také dochoval ve strahovské knihovně kodex *Casus noc scientiae*, což je soubor vědomostí které Jan Lohelius považoval pro sebe natolik důležité, že je nechal sepsat. Po dokončení studií se vrací zpátky do kláštera v Teplé, kde velmi horlivě brojí proti protestantům. Ale již v roce 1578 je jmenován převorem Strahovského kláštera, kde má napravit velmi špatné hospodářství opata Jakuba ze Šternovic, což se mu nakonec podařilo, a stabilizuje klášterní finance. Při této činnosti padl do oka císaři Rudolfovi II. Na císařovu přímělu se v roce 1585 stává generálním vikářem premonstrátů pro všechny císařovy země a polské provincie,

dále je vítaným rádcem pražských arcibiskupů v boji proti protestantismu. Během tohoto období velmi dbá o nápravu klášterů v českých zemích zvláště tím, že dosazuje mladé vzdělané mnichy na místa opatů a převorů. Roku 1601 koná cestu do Říma, kde žádá o potvrzení některých privilegií pro premonstrátské kláštery, záhy nato (roku 1602) je jmenován sufragánem pražského arcibiskupství. Jelikož byl v tu dobu arcibiskup Karel z Lamberka již velmi nemocen, faktickým arcibiskupem je od této chvíle Jan Lohelius, který řídí celou arcidiecézi.

Roku 1604 přijímá biskupské svěcení, a vede tuhý boj proti protestantům posíleným Rudolfovým majestátem. Na žádost císaře Matyáše papež Pavel V. vydává 14. května bulu kde se Jan Lohelius stává arcibiskupem koadjutorem a 8. prosince po smrti Karla z Lamberka pražským arcibiskupem. V tuto chvíli Lohelius velmi tvrdě tlačil na protestanty a to i přes Rudolfov majestát. Dosazoval katolické faráře, nechal zbořit protestantský kostel v Hrobech, postavený na pozemku pražského arcibiskupství a tím pádem zde mohl kostel stát pouze se souhlasem arcibiskupa, který povolení nikdy nevydal. Tato akce se stala záminkou pro pražskou defenestraci a následné stavovské povstání. Po porážce stavovského povstání Jan Lohelius slavnostně znovu vysvětil Svatovítskou katedrálu, která byla během povstání používána jako kalvinistická modlitebna. V konfiskacích po stavovském povstání vymohl nazpět značnou část arcibiskupských statků ztracených v předešlých letech. Jeho posledním aktem proti protestantům byl naprostý zákaz přijímání pod obojí v roce 1622.

Ovoce svých protireformačních snah se však nedočkal, umírá 2. listopadu 1622 a je pohřben ve strahovském klášteře.

J. Vaš.

Zdroje: www.wikipedia.org, <http://www.muzeumcheb.cz/odbor/osob/lohelius/lohelius.html>
Ottův slovník naučný

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

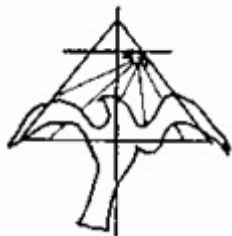
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

LISTOPAD

PAMÁTKA VŠECH VĚRNÝCH ZEMŘELÝCH A DEN ÚMRTÍ JANA LOHELA

Pravidelným čtenářům těchto farních listů určitě neunikla série článků z dějin pražského arcibiskupství s galerií pastýřů na tomto apoštolském stolci našeho města v redakci Josefa Vašíčka. V minulém čísle se objevila osobnost arcibiskupa Jan Lohela. Těžiště tohoto pojednání se soustředilo na jeho působení v této službě v dramatickém finále jeho života. Jistě to odpovídalo tematickému rámci, v němž se tato osobnost měla ukázat. Nelze však přehlédnout neméně významné období před jeho nástupem na biskupský stolec v bohaté a nesmírně záslužné činnosti strahovského opata jako obnovitele kláštera, kterým se zapsal do jeho pestrých dějin jako jeho druhý zakladatel. A tak

se otevřela určitá informační mezera, kterou se cítím jako dědic jeho jména povinen alespoň trochu vyplnit tímto úvodníkem.

Aktuální důvod se také nabízí vzhledem k datu jeho úmrtí, které se kryje s Památkou všech věrných zemřelých – dušiček 2. listopadu. Za šest let budeme vzdáleni 400 let ode dne jeho smrti. Před hlavní oltář strahovské baziliky roku 1622 uložil Questenberg jeho tělesnou schránku. On mu také nechal vytvořit po levé

Arcibiskup Jan Lohel

Košířský duchovní Otec Lohel

straně tohoto oltáře náhrobek s významným nápisem, k němuž náčrtek zpracoval český malíř premonstrát Jan Šícha.

Dlouhá řada let nás tedy dělí od doby jeho smrti, která se téměř kryje se dnem veliké Viny, jak praví Komenský, v němž spíše spojená nenávisť Bavora a Sasa proti kalvínské Falci, než pomstychtivost Ferdinanda II. zvítězila nad českou rebélií.

Lohel sice nebyl z naší krve, pocházel z Chebska, ale donutil roku 1599 louckého opata Sebestiána Bádského k rezignaci, protože neuměl česky. Potom roku 1622 doporučil steinfeldskému klášteru slavení svátku svatého Václava, což svědčí o jeho smýšlení v době, kdy luterství u nás

propagovalo germanizaci země.

Lohelova činnost byla trojího druhu. S nadšením pracoval pro milovaný řád premonstrátů, pro církve a pro chudé.

Roku 1564 přišel do kláštera v Teplé chlapec Jan Lohel a prosil, aby mohl sloužit u koní. Pocházel z Chebska, kde se roku 1549 narodil z chudých rodičů; otec byl čeledínem v selském statku ve Vogavě. Opat Mauskonig objevil u hochy neobyčejné duševní schopnosti, dal jej proto do klášterní školy, v níž se vzdělával v literárních vědomostech a v hudbě. Roku 1573 se stal novicem a po vykonání řeholních slibů roku 1575 studoval teologii v jezuitském konviktu u svatého Bartoloměje v Praze. Vyučoval jej blahoslavený Edmund Kampian. Po svém vysvěcení na kněze roku 1576 studoval v Praze ještě dva roky. Jak smutným dojmem působil tehdy na Lohela Strahov, který každou neděli a svátek navštěvoval! Z velkolepé stavby chrámu zbyla jediná kaple svaté Voršily, v níž sloužil mši svatou, vše ostatní byly trosky. Němá žaloba těch setřelých nástěnných maleb kostela a ambientů, porušených ozdob a bortících se plastik, vypovídala o spáchané křivdě, kterou začaly války a dokončily vlády, stále se střídajících opatů. Polozbořený opatský palác a klášterní ambit děsil Lohela svou opuštěností a prázdnotou. Všude puklé klenby, rozbitá okna, vytrhaná dlažba. Na troskách zpustlého chrámu a kláštera spínal své ruce k Bohorodičce, jejíž sochu našel v jedné polozbořené síni. Před ní si vyprošoval pomoc k úporné práci na vzkříšení „dolorosimae sponsae Sionae“, k ní vysílal své vroucí prosby modlitbou, „Ave stella matutina!“ A tato důvěra jej nezklamala! Podivuhodně povstal Strahov k novému životu. Po krátkém působení v Teplé se stal roku 1586 strahovským opatem. Se dvěma premonstráty, Melicharem Šindlem z Teplé a strahovským konvršem Dominikem Manem, odešel z chrámu svatého Víta po své benedikci na Strahov. Srdce mu bilo žalem, když slyšel hlas zvonu svaté Kateřiny, který jej jediný vítal z klášterních věží. Pomocí dobrodinců se mu brzy podařilo obnovit klášter i kostel. Dokonce ještě založil nový farní kostel sv. Rocha u strahovské brány. Vykoupil ukradené klášterní statky a vystavěl na nich hospodářské budovy.

Podle zakladatele řádu sv. Norberta dbal u sebe i u bratří o eucharistickou a mariánskou úctu. Radoval se, že mohl konat bohoslužby podle premonstrátského ritu a že se opět ozval zpěv při chórové modlitbě. Pro eucharistii vystavěl nový hlavní oltář, u něhož shromažďoval bratry k nočním adoracím. Tyto tiché chvíle, plné vroucích modliteb, přinášely požehnání všem snahám Lohela a jeho bratří. Pověst o řeholní kázni, kterou zavedl na Strahově, pronikla až do Francie a generální opat Jan Despructis jej jmenoval generálním vikářem a vizitátorem pro Čechy, Moravu, Slezsko, Uhry, Polsko a Rakousko. Tento úkol skvěle zvládl. Všude zavedl v klášterech život podle řádových stanov. Pro čest a dobro své řehole byl neúnavný a vytrvalý. Přesvědčují nás o tom letopisy a četné dopisy. Jeho listy a vizitační „relicty“, v nichž vyzývá kláštery, aby pamatovaly v dobrém na sloužící lid, aby se opati starali otcovsky o chudé podle odkazu sv. Norberta. Sám v tom byl nejlepším vzorem. Nemocným a chudým v Praze posílal pokrm a z pokory podle knížete svatého Václava nosil chudým v zimních nocích dříví. Navštěvoval nemocné, rozdával oděv chudým a poddaným a na klášterních statcích poručil prodávat obilí levně a z výnosů statků věnoval určitou částku podpoře vdov a sirotků. Na památku pěti Kristových ran hostil pětkrát do roka pražské žebráky, v kleče jim myl a líbal nohy a sám jim podával pokrm a nápoj. Podle příkladu svatého Norberta ve svých exhortách říkal svým bratřím, že nezchudne klášter, když bude hojně poskytovat almužny.

Zhodnotíme-li jeho činnost, chápeme jeho označení za druhého zakladatele premonstrátského řádu v našich zemích. Bez jeho energie, bez jeho vroucích modliteb by byl řád u nás odumřelou větví.

P.L.

Použitá literatura: Vilém Ondráček: Bl. Jan Lohel, Vítězové, Olomouc.1938. Strahov. 1927.

Liturgický kalendář

listopad 2016

1. úterý	Slavnost VŠECH SVATÝCH – doporučený svátek
2. středa	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
3. čtvrtek	Sv. Martina de Porres, řeholníka
4. pátek	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa
6. NEDĚLE	32. neděle v mezidobí
9. středa	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10. čtvrtek	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11. pátek	Památka sv. Martina, biskupa
12. sobota	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
13. NEDĚLE	33. neděle v mezidobí
15. úterý	Sv. Alberta Velikého, biskupa a učitele církve
16. středa	Sv. Markéty Skotské, Sv. Gertrudy, panny
17. čtvrtek	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
20. NEDĚLE	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
21. pondělí	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22. úterý	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
23. středa	Sv. Klementa I., papeže a mučedníka
24. čtvrtek	Památka sv. Ondřeje Dung Laca, kněze a druhů mučedníků
25. pátek	Sv. Kateřiny Alexandrijské, panny a mučednice
27. NEDĚLE	1. NEDĚLE ADVENTNÍ
30. středa	Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Oznámení

Biblické katecheze

Další biblické katecheze s výkladem Janova evangelia budou v sobotu 5. a 19. listopadu ve farním sále sv. Jana Nep. po večerních bohoslužbách.

Zasedání výboru PKK

Zasedání výboru PKK (farní rady) bude v pátek 11. listopadu v domečku po večerních bohoslužbách.

Přednáška

*V sobotu 12. listopadu jsou všichni farníci srdečně zváni na přednášku **jáhna Ing. Pavla Karla Mráčka O.P. Dhc.** na téma: **Zjevení Panny Marie ve Guadalupe**. Přednáška začne v 18.15 ve farním sále u sv. Jana Nep.*

Mikulášská besídka

Mikulášská besídka bude v neděli 4. prosince v 16.00 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep.

Adventní duchovní obnova

*Adventní duchovní obnova se uskuteční v sobotu 10. prosince v kostele sv. Jana Nep. pod vedením **P. Cyrila Vojtěcha Kodeta O.Carm., Th.D.** Program bude ještě upřesněn.*

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA LISTOPAD

1. Aby země, které se ujímají velkého počtu uprchlíků a běženců, byly podporovány ve svém úsilí být solidárními.
 2. Aby se **kněží a laici ve farnostech** podíleli na službě ve prospěch společenství a nepodléhali pokušení malomyslnosti.
 3. Ať je **modlitba za zemřelé** a naše úcta k nim svědectvím o jedinečnosti každého lidského života a jeho věčné perspektivě v Boží lásce.
-

ZÁPIS ZE SCHŮZE VÝBORU PKK – FARNÍ RADY 14. 10. 2016

Přítomni: Vít Bobysud, Stanislav Hojek, Václav Funda, P. Lohel

- 1) Úklid kostela sv. Jana Nep. a okolí je určen na sobotu 5. listopadu od 8.00 hod.
- 2) Přednáška jáhna Ing. Pavla Karla Mráčka O.P. D.hc. bude v sobotu 12. listopadu ve farním sále sv. Jana Nep. od 18.15 hod.
- 3) Mikulášská besídka se uskuteční v neděli 4. prosince v 16.00 hod. ve farním sále sv. Jana Nep.
- 4) Adventní duchovní obnova farnosti bude v sobotu 10.12. pod vedením P. Vojtěcha Kodeta O.Carm. Th.D.. Program rekolekce bude ještě upřesněn.
- 5) Stromy v okolí kostela Nanebevzetí P.M. Na Klamovce se postupně kácí, aby nedošlo k vážnému ohrožení střechy kostela a blízkého okolí. Zbývá doopravit krytinu – poškozené tašky na východní straně po předchozím pádu větví. Záležitost vyřizuje Ing. Bobysud s městským úřadem Prahy 5.
- 6) Do vánočních svátků se má dokončit výměna schodových prken na věž kostela Nejsvětější Trojice.
- 7) Byl předložen další návrh vitráží pro kostel sv. Jana z dílny Bečov n./Teplou. Jeho realizace bude dále zvažována a předložena k širšímu posouzení košických farníků a příslušných institucí. Jedná se o mozaiky národních patronů.

Další schůze připadá na 11. listopadu 2016.

Zapsal: P. Lohel

Misijní neděle

Neděle 23.10.2016 byla vyhlášena jako „Neděle modliteb za misie“. V tento den se také konaly kostelní sbírky na hmotnou podporu misí. V naší farnosti se v obou kostelích vybralo na tento účel celkem **10. 077 Kč**. Upřímně **Zaplat' Pán Bůh všem štědrým dárcům**.

Svatá Markéta Skotská – památka 16. listopadu

Svatá Markéta se narodila okolo roku 1046 jako dcera anglického prince Eduarda, který žil ve vyhnanství na uherském dvoře a uherské princezny Agáty. Ve věku deseti let se vrátila do Anglie na dvůr svého prastrýce Eduarda Vyznavače. Na jeho dvoře zůstala až do r. 1066. V tom roce král zemřel a v následujících sporech o trůn byla Anglie dobyta v bitvě u Hastingsu normanským Vilémem Dobyvatelem. Markéta s matkou chtěly znovu utéct ze země. Loď na níž jeli ale ztroskotala u Skotska. Tamějšími vládci byli přijati a v roce 1070 se skotský král Malcolm III. stal jejím manželem. Narodilo se jim 6 synů a 2 dcery, mezi nimi i svatý David a svatá Matylda. Děti pečlivě vychovávala sama, což nebylo tehdy zvykem. A starala se i o vzdělání svého manžela, který byl negramotný a nevěřící. Mírná Markéta měla na drsného krále blahodárný vliv, učila ho modlitby a modlila se za jeho obrácení.

Svůj vliv použila i k provedení řady církevních reforem, kterými přiblížila skotskou církev římským zvyklostem. Z jejího popudu byly zavedeny postní předpisy a velikonoční sv. přijímání. Dbala o rozvoj celého národa. Založila mnoho kostelů, starala se o chudé a naučila to i svého manžela.

Poměry ve Skotsku a v celé Británii byly tehdy složité a často se tam válčilo. Ve válce s Vilémem Rudým zahynul v listopadu r. 1093 Markétin manžel král Malcolm i syn Eduard. Markéta sama byla už tehdy těžce nemocná a zemřela 16. listopadu několik dní potom. Byla pochována v benediktinském opatství Dunfermline, které sama založila. Její hrob se stal cílem poutí. Papež Inocenc IV. dal r. 1250 souhlas k uctívání jejích ostatků.

V r. 1560 bylo opatství poničeno protestanty a hrob Markéty byl zničen. Části jejích ostatků se dostaly do Francie a Španělska, ale tam později nebyly nalezeny. V r. 1673 papež Klement X. prohlásil Markétu patronkou Skotska a v r. 1692 byla její úcta rozšířena na celou Církev.

Sv. Markéta je příkladem manželky, matky a královny. Základním pramenem o životě sv. Markéty je její životopis sepsaný jejím současníkem Turgotem, mnichem z Durhamu a později arcibiskupem v St. Andrews. Bohatě zdobený evangeliář sv. Markéty je dnes v knihovně v Oxfordu.

Podle pramenů z Internetu (Santiebeaty, brewiarz.pl, Cath.Encycl.,aj.)

MP

Společné zastavení

Komunální volby v říjnu 2014 přinesly návrat KDU na mnohé pražské radnice, včetně smíchovské. S tímto návratem byly spojeny mnohé naděje. Některé z nich se v reálných politických vztazích ukázaly jako klamné. Objevily se však jiné perspektivy a úkoly, které dávají smysl mnohdy zdánlivě neplodné účasti v komunální politice. Lidé z mnoha míst a farností v Praze 5 jsou členy výborů a komisí samosprávy. Máme tedy společnou možnost nahlédnout do toho, co se nyní v samosprávě projednává. Také členy výborů a komisí bude zajímat váš názor. Aktuálně můžeme diskutovat o pokračování privatizace bytů a záměrech s obecními byty. Velmi důležitým tématem je dostupnost informací z úřadu a úroveň služeb, které na tomto poli úřad poskytuje. Ti, kdo žijí na Smíchově budou mít jistě své představy o vhodné budoucí podobě náplavky a Náměstí 14. října. A jistě bychom neměli opomenout dopravu a parkování po velkém třesku zavedení parkovacích zón.

Přijďme tedy diskutovat o nadějích, které jsme měli před dvěma lety, současné práci a budoucích úkolech.

Dne 3.11. se od 18 hodin uskuteční ve farním sále u kostela sv. Václava na Smíchově společná diskuse s tématem „Zastavení po dvou letech. Co bylo, co je a co chceme dál v Praze 5“. Všichni jste srdečně zváni.

Josef Cuhra – zastupitel

Pozn. Do redakce předal zprávu P.Peterka

Ze života církve

Jezuité mají nového generálního představeného.

V Římě se od 2. října 2016 konalo plenární zasedání 36. Generální kongregace Tovaryšstva Ježíšova (Societas Jesu), kterého se zúčastnilo přes dvě stě delegátů tohoto na světě nejpočetnějšího mužského řeholního společenství. Hlavním úkolem shromáždění bylo přijmout rezignaci generálního představeného řádu P. Adolfa Nicoláse, (Španěla, který vedl řád 8 let) a zvolit jeho následovníka. Po dlouhých modlitbách a vzývání Ducha Sv. v pátek 14. října 2016 zvolili delegáti novým představeným jezuitského řádu **P. Artura Sosu** z venezuelské provincie. Stejně jako papež František pochází tedy nový generál jezuitů z Latinské Ameriky. „Bílý papež“ František a „černý papež“ (jak se říká generálním představeným jezuitů) se znají a vzájemně se respektují. A tak se může reálně upevnit pouto mezi nejvyšším představitelem církve a představeným jezuitů. Službu papeži mají ostatně jezuité jako jednu z hlavních řádových povinností.

Církev má sedm nových světců

V neděli 16. října 2016 kanonizoval papež František na Svatopetrském náměstí v Římě 7 nových světců (5 z Evropy a 2 z Latinské Ameriky). Do seznamu svatých bylo zapsáno 6 mužů a 1 žena:

Francouzka **Alžběta od Nejsvětější Trojice** (1880-1906), bosá karmelitka, mystička, autorka mnoha duchovních spisů.

Salomón Leclercq (1745-1792) člen kongregace Školských bratří, byl zabit v době Francouzské revoluce.

Manuel Gonzáles Garcíá (1877-1940), španělský biskup, vynikal vroucí eucharistickou úctou.

Lodovico Pavoni (1784-1849), italský kněz, vynikal na poli výchovy a vzdělávání mládeže. Založil řeholní Kongregaci synů Neposkvrněné P. Marie (tzv. pavoniani).

Alfonso Maria Fusco (1839-1910), italský diecézní kněz, zakladatel řeholní Kongregace sester svatého Jana Křtitele.

José Gabriel del Rosario Brochero (1840-1914), argentinský diecézní kněz, získal doktorát z filosofie, rektor kněžského semináře, později farář na velkém území gaučů. Během vyčerpávající služby se nakazil malomocenstvím a po velkých útrapách zemřel.

José Sánchez del Río (1913-1928) je nejmladším novým světcem z dob pronásledování katolické církve v Mexiku ve dvacátém století. Byl členem hnutí Cristeros, bojovníků, kteří se zbraní v ruce bránili náboženskou svobodu a církev. V patnácti letech byl zajat a mučen s tím, aby se zřekl Krista. Když odmítl, byl zastřelen. Tři dny před smrtí napsal své mamince: „Svěř se Boží vůli. Já jsem spokojen, protože umírám po boku našeho Pána“.

Procesu svatořečení se na Svatopetrském náměstí zúčastnila i „naše“ boromejka S.M.Agnes. Poslala v brzkém nedělním ránu SMS: „Slavnostní liturgie ještě nezačala a náměstí je přeplněno poutníky ze všech kontinentů. V pohnuté atmosféře radostného očekávání se všichni modlíme růženec“.

Potom již následoval bouřlivý jásot při papežem Františkem latinsky pronášené formulí svatořečení jednotlivých nových světců. Jejich svátek budeme slavit spolu s ostatními světci již letošního 1. listopadu.

Podle RaVat

Pražští arcibiskupové

27. část

Arnošt Vojtěch kardinál Harrach (4. listopadu 1598 Vídeň – 25. října 1667 Vídeň) byl třináctým arcibiskupem pražským a zároveň dvacátým osmým velmistrem řádu Křižovníků s červenou hvězdou. Jako druhorozený syn hraběte Karla z Harrachu byl předurčen k církevní dráze. V roce 1616 je poslán do Říma na studia. Během studií je velmi úspěšný a v roce 1621 je jmenován komorníkem papeže Řehoře XV. Po návratu do Čech je ve svých 25 letech zvolen pražským arcibiskupem. Samotné svěcení proběhlo v Římě v Sixtinské kapli 22. ledna 1623.

Po porážce českého stavovského povstání vedl, spolu s olomouckým biskupem Františkem kardinálem Dietrichsteinem, rekatolizaci Zemí Koruny České. Oba zároveň byli důležitými rádci habsburského císařského dvora. V roce 1627 provedl Arnošt spolu s kardinálem Dietrichsteinem závěrečné redakce Obnoveného zřízení zemského. Rok předtím se Arnošt stává kardinálem. Po svém jmenování kardinálem začíná velmi čilou rekatolizační činnost, ale nikoliv násilnou. Snaží se naplno využít potenciál, který v českých zemích oslabená katolická církev měla. Prvním z těchto aktů bylo přenesení ostatků zakladatele řádu premonstrátů, sv. Norberta, z protestantského Norimberku do Prahy. Ten samý rok korunoval v pražské katedrále českým králem Ferdinanda II. a jeho syna Ferdinanda III. Arnošt zakládá další dvě biskupství v Čechách, a to litoměřické (1655) a královéhradecké (1664), a v Praze arcibiskupský seminář a gymnázium. Založením semináře chtěl především ukojit tíživý nedostatek kněží - z necelého tisíce farností mělo vlastního kněze pouze okolo 350. Zároveň provedl reformu správy celé arcidiecéze. Dřívější arcijáhenství již nedostačovala, tak arcidiecézi rozdělil na vikariáty (které mimochodem fungují dodnes), kde vikář vykonával správu a vizitace nad jím přiděleným vikariátem. Arnošt také začíná s obnovou a dostavbou pražské katedrály a v Čechách zavádí nový svátek - Neposkvrněné početí Panny Marie. V roce 1638 spolu s císařem Ferdinandem III. uspořádal slavnostní navrácení Palladia Země české, které bylo 4 roky předtím ukradeno Sasy, do Staré Boleslavi. Dne 4. března 1654, když se spojila Jezuitská kolej se zbytky Karlovy univerzity a byla vytvořena Karlo-Ferdinandova univerzita, získává Arnošt titul kancléře univerzity.

Arnošt Vojtěch kardinál Harrach umírá ve Vídni cestou zpět z konkláve 25. října 1667. Na své přání je pohřben ve městě kde se narodil, v rodinné kryptě v augustiniánském kostele.

J. Vas.

Zdroje: www.wikipedia.org, www.krizovnici.eu, Catalano, A., *Zápas o svědomí: kardinál Arnošt Vojtěch z Harrachu (1598 – 1667) a protireformace v Čechách.*, Praha, 2008

ROK MILOSRDENSTVÍ I PRO ZEMŘELÉ

Měsíc listopad je spjat už od dávných dob se vzpomínkou na všechny věrné zemřelé. Letošní rok byl vyhlášen Sv. Otcem Františkem jako Rok milosrdenství. V Římě i po celém světě byly v určitých kostelích otevřeny Brány milosrdenství pro všechny, kteří se chtějí zamyslet nad svými životy, mají cíl očistit svá nitra od nánosů hříchů, nepravostí, nedokonalostí a činit pokání. A kdo jiný, než také i duše v očistci potřebují ony skutky milosrdenství? Je zásluhou papeže Františka, že otevřel Bránu milosrdenství nejen živým, ale i zemřelým. Mysleme tedy na ně i v momentě procházení touto Branou a přivlastňujme jim zásluhy svých dobrých skutků milosrdenství, modlitby, mše sv., plnomocné odpustky i půst, sebezápor, snahu o vlastní zdokonalení a pokání.

Rok milosrdenství byl vyhlášen papežem v Římě. Pojďme se tedy podívat na místa spočinutí dávných mučedníků, papežů i řadových křesťanů v tomto věčném městě. Navštívíme virtuálně KATAKOMBY, kterých je v Římě hned několik. Jsou to podzemní chodby a prostory, vyražené v měkké hornině a ve 2.-5. stol. sloužily k pohřbívání a křesťanským bohoslužbám. Podzemní chodby mají až 5 pater nad sebou a výklenky pro uložení ostatků zemřelých. V křesťanských katakombách na hrobech mučedníků se budovaly i větší prostory pro sloužení mší sv. a stěny byly

zdobený malbami a reliéfy. V 5. stol. je při stěhování národů a dobytí Říma vyplundrovali Germáni a jako pohřebiště už se tedy přestaly používat. V 8.-9. stol. dali papežové ostatky mučedníků a papežů přenést do kostelů, zejména do kostelů sv. Praxedy a sv. Martina na hoře a katakomby upadly do zapomenutí. Znovu objeveny byly až v r. 1578 a důkladně prozkoumány až v r. 1854 zásluhou italského archeologa Giovanni Battista de Rossi. Ostatky zde nalezené byly identifikovány a u mnoha světců byla potvrzena pravost jejich existence.

Z bezmála 60 komplexů katakomb jmenujme alespoň některé :

1. Kalistovy katakomby podél silnice Via Appia o 15 ha, délce 20 km - pohřbeno zde bylo 500 tisíc osob, z toho řada papežů.
2. Catacombe di Sancta Domitilla - patří mezi největší, chodby 5 m vysoké a leží ve čtyřech patrech nad sebou.
3. Catacombe di Sancta Priscilla - zde nástěnné malby, nejstarší zobrazení Madony s Dítětem.

Papežové jsou pohřbeni na mnoha místech, tedy v katakombách Kalistových, Kalepodiových, Maximových, Ponticiánových, Praetextových, Priscilliných, dále na Via Tiburtina, Svatyni sv. Vavřince. Ve 25 kostelích jsou uloženy ostatky dalších papežů. Nejvýznamnější je samozřejmě velechrám sv. Petra ve Vatikánu, kde je pohřbeno kromě sv. Petra 148 papežů v podzemní kryptě (včetně našeho kardinála Berana) i v bazilice (např. sv. Řehoř Veliký, sv. Lev Veliký, sv. Jan XXIII., sv. Jan Pavel II.).

V Lateránské bazilice nalezlo místo posledního odpočinku celkem 23 papežů, v bazilikách Sancta Maria Maggiore 7 papežů, sv. Vavřince 5 papežů, sv. Pavla za hradbami 3 papežové. V kostele sv. Praxedy díky přenosu ostatků z Kalistových katakomb najdeme 13 papežů, v kostele sv. Martina na hoře 5 papežů a stejný počet i v kostele P. Marie nad Minervou.

Veliký počet míst kde jsou pohřbeni papežové je překvapující, svědčí o dramatické pohnuté historii města Říma i Itálie. Svědčí však i o slovech samotného Spasitele Ježíše Krista, Zakladatele Církve, že "pekelné brány ji nepřemohou".

Nelze než s pohnutím při návštěvě jmenovaných míst padnout na kolena a DĚKOVAT Bohu i Jeho náměstkům za dar víry, ochranu před zlem a svody světa, za bezpečný doprovod k životu věčnému....

M.Val.

Pramen: Wikipedia, Církevní dějiny-internet

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD.,O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

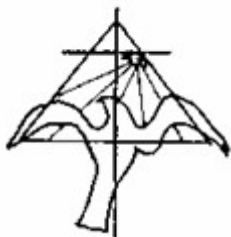
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

PROSINEC

VTĚLENÍ A FUGA

Základní myšlenkou doby vánoční je příchod Božího Syna na svět – jeho vtělení – přijetí lidské přirozenosti v panenském lůně Bohorodičky a narození ve smyslu předmětném neboli objektivním, jak se uskutečnilo ve světových dějinách a ve smyslu podměttném neboli subjektivním, jak se opakuje v srdcích Kristových učedníků. O druhém smyslu mluví starověký autor: „I kdyby se tisíckrát narodil Kristus v Betlémě, jak by to prospělo člověku, kdyby se nenarodil v jeho srdci.“

Vánoční doba má vzdálenější a bližší přípravu (předhodi). Bližší přípravou je Štědrý večer a vzdálenější přípravou je doba adventní, která je letos plně čtyři týdny, protože Štědrý večer vychází na sobotu. Posledním dnem vánoční doby je nedělní svátek Křtu Páně.

Sv. Tomáš Akvinský píše ve svém Výkladu Vyznání víry o subjektivním významu Vtělení pro náš duchovní život.

Za prvé se jím upevňuje **naše víra**. Kdyby nám totiž někdo vyprávěl o nějaké vzdálené zemi, ve které sám nebyl, nevěřili bychom mu tak, jako kdyby tam byl. Dříve než Kristus přišel na svět, praotcové a proroci a Jan Křtitel nám něco o Bohu říkali. Přesto jim lidé nevěřili tolik jako Kristu, který byl s Bohem, a dokonce s ním byl jedno. Proto je mnohem pevnější naše víra, která nám byla předána samotným Kristem. *Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v náruči Otcově, nám o něm řekl* (Jan 1, 18). Proto nám jsou po příchodu Krista zřejmá mnohá tajemství, která byla dříve skryta.

Za druhé se rozvíjí **naše naděje**. Je totiž zřejmé, že Boží Syn, který na sebe vzal naše tělo, k nám nepřišel z nějakého nepatrného důvodu, ale k našemu velkému užitku. Udělal s námi jakýsi obchod, když na sebe vzal naše živé tělo a narodil se z Panny, aby nám poskytl své božství. Stal se člověkem, aby člověka učinil božským: *Skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti. V ní stojíme a chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Božích synů* (Řím 5,2).

Za třetí se v nás rozněcuje **láska**. Nic totiž není tak zřejmým znamením božské lásky než to, že Bůh, Stvořitel všeho, se stal stvořením, náš Pán se stal naším bratrem, Syn Boží se stal synem člověka: *Tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna* (Jan 3,16). Z této úvahy se tedy musí roznítit a vzplanout láska k Bohu.

Za čtvrté jsme vedeni k zachování **čistoty naší duše**. Naše přirozenost byla totiž spojením s Bohem natolik povznesena a povýšena, že byla přijata do společenství s božskou osobou. Proto po vtělení anděl nedovolil, aby se mu svatý Jan klaněl, i když to předtím strpěl dokonce od největších praotců. Když si je člověk vědom této pocty a uvažuje o ní, musí opovrhnout tím, jak zmařil sebe a svou přirozenost hříchem. Svatý Petr říká: *tím nám daroval vzácná a převeliká zaslíbení, abychom se tak stali účastnými božské přirozenosti a unikli zhoubě, do níž svět žene jeho zvrácená touha* (Petr 1,4).

Za páté nás při této úvaze rozněcuje **touha dojít ke Kristu**. Kdyby měl totiž nějaký král bratra, který by byl od něho vzdálen, jistě by si tento bratr přál k němu přijít, být s ním a zůstat u něj. A protože Kristus je náš bratr, musíme toužit, abychom byli s ním a abychom se s ním spojili: *Kde je tělo, tam se slétnou i supi* (Mt 24,28). I apoštol si přál odejít a být s Kristem. A toto přání v nás roste, když rozjímáme o Kristově vtělení.

Padne-li zmínka o německém barokním skladateli J.S.Bachovi, vybavíme si autora vynikajících

vícehlasých skladeb. Mezi nimi zaujímá zvláštní místo fuga. Mnoho skladeb vytvořil Bach s použitím této formy. Ve finálním období svého života se pak soustředí na bohatou variaci krátkého fugového tématu v geniálním díle Umění fugy.

Latinské slovo fuga, -ae, f má několik navzájem blízkých významů.

- útěk; fugam capere, facere dát se na útěk; in fugam conicere, dare zahnat na útěk; fugam dare způsobit útěk; ex fuga hned po útěku
- příležitost k útěku
- rozehánění, zmatek, poplach
- vyhnanství
- rychlý odchod
- běh
- jízda
- plavba
- let
- uniknutí, vyhýbání se něčemu, stranění se něčemu
- strach před něčím, nechť do něčeho

Porovnáme-li všechny tyto významy, nevystane před námi fuga jako obraz lidského života? Sportovci se rychlým během snaží uniknout soupeři. Běžíme na tramvaj nebo když máme zpoždění a něco bychom nestihli. Člověk stále i před něčím utíká. Jsou špatné myšlenky, pokušení těla, světa a ďábla. Jsou různá nebezpečí, ohrožení v tělesné oblasti. Jsme-li nemocní, utíkáme k lékaři. Dítě, které se něčeho lekne, utíká k mamince. In fuga – salus – v útěku je záchrana! Největší hrozbou je věčné zavržení v pekle. Je nejvyšší moudré před ním uniknout do bezpečného přístavu spásy v Kristu Pánu. Náš život se často podobá běhu, jízdě, plavbě či letu. Hudební fuga je tvořena jednotlivými hlasy, které nastupují po sobě, aby se potom v souladném pohybu proplétaly, doplňovaly, navzájem podporovaly. Tak i člověk v součinnosti s Boží vůlí a v souladu s ostatními lidmi může postupovat k cíli.

Utíkejme v době adventní a o vánocích od všeho, co by nás mohlo zatěžovat! Utečme před zbytečnými myšlenkami a starostmi, shonem a duchaprázdnou zábavou! Utečme před tím, co by nás mohlo odvádět od pokojného a radostného spojení s Pánem, co by mohlo narušovat naše vzájemné vztahy! Ať i náš život zní jako krásná fuga! Utíkejme před sobectvím k opravdové lásce! Poběžme k Betlému, do náruče milovaného Ježíše!

P.L.

Liturgický kalendář

KONEC LISTOPADU A PROSINEC 2016

27.11. NEDĚLE	1. NEDĚLE ADVENTNÍ
30.11. středa	Svátek sv. Ondřeje, apoštola
1.12. čtvrtek	Sv. Edmunda Kampiána, kněze a mučedníka
2. pátek	První pátek v měsíci
3. sobota	Památka sv. Františka Xaverského, kněze a mučedníka
4. NEDĚLE	2. NEDĚLE ADVENTNÍ
6. úterý	Sv. Mikuláše, biskupa
7. středa	Památka sv. Ambrože, biskupa a učitele církve

8. čtvrtek	Slavnost PANNY MARIE, POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU – doporučený svátek
11. NEDĚLE	3. NEDĚLE ADVENTNÍ
12. pondělí	Panny Marie Guadalupské
13. úterý	Památka sv. Lucie, panny a mučednice
14. středa	Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve
18. NEDĚLE	4. NEDĚLE ADVENTNÍ
25. NEDĚLE	Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ
26. pondělí	Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka
27. úterý	Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
28. středa	Svátek svatých Mlád'átek, mučedníků
30. pátek	Svátek Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa
31. sobota	Sv. Silvestra
1.1.2017. NEDĚLE	Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE – doporučený svátek

Oznámení

Mikulášská besídka

Nejen rodiče s dětmi, ale všichni farníci jsou srdečně zváni na mikulášskou besídku v neděli 4. prosince v 16.00 hod. do farního sálu sv. Jana Nepomuckého.

Zasedání farní rady

Zasedání farní rady - VSPKK bude v pátek 9. prosince

Farní duchovní obnova

*Farní duchovní obnova s P. Vojtěchem Kodetem Th.D., O.Carm. se uskuteční v **sobotu 10. prosince** v kostele sv. Jana Nepomuckého. Program a čas bude ještě včas upřesněn.*

Tradiční mše sv.

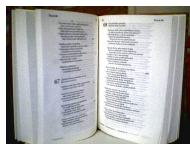
*Tradiční mše sv. z vigilie Slavnosti Narození Páně bude **v sobotu 24. prosince od 16.00 hod.** Jsou zváni především rodiče s dětmi.*

Půlnoční mše sv.

Půlnoční mše sv. se zpěvem vánočních koled bude o půlnoci ze soboty 24. prosince na neděli 25. prosince v kostele sv. Jana Nepomuckého.

Další vánoční bohoslužby

Další vánoční bohoslužby jsou uvedeny v souhrnném pořadu bohoslužeb.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA PROSINEC

1. Aby byla z každé části světa odstraněna nákaza, kterou je **zneužívání dětí k vojenské službě**.
2. Aby **evropské národy** znovu objevily krásu, dobro a pravdu evangelia, které dává životu radost a naději
3. Ať jako **křesťané** umíme druhé obdarovávat nejen věcmi hmotnými, ale hlavně bohatstvím pramenícím z naší víry: poznáním Boha, láskou k němu a k bližnímu.

Poznámka k Apoštolátu modlitby

Co je apoštolát modlitby?

Na apoštolátu modlitby se může podílet každý člověk bez ohledu na své postavení či vzdělání. Apoštolát modlitby nabízí velmi jednoduchý způsob jak ovlivňovat prosazování dobra a potlačování zla v Božím království na zemi. Modlitba je tak důležitá a tak účinná, že nám to připadá až neuvěřitelné. Do modlitby vkládám všechno co jsem a co mám. I zcela nepatrná věc pak nabývá na síle a vážnosti, protože vše konám v Duchu svatém a ve spojení s Ježíšem Kristem a Otec to přijímá s laskavostí a velmi si toho cení.

Denně se modlím obětní modlitbu apoštolátu, vkládám do ní všechno co je mi na světě drahé a přidávám k tomu modlitby a práce, radosti a bolesti celého dne. Spojuji vše s obětí, kterou Kristus přináší Otci a tím vše nabývá na hodnotě.

Apoštolát modlitby spojuje ty, kdo jsou do něj zapojeni, ve společném zápase se skutečně důležitými problémy církve na celém světě. Evidence o počtu lidí, kteří jsou do něj zapojeni, se nevede, avšak odhaduje se, že je jich na celém světě asi 50 až 70 milionů.

Úmysly apoštolátu modlitby vyhlašuje vždy papež na celý rok.

1. úmysl všeobecný – pro jednotlivé měsíce stanoví papež

2. úmysl misijní – pro jednotlivé měsíce stanoví papež

3. úmysl místní církve - pro jednotlivé měsíce stanoví místní biskupové

Denní modlitba apoštolátu modlitby.

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení se tvým Synem, který ve mši sv. neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého Otce.

Podle jesuit.cz

Svatý Edmund Kampián, kněz a mučedník – památka 1.prosince

Svatý Edmund Kampián (anglicky Champion) se narodil r. 1540 v Londýně jako syn knihkupce. Pro

své nadání dostal stipendium a studoval v Oxfordu. Již ve věku 20 let byl v oboru humanitních a teologických věd vynikajícím znalcem, r. 1564 dosáhl titulu Magister, složil přísahu věrnosti královně jako hlavě církve, a stal se jáhnem anglikánské církve. Byl také uznávaným řečníkem.

Časem ho ale začalo trápit svědomí, že přísahal na královnu, která nesplňovala jeho představy zástupce Boha na zemi. Prostudoval důkladně spisy Církevních otců a církevní dějiny a pochopil, že se dopustil falešné přísahy. Před svědky svou přísahu odvolal a v roce 1569 uprchl do Dublinu a veřejně vyznal katolickou víru. Ale i tam mu hrozilo nebezpečí od stoupenců královny a proto po těžkém vnitřním boji uprchl r.1571 do Flander a studoval v Douai katolickou teologii. V r.1573 odešel do Říma a vstoupil do jezuitského řádu. Byl poslán r. 1574 do noviciátu v Brně a pak vyučoval na gymnáziu v Praze, kde byl r.1578 vysvěcen na kněze arcibiskupem Antonínem Brusem z Mohelnice. V Praze založil také první českou studentskou Mariánskou družinu a byl literárně činný.

V r. 1580 byl poslán ke své velké radosti na misie do Anglie, a po přijetí papežem, se s druhem Robertem Personem vydali na cestu. Věděli, že v Anglii už mají informace o jejich příjezdu a proto přijeli v přestrojení, Edmund jako prodáváč šperků. V červnu toho roku dorazili k přátelům do Londýna. Aby unikl odhalení, vykonával svou službu jako poutník a cestoval po různých anglických hrabstvích. Pro katolíky sloužil mše svaté a uděloval svátosti a navštěvoval je ve vězení.

V Anglii napsal knihu *Decem Rationes* (Deset důvodů), která výstižně obhajovala katolickou víru proti anglikánské; 400 tisíc exemplářů bylo v krátké době rozebráno.

Po nějaké době však bylo místo pobytu P. Edmunda prozrazeno. Dne 27. července 1581 byl zatčen a uvězněn v londýnském Toweru. Byl přemlouván, aby se vzdal katolické víry. Když protivníci viděli, že stojí pevně na svém stanovisku, byl odsouzen k smrti.

Dne 1. prosince 1581 byl spolu s Alexandrem Briantem a Ralphem Sherwinem v Tyburnu (dnes část velkého Londýna) veřejně oběšen a jeho tělo rozčtvrceno.

Jeho uctívání schválil papež Lev XIII r. 1886, za blahoslaveného byl prohlášen papežem Piem XI r. 1929 a svatořečil ho papež Pavel VI. 25. října 1970 spolu s dalšími 39 anglickými mučedníky.

O sv. Edmundovi vyšla r. 2011 v nakladatelství Refugium knížka Františka Úředníčka: *Edmund Kampián SJ (1540–1581). Anglický jezuita a mučedník.*

MP

Podle pramenů z Internetu (Santiebeati, Heiligenlexikon, jesuit.cz aj.)

ZÁPIS Z FARNÍ RADY (VSPKK) ZE DNE 11.11.2016

Přítomní: V. Bobysud, S. Hojek, V. Funda, V. Dráb a P. Lohel

- 1) Práce na obnově schodů na kůr kostela Nejsvětější Trojice pokračují a budou dokončeny do vánočních svátků.
- 2) Závazné stanovisko na opravu varhan kostela Nejsvětější Trojice bude vyžádáno na jaře 2017. Předběžný odhad nákladů na opravu je 1,6 mil. korun. Budou se žádat dotace a práce bude rozdělena na etapy. Arcibiskupský organolog Svoboda slíbil, že posoudí situaci varhan u sv. Jana Nepomuckého a navrhne varianty řešení.
- 3) Se hřbitovní správou Malostranského hřbitova bude domluven postup pro sázení květin na stráni před kostelem Nejsvětější Trojice. V. Dráb vyjednává žádost o umístění informační desky o boho službách v kostele Nejsvětější Trojice.
- 4) Proces přípravy nových stanov Spolku PKK je již dokončen.
- 5) Čištění severní stráně od náletových rostlin pod kostelem sv. Jana Nepomuckého se uskuteční během jarních měsíců.
- 6) Malba fasády vstupního výklenku kostela sv. Jana Nep. je kvůli nevhodným přírodním podmínkám přesunuta na jaro.

Zapsal P. Lohelius

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Listopadový úklid kostela sv. Jana Nep. a jeho okolí

Všem kdo se podíleli na podzimním úklidu prostor kostela a jeho okolí patří upřímné „Zaplat’ Pán Bůh“! Naše díky patří i všem těm „neviditelným“, kteří dům Boží pravidelně udržují a zdobí květinami. I jim patří odměna „vatikánská“.

*Poděkování za pravidelný úklid a květinovou výzdobu patří i farnicím, které se starají o kostel Nejsvětější Trojice a kapli **Nanebevzetí P. Marie** na Klamovce.*

Přednáška jáhna ing Pavla Karla Mráčka O.P.Dhc. 12.listopadu 2016.

Přednáška na téma ***Zjevení Panny Marie ve Guadalupe*** ve farním sále kostela sv. Jana Nep. byla hojně navštěvovaná a s velkým zájmem sledovaná. Řečník se tímto tématem dlouhodobě zabývá a neustále sleduje nové poznatky, které přinášejí současná zkoumání zázračného obrazu P. Marie s pomocí nejmodernějších vědeckých metod. Bylo to fascinující sledování historie obrazu a osudu jeho objevitele, mexického Indiána, které jáhen Mráček podal! Na velké reprodukci obrazu dokumentoval a objasňoval řadu detailů, které by nepoučený pozorovatel přehlédl a jejichž význam by nepochopil. U této příležitosti přednášející také pozval posluchače (i všechny další mariánské ctitele) na představení své nové knihy, kterou představí a požehná pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka 12. prosince v 16.00 hod. v augustiniánském klášteře u kostela sv. Tomáše.

KATAKOMBY - S.M. Agnes

V listopadovém čísle Farního listu jsme uveřejnili článek ing M. Valentové, ve kterém se zmiňovala u příležitosti svátku všech zemřelých o římských katakombách jako pohřebišti tisíců zemřelých křesťanů. Teď jsme dostali zprávu od „naší boromejky“ z Říma, jak slavila spolu s obyvateli koleje Nepomucenum svátek všech zemřelých. Zúčastnila se mše svaté sloužené v největších římských katakombách pojmenovaných podle sv. Domitily! Přiložila obrázek, který s jejím svolením

reprodukuje. Zážitek z liturgie na těchto místech označila jako hluboký až omračující.

500 let výročí reformace- důvod k oslavám nebo k pokání?

Na sklonku října a počátkem listopadu t.r. došlo ve Švédsku k setkání papeže Františka s představiteli lutherské církve a konaly se tu i dvě bohoslužby - ekumenická v hokejové aréně klubu v Malmö a katolická na fotbalovém stadionu Swedbank. Média v této souvislosti referovala nejen o samotné události, ale i o údajné změně názoru katolické církve na reformaci i na samotného otce reformace- Martina Luthera. Jaká je však historická skutečnost? Pojdme nahlédnout do pramenů a nebojme se odkrýt pravdu - o Lutherovi, o reformaci a především o důsledcích, které vyvolala a způsobila zásadní zvrat v myšlenkovém a kulturním vývoji.

Martin Luther se narodil v rodině, kde vládla přísná, až despotická výchova a podobně tomu bylo i ve škole. Výsledkem tohoto prostředí byla deformovaná představa Boha jako přísného a nemilosrdného soudce, který nelítostně ztrestá každý hřích. Nicméně v dospělosti vstoupil do augustiniánského

kláštera, přijal kněžské svěcení, stal se pak lektorem a posléze profesorem ve Wittembergu. Z depresí, které prožíval, jej osvobodil zvláštní "zážitek ve věži" Nabyt náhle jistotu, že bude spasen - stačí přiblížit se s vírou ke Kristu. V tom člověku podle Luthera nepomohou žádné svátosti ani církve. Jde o čistě subjektivně prožívanou víru, která nepotřebuje žádného prostředníka. S pocitem osvobození je spojeno přesvědčení, že objevil sám revolučně správný výklad Písma a pokládal za svou povinnost zbourat všechno to, co si "papežská" církev vymyslela. Z disproporce mezi vlastním pojetím Písma a pojetím tradovaným v církvi obvinil římskou církev a osočil ji z tyranie a podlosti. V souladu se svým pojetím viny odmítá mši sv. i kněžství jakožto svátost. Je to "vynález papežské církve". Dále tvrdil, že je třeba znovu nastolit rovnost, totiž všeobecné kněžství, a papeže, biskupy, opaty a řeholníky je třeba zrušit. Svoboda je pro Luthera nezávislost na Římu, protože v Římě je antikrist. " Osel, pes, král krys, krokodýl, larva, bestie, pekelný drak, ďáblův exkrement, epikurovský vepř" - to jsou epiteta, kterými Luther častoval Petrova nástupce. Jeho nevybíravé útoky už nepramenily z reformátorské horlivosti, ale z potřeby zbavit se instituce, která se mu stala nepohodlnou. Panující zlořády a nepořádky mu byly k tomu vítanou příležitostí. Sám přitom vystupoval jako "neomylný papež protestantismu", který nesnesl žádný odpor ani kritiku. Odpadlý augustiniánský mnich "reformoval" církev tak, že ji DOSLOVA ZATRATIL a proklel a to tím nejvulgárnějším způsobem. Svévole subjektivního výkladu a odpor k autoritě se šířily a nacházely odezvu u nespokojené šlechty a sedláků, ale i u intelektuálů. Tragédie Lutherovy osobnosti je v tom, jemu z počátku šlo opravdu o očistění církve a výkladu Písma od deformací. Ve skutečnosti pustil ďábla z řetězu a ten se dal do díla neprodleně. Zničující bouře, občanské i dlouholeté krvavé války, rozdělení křesťanstva, nenávist k Římu a jeho tradici, nenávist k židům, sektářství, totalitarismus, který až do té doby křesťanské země nepoznaly, pohrdání lidem a vyhrocený nacionalismus - to jsou jen některé z důsledků reformace. Evropa ztratila svou staletou kulturní jednotu a svou jasnou identitu. SVÉVOLE zdomácněla a stala se HLAVNÍM VODÍTKEM celého dalšího náboženského, názorového a mravního vývoje až do současné doby. Krůček za krůčkem VYTLAČOVALA BOHA ze světa i z myšlení. Svévole nakonec neušetřila ani Písmo sv. tzv. historicko-kritická metoda protestantské teologické školy z něj postupně odbourala všechno nadpřirozené.

Modleme se za obnovení jednoty, dar Ducha sv., světla, pokory a kajícínosti

M.Val.

Pramen: Na slovíčko-dr.Lub.Štula, Metastáza-dr.Lub.Štula, Milan Glaser, radiovaticana.cz

Pražští arcibiskupové

28.část

Jan Vilém Libštejnský z Kolovrat (29. září 1624 Innsbruck – 31. května 1668 Brno) Tridentský, pražský, brněnský, olomoucký kanovník a prelát, který byl císařem jmenován arcibiskupem pražským a velmistrem řádu Křižovníků s červenou hvězdou, ale zemřel před svým potvrzením v Římě a před svou konsekrací. Je pochován v kryptě olomoucké katedrály.

Matouš Ferdinand Sobek z Bílenberka (19. září 1618 Rajhrad – 29. dubna 1675, Praha) se narodil do rodiny správce rajhradského kláštera. Vystudoval na tamější škole a poté šel studovat do broumovského gymnázia. Následně studoval filosofii na olomoucké univerzitě, v roce 1638 složil řeholní sliby v broumovském klášteře a asi v roce 1639 byl v Olomouci vysvěcen na kněze. Vystřídal řadu různých funkcí v klášterech v Rajhradě či Broumově, a v únoru 1649 byl jmenován opatem benediktinského kláštera u sv. Mikuláše na Starém Městě pražském. V roce 1655 se stal také opatem u sv. Jana pod Skalou. Zde se seznámil s arcivévodou Leopoldem, pozdějším císařem, který mu byl příznivě nakloněn po celý život. V roce 1656 byl povýšen do šlechtického stavu s predikátem "z Bílenberka". Po založení královéhradeckého biskupství se stal Sobek jeho prvním biskupem: papež Alexandr VII. potvrdil jeho jmenování 10. listopadu 1664 a tak jej mohl pražský arcibiskup kardinál Harrach dne 15. března 1665 v pražské katedrále vysvětit na biskupa. Po smrti kardinála Harracha a jeho nástupce Jana Viléma Libštejnského z Kolovrat, který se ani nestačil ujmout funkce, byl císařem Leopoldem I.

jmenován pražským arcibiskupem. Pallium převzal dne 28. dubna 1669 z rukou olomouckého biskupa Karla z Lichtenštejna-Kastelkornu v poutním kostele v Tuřanech u Brna a už 4. května se ujal svého úřadu v Praze. Jako pražský arcibiskup pokračoval v konsolidaci hospodaření a správy arcidiecéze, na podnět Bohuslava Balbína vymohl pro pražské arcibiskupy knížecí titul. Došlo k reformě liturgie, opravě katedrály a postavení kaple svatého Vojtěcha, založení Dědictví svatováclavského a znovuzískání příbramského arcibiskupského zámku. Díky šlechtickým dárcům byly založeny františkánský klášter v Hájků u Hostovic a karmelitánský klášter v Havlíčkově Brodě. Arcibiskup se snažil o založení plzeňského biskupství, ale tento záměr neprosadil kvůli odporu místních samospráv, které se obávaly omezení svých pravomocí. Celkově se mu povedlo konsolidovat celou pražskou arcidiecézi a to jak po stránce duchovní, tak po stránce hospodářské.

Podle posledního přání byl po smrti převezen do klášterního kostela sv. Vojtěcha v Broumově. Srdce ovšem bylo pohřbeno ve svatováclavské kapli pražské katedrály a vnitřnosti v jeho opatském chrámě na Starém městě pražském.

J. Vaš.

Zdroje:

Kettner Jiří, *Dějiny pražské arcidiecéze v datech*, Praha, Zvon 1993

Macková, Marie: *První královéhradecký biskup*.

In: Rekatalizace v českých zemích. Sborník příspěvků z konference v Jičíně, konané 10. září 1993. Jičín, Městský úřad 1995

***Milostiplné a radostné prožití
vánočních svátků a
Boží pomoc v následujícím roce
přeje
všem košířským farníkům
Redakce KFL.***

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátosti Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné